

HARLEQUIN®

Бестселър

Джейн Ан КРЕНЦ

ИСТИНСКИЯТ МЪЖ

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ИСТИНСКИЯТ МЪЖ

Превод: Грозда Русева

chitanka.info

Няма нещо, което Маргарет Ларк да не знае за мъжете от прерията — та нали те са герои на нейните романи! Но никога не ѝ е хрумвало, че именно такъв мъж ще обсеби мислите и сънищата ѝ. За Рейф, връзката му с жена като Маргарет е само мимолетно преживяване. И през ум не му е минавало, че ще се наложи да използва всички средства, дори и шантаж, за да спечели отново сърцето ѝ...

ПРОЛОГ

— Маргарет, обещај ми, че ще внимаваш — Сара Флийтуд-Трейс се бореше със сватбената си рокля, сякаш направена от пяна, като се опитваше да я съблече с помощта на двете си най-добри приятелки. Като изрече тези думи, тя направи пауза и се намръщи. За миг радостното настроение, което я изпълваше през целия ден, изчезна. Погледна Маргарет Ларк и лешниковите ѝ очи на ясновидка помръкнаха от внезапна загриженост.

Маргарет се усмихна, като че ли за да я успокои. Внимателно взе воала на Сара и го прибра.

— Не се тревожи за мен, всичко ще бъде наред. Обещавам да се оглеждам и в двете посоки, когато пресичам улиците, да не прекалявам с калориите и да не разговарям с непознати.

Катрин Инскип Хоторн, която съсредоточено разкопчаваше редицата малки копченца, очертаващи гърба на Сара, се усмихна лъчезарно.

— Не се увличай в забраните, Маргарет. Все пак ти е разрешено да разговаряш с някои непознати мъже. Обаче трябва да бъдеш по-дискретна.

Сара изръмжа неодобрително и отметна златистокафявата си коса, напомняща тежка грива. Диамантите, вградени в златни обици със старинен дизайн, проблеснаха на ушите ѝ.

— С тези работи шега не бива, така да знаете и двете. Маргарет, имам чувството, че... — тя замислено прехапа устни. — Искам само известно време да внимаваш, разбираш ли?

— Да внимавам ли? — Маргарет иронично повдигна извитите си вежди. — Много добре знаеш, Сара, че винаги съм внимавала. Какво толкова би могло да ми се случи, докато ти си на сватбено пътешествие?

— Не знам и точно там е работата! — възкликна Сара с раздражение. — Казах ти, че просто имам предчувствие.

— Я престани да мислиш за това предчувствие.

— Днес ти е сватбата — Кейт разкопча последното от копчетата. Зелените ѝ очи искряха от смях. — Най-вероятно твоята прословута интуиция не функционира нормално в момент като този. Цялата тази възбуда, изпитото шампанско и препускащите хормони несъмнено са я пообъркали.

Маргарет се усмихна, докато окачваше сватбената ѝ рокля.

— Не зная за хормоните на Сара, но бих се обзаложила, че тези на Гидеон наистина препускат. Когато го видях последния път, изглеждаше много нетърпелив. По-добре да се преобличаш и да тръгваш, Сара, преди съпругът ти да е дошъл да те търси. А и него много го бива в намирането на разни неща.

Сара се замисли, все още загрижено загледана в Маргарет, после се успокои и на лицето ѝ цъфна същата щастлива усмивка, която не слизаше оттам през последните няколко часа.

— Да правим голяма сватба беше идея на Гидеон. Затова ще трябва да потърпи, ако се забавим.

— Той не ми прилича на човек, който би търпял нещо, което не иска да търпи — Маргарет подаде на Сара ризата ѝ с цвят на дюля и чифт джинси.

Кейт се смееше. Тя посегна към една четка.

— И аз имам такова впечатление. Много прилича на Джаред в това отношение. Наистина ли ще изкарате медения си месец в търсене на съкровища? Аз мога да предложа някои по-добри идеи.

— А аз — не — безгрижно подхвърли Сара, докато се вмъкваше в джинсите. Наведе се към огледалото, за да оправи червилото си.

Маргарет срещна погледа ѝ в огледалото и се въодушеви от видимото щастие на приятелката си.

— Надявате се да намерите друго съкровище като Цветята на Флийтуд, така ли?

Сара докосна диамантените обици, които още не беше свалила.

— Повече едва ли ще има съкровище като Цветята. А и когато тръгнах да ги търся, намерих Гидеон.

— Какво направихте с останалите четири чифта обици? — полюбопитства Кейт.

— Гидеон ги е скрил на сигурно място. За днес той ми избра тези — обясни Сара, отдалечи се от огледалото и закопча пъстрата си блуза. — Е, готова съм. Прегърна Кейт, а след това Маргарет. — Много

благодаря и на двете ви. Не знам какво щях да правя без вас. Не мога да изразя с думи колко много означавате за мен.

Маргарет усети как леко се просълзява. Запремигва бързо, за да прогони влагата от очите си.

— Излишно е да го казваш. Ние разбираме всичко.

Кейт се усмихна развълнувано.

— Вярно. Няма нужда да го казваш. Приятелки сме за цял живот, нали?

Точно така. Нищо не може да промени това — Сара дръпна ръката си. На изразителното ѝ лице се четеше силно вълнение. — В приятелството между жени има нещо много специално, нали?

— Наистина, така е — съгласи се Маргарет. Тя взе чантата на Сара и ѝ я подаде. — Както е много специален и съпругът ти Гидеон Трейс, така че не го карай да те чака повече.

Очите на Сара грейнаха.

— Не се тревожи, отивам.

Маргарет изпрати приятелките си. Качиха се заедно в асансьора, минаха през хотелското фоайе и стигнаха до голямата претъпкана зала, където сватбеното тържество беше в разгара си. Гостите, предимно писатели и търговци на книги, дошли със семействата си, сновяха насам-натам, като отпиваха шампанско и танцуваха под звуците на музика, изпълнявана от малък оркестър.

Когато трите жени пристъпиха в залата, към тях се присъединиха двама високи, слаби мъже. Единият протегна ръка към ръката на Сара. На лицето му беше изписано гордо задоволство. Другият пък хвана Кейт, като я стрелна с лукава пиратска усмивка.

Маргарет кротко застана встрани и заразглежда двамата мъже, които бяха поискали за жени най-добрите ѝ приятелки. На пръв поглед, нямаше голяма прилика между Гидеон Трейс и Джаред Хоторн, освен факта, че и двамата бяха едри и се движеха с онази плавна грациозност, която идваше от силата им.

Макар и да не си приличаха, все пак имаше нещо, което ги поставяше в една и съща категория. И двамата бяха мъже в старомодния смисъл на тази дума — мъже, вътрешно изградени от стомана, може би малко арогантни, прекалено налагащи присъствието си, но от тези хора, на които можеше да се разчита, когато

положението стане напечено. И двамата живееха по свои собствени закони.

Маргарет познаваше само още един мъж, който принадлежеше към тази категория. Незабравимото събитие се беше случило миналата година и запознанството им можеше да се сравни с ядрена експлозия, радиоактивните частици от която разрушиха кариерата ѝ, изградена в света на бизнеса. Тя задълго остана с наранени чувства. Една част от нейното аз никога повече нямаше да се възстанови.

Облечени с официални дрехи в черно и бяло, и Джаред, и Гидеон бяха покоряващи, макар че нито единият, нито другият бяха особено красиви. Но в тях имаше нещо необикновено, помисли си Маргарет, притежаваха мъжественост, която, без те да съзнават, определяше поведението им.

Джаред беше по-отвореният от двамата. Общуваше с лекота и самоувереност, които граничеха със сардоничност. Гидеон, от своя страна, имаше сурово, почти мрачно излъчване, което се променяше само когато погледнеше Сара.

— Крайно време беше да дойдеш при мен — каза Гидеон на младоженката. — Напразнувах се на тази сватба така, че ще ми държи влага до края на живота.

— Всичко това беше твоя идея — напомни му Сара и се повдигна на пръсти, за да докосне кратко с устни строгата линия на брадата му. — Аз бих била щастлива да побегнем към Лас Вегас.

— Искаше ми се да постъпим така, както му е редът — оправда се той. — Но сега вече всичко е както трябва. Така че можем да тръгваме.

— Напълно съм съгласна. А кога ще ми съобщиш къде точно ще отидем?

Гидеон се усмихна загадъчно.

— Щом като се качим в колата. Нали вече си взе довиждане със семейството си?

— Да.

— Добре — Гидеон се обърна към Джаред. — Ние се измъкваме. Благодаря ти за кумуването.

— Моля ти се, няма защо — Джаред му подаде ръка. Очите им се срещнаха с мъжко разбиране. — До скоро виждане на остров

Аметист. Ще отидем да търсим съкровището от златни монети, за което ти казах.

Гидеон му кимна в знак на съгласие, докато се ръкуваха.

— Звучи привлекателно. Хайде да тръгваме, Сара.

— Да, Гидеон — отговори му Сара с шеговито престорена скромност, а очите ѝ грееха от любов, също като диамантите на ушите ѝ. Гидеон я хвана за ръка и бързо я отведе навън сред нощта на Сиатъл.

Маргарет, Кейт и Джаред ги наблюдаваха, докато се загубят от погледа им, а след това Кейт се обърна към мъжа си.

— Какво е това съкровище от златни монети? — попита го с упрек тя.

— Не съм ли ти казвал за златното съкровище, което прадыдо ми трябва да е заровил някъде на острова? — Джаред изглеждаше изненадан от собствения си пропуск.

— Не, нищо не си ми казвал.

Джаред сви рамене.

— Сигурно съм забравил. За лош късмет, този стар пират не е оставил никакви указания след себе си и аз никога не съм си правил труда да търся съкровището. Трейс каза, че би могъл да помогне. Аз приех предложението му.

Кейт се усмихна доволна.

— Е, поне е основателен повод да накараме Гидеон и Сара да дойдат скоро на острова. И ти ще дойдеш, нали, Маргарет?

— Разбира се — съгласи се приятелката ѝ. — За нищо на света няма да пропусна такава възможност. А сега, моля за извинение, но обещах следващия танц на един специален джентълмен.

Кейт отвори широко очи.

— Имаш предвид един интересен джентълмен ли?

— Много интересен — със смях повтори Маргарет. — Но за съжаление той е малко млад за мен. — Тя махна на Дейвид, сина на Джаред, докато момчето се промъкваше към тях през тълпата. Детето, едва десетгодишно, беше привлекателно миниатюрно копие на баща си във всичко, та дори и в широката усмивка. Даже официалните си дрехи носеше със същата увереност и лекота.

— Готова ли сте да танцувате, госпожице Ларк? — попита Дейвид, когато се спря пред нея.

— Да, господин Хоторн.

Три часа по-късно Маргарет слезе от таксито на Пето авеню пред сградата на апартамента си и енергично се насочи към входа. Наставаше хладна лятна вечер в Сиатъл и донасяше със себе си аромата на залива Елиът.

Жена на средна възраст с малко кученце, сякаш пружинирайки на токчетата си, премина през вратите от огледално стъкло.

— Хубава вечер, нали, госпожице Ларк?

— Много хубава, госпожо Уолтърс. Приятна разходка с Гретхен — кученцето заджавка и заподскача още по-енергично, като чу името си. Маргарет се усмихна и усети, че тази усмивка ѝ костваше известно усилие. Изведнъж осъзна, че се чувства уморена и необяснимо разочарована.

Дори я обзеха още по-тягостни мисли, когато премина през спретнатия коридор и влезе в асансьора. Налегна я необичайно чувство на самотност след края на сватбеното тържество. Възбудата от подготовката за празника и удоволствието да бъде отново с най-добрите си приятелки угасна.

И двете вече няма да са с нея. Сара ще кара загадъчния си меден месец, а Кейт отива отново на остров Аметист. Щеше да мине много време, докато Маргарет се види поне с едната от тях. Но дори и тогава всичко щеше да бъде различно.

Досега трите заедно споделяха свободата на моминството си. Късни обаждания вечер с предложение за разходка до пазара на Пайк Плейс за сладолед, събирания на сутрешно кафе в съботите в бара еспreso в центъра на града, където си подхвърляха идеи за бъдещи планове, чувството, че може да си звънят една на друга по всяко време на денонощието — всичко това се промени от блясъка на две годежни халки. Сара намери своя авантюрист, а Кейт откри своя пират.

Сара и Кейт продължават да бъдат най-близките ѝ приятелки, каза си Маргарет. Нищо, дори и сватбата, не може да промени нещата. Тяхната привързаност, започнала първоначално като взаимен интерес между авторки на любовни романи, стана толкова стабилна, че не можеше никога да бъде разрушена от времето и пространството. Но привичките на приятелството им определено се бяха променили.

Бракът го налага, с раздражение си помисли Маргарет. Само преди година тя самата беше на ръба да се впримчи в капана на женитбата. Част от нея още се питаше как ли щеше да изглежда сега животът ѝ, ако се беше омъжила за Рейф Касиди.

Отговорът на този въпрос беше лесен. Щеше да се разкайва. Единственият начин да бъде щастлива с него беше да го промени, а никоя жена не би могла да промени Рейф Касиди. Всеки, който го познаваше, разбираше, че нищо не може да повлияе на Касиди.

Какво, по дяволите, беше извикало тягостните спомени за Рейф сега?

Настроението ѝ ставаше все повече сълзливо-сентиментално. Вероятно е симптом на разочарование след сватбено тържество. А досега си мислеше, че е прогонила проклетия мъж от главата си.

Маргарет излезе от асансьора и пристъпи по застлания в сиво под на коридора. Близо до вратата ѝ меко проблесна светлина от стъклен аплик над малка дървена маса, върху която имаше изискан букет. Цветята бяха в нюанси на най-бледо цикламено и розово. Маргарет спря, за да извади ключа от лъскавата си чантичка. После го пхна в ключалката и натисна бравата. За момент ѝ мина мисълта да си легне, но знаеше, че колкото и да е уморена, нямаше да може да заспи. Сигурно щеше да прегледа последната глава на сегашния си ръкопис. Искаше да направи някои редакции.

Щом отвори вратата и влезе в малкото антре, разбра, че нещо не е наред. Тя застина и се втренчи в мрака на хола. Отначало не се виждаше нищо, освен непрогледния мрак, но след малко очите ѝ привикнаха с тъмнината и първото, което видя, бяха нечии дълги крака в сиви панталони.

Протегнати и арогантно вдигнати върху ниската маса, те бяха обути с ръчно изработени каубойски ботуши. Ботушите бяха измайсторени от много мека, скъпа, перленосива кожа с щампи на сложни мотиви от пустинни цветя, красиво оцветени в разнообразни тонове на златистожълто и синьо.

Една перленосива шапка марка Стетсън беше захвърлена върху масата близо до ботушите.

Косата по врата на Маргарет изведнъж настръхна. Обзе я чувството за надвиснала опасност. Спомни си думите на Сара, които сякаш я опариха. Обещай ми, че ще внимаваш.

Трябваше да се вслуша в предупреждението на своята приятелка и да се довери на интуицията ѝ, помисли си Маргарет. Тя инстинктивно отстъпи назад, сякаш в коридора беше на по-безопасно място.

— Не бягай от мен, Маги. Този път ще те настигна.

Маргарет се спря като прикована от дълбокия, мъжествен глас. Прозвуча ѝ ужасно познат — същият, който само преди една година можеше да я накара да тръпне в очакване. Същият глас, който накрая я беше отблъснал с такива груби думи, че те още болезнено пареха в сърцето ѝ, изпълнено с любов към притежателя на този глас.

За момент Маргарет се усъмни в здравия си разум дали не полудява и не си измисля всичко. Ами да, това са само халюцинации.

Но ботушите и шапката бяха съвсем реални и не изчезнаха, след като за миг затвори очи.

— Какво правиш тук, за Бога? — прошепна Маргарет.

Рейф Касиди се усмихна едва-едва и като че ли бледата светлина, проникваща през прозорците отвън, стана някак студена.

— Много добре знаеш отговора на въпроса си, Маги. Причината да бъда тук е само една — дошъл съм заради теб.

ПЪРВА ГЛАВА

— А как влезе, Рейф? — едва ли това беше най-умният въпрос, който можеше да зададе при тези обстоятелства, но затова пък — най-логичният, който Маргарет можа да измисли в момента. Така беше зашеметена, че почти не можеше да мисли.

— Съседката ти отсреща се смили над мен, като разбра колко път съм изминал, само за да те видя, а тебе те няма вкъщи. Явно сте си разменили по един резервен ключ, ако някоя от вас се заключи отвън. Така че тя ми отвори.

— Струва ми се, че ще е по-добре отсега нататък да дам резервен ключ на някоя друга съседка, която ще е по-благоразумна.

— Хайде влез и затвори вратата, Маги. Имаме да обсъждаме много неща.

— Грещиш, Рейф. Ние с теб няма за какво да говорим — тя продължаваше да стои на същото място, сякаш не искаше да се раздели с твърде съмнителната безопасност, която ѝ предлагаше осветеният коридор.

— Страх ли те е от мен, Маги? — гласът на Рейф, идващ от тъмното, би могъл да се сравни образно с кристал и черно кадифе. Говореше с онова меко провлачване, характерно за хората от югозапад, но странно защо — това засилваше в нея чувството за надвиснала опасност. Пораждаше представата за въоръжен стрелец, който посред бял ден примамва пред бара някоя нещастна душа, обрекъл я на орис зла.

Маргарет не му отговори. Вече се беше подлагала на изпитанието да спори с Рейф и беше загубила.

Сега ѝ се виждаше, че усмивката му е по-заплашителна. Той се пресегна и щракна ключа на лампата, непосредствено до стола, на който седеше. Светлината обля тъмнокестенявата му коса и смекчи суровите, агресивни очертания на лицето му. Сивото му сако с каубойска кройка беше праметнато на гърба на един съседен стол. Беше останал по бяла риза с дълги ръкави, разкопчана на врата.

Тънкият му кръст бе пристегнат с кожен колан, на който блестеше специално изработена тока от сребро и тюркоаз.

— Няма нужда да се страхуваш от мен, Маги. Най-малко сега.

Неприкритото предизвикателство подежда на Маргарет точно така, както Рейф очакваше. Тя бавно влезе в антрето и затвори вратата зад себе си. Презираше се, че му се подчинява. Но след това си напомни, че се намира в собствения си апартамент.

— Мисля, че от само себе си се разбира, че не те искам тук, и не е необходимо да ти го казвам — тя хвърли златната си чантичка на бялата полирана маса.

— Можеш да ме изриташ малко по-късно. След като поговорим. Защо не си налееш един коняк, за да се успокоиш и да продължим разговора като цивилизовани хора.

Маргарет погледна чашата в ръката му и си помисли, че беше намерил уискито ѝ. Бутилката стоеше неизпита още от миналата година. Никой от познатите ѝ не пиеше скоч, с изключение на Рейф Касиди и баща ѝ.

— Ти никога не си бил особено цивилизован.

— Настъпиха известни промени.

— Съмнявам се.

— Налей си коняк, Маги, любима — посъветва я той пресилено мило.

Тя искаше да му откаже, но знаеше, че няма да се получи. Нямаше друг начин да накара Рейф да излезе от апартамента ѝ, преди той сам да е поискал, освен да извика полицията. А пък ако си налееш коняк, поне ще има какво да прави с ръцете си. И може би алкохолът ще спре леките тръпки, които я обземаха.

Суровите устни на Рейф едва доловимо се извиха от задоволство, когато разбра, че тя започва да му се подчинява. С мъжествена грация той смъкна обутите си с ботуши крака от масичката, стана и я последва до сиво-бялата кухня.

— Никога не съм харесвал тази картина — подхвърли той небрежно, минавайки покрай платното в рамка, окачено на стената. — Прилича на рециклиран боклук, наклепан с боя.

— Вкусовете ни към изкуството се разминават и това беше една от многото сфери, в които интересите ни нямаха нищо общо, не е ли така, Рейф?

— О, имахме и много общи интереси, Маги. Особено посред нощ — той се беше облегнал на рамката на вратата, докато тя тършуваше из бюфета, за да си вземе чаша. Чувстваше как златистокафявите му очи са вперени в нея, същите очи, които винаги ѝ бяха напомняли за едно от най-големите хищни животни от семейството на котките.

— Точно така. Посред нощ. Това беше единственото време от денонощието, което ти благоволяваше да посветиш на нашите отношения — напомни му тя с горчивина. — Освен това си спомням за много нощи, когато дори и това време не ми отделяше. Имаше много нощи, когато се събуждах и откривах, че ти си отишъл в хола и преглеждаш записките си и кроиш планове как да изненадаш някоя бедна, нищо неподозираща компания.

— Значи малко повече съм поработвал тогава.

— Така е много меко казано, Рейф. Ти си се вманиачил по „Касиди и Компания“. Една простосмъртна жена няма никакъв шанс да спечели в това съперничество.

— Сега всичко е съвсем различно. Но ти изглеждаш добре, Маги. Наистина си много хубава.

Нейната ръка потрепери леко от овладяното желание, което прозвуча в гласа му. Тя непохватно чукна ръба на чашата с бутилката коняк.

— А ти не си се променил, Рейф. Ти си поразителен, жесток, опасен. Все още си каубой.

Той сви рамене.

— Всъщност не сме се виждали година и нещо.

— Не е толкова много време.

— Не си права. Отвратително много е. Но след малко ще стигнем и до това.

Щом тя си наля коняк, той взе чашата и ѝ я подаде с престорена галантност. Голямата му ръка докосна пръстите ѝ, той явно съвсем умишлено търсеше физически контакт. Маргарет грабна чашата от ръката му и се обърна с гръб към него. Запъти се към всекидневната. Зад огромните прозорци светлините на Сиатъл блестяха в нощта. Обикновено тази гледка я успокояваше, но тази вечер не ѝ се видя привлекателна.

Седна на един от белите кожени фотьойли. Почувства сякаш известно облекчение от това, че не трябваше да издържа собствената си тежест. Усети се слаба.

— Не си играй с мен, Рейф. Преди една година се наситих на твоите игри. Просто кажи, каквото си решил да ми кажеш, и си върви.

Рейф я изгледа изпитателно и седна срещу нея. Дари я с оскъдна усмивка — това беше единственият начин, по който можеше да се усмихва.

— Нека поговорим на тази тема — кой играеше игри преди една година? Това е въпрос на гледна точка.

— Не е въпрос на гледна точка, а такива са фактите. Що се отнася до мен, фактите са съвсем ясни.

Той поклати глава отрицателно, сякаш отказваше да се предаде.

— Това можем да го изясним някой друг път, ако изобщо стигнем до него. Моето лично мнение е, че е най-добре да забравим почти всичко, което се случи преди една година.

— На теб ти е лесно да го кажеш. Защото не твоята кариера и не твоята професионална репутация пострадаха.

Очите на Рейф потъмняха.

— Ти можеше да издържиш на бурята. Но предпочете да се откажеш от кариерата си и да се посветиш изцяло на писане на романи.

Маргарет леко помръдна рамене.

— Може и да си прав. Обаче се оказа, че кариерата, на която се посветих, е по-перспективна. Всъщност това беше най-добрият ми ход в професията. Обичам да пиша и мога да те уверя, че сега ни най-малко не ми липсва джунглата на бизнеса. За нищо на света не бих се върнала към нея — до преди една година Маргарет пишеше през свободното си време, а след катастрофата в отношенията им се зае изцяло с това и ни най-малко не съжаляваше.

— Ти се изгуби. Сменила си апартамента си. Не си дала адреса и телефона си в телефонния справочник — Рейф се облегна на фотьойла и пак вдигна краката си на масата, като ги кръстоса. Отпиваше замислено от уискито. — Започнах да те търся. Но ми отне доста време, докато те намеря. Твоят издател отказа да ми даде адреса ти, а баща ти не се оказа от най-услужливите.

— Как очакваш да е услужлив, след като му казах, че не искам да те видя до края на живота си. Освен това мислех, че чувствата ни са взаимни.

— Известно време — да.

— И кога започна да ме търсиш?

— Преди няколко месеца.

— Защо? — попита го тя направо.

— Мисля, че вече ясно ти го казах. Искам да се върнеш при мен.

Стомахът ѝ се сви, а пулсът ѝ запрепуска в първичен ритъм, сякаш ѝ предстоеше битка на живот и смърт.

— Не. Никога! Ти не ме искаш, Рейф. Никога не си ме искал. Само ме използваше.

Неговите пръсти здраво стиснаха чашата, но лицето му не издаваше какво изпитва.

— Това е лъжа, Маги, любима. Нашите отношения нямат нищо общо с това, което се случи между „Касиди и Компания“ и фирмата на Муркрофт.

— Как да е нямало нищо общо? Ти ме използва, за да се добереш до служебна информация. По-лошо, ти искаше да се подиграеш на Джак Муркрофт, като му сервираш новината, че спиш с жената, която е негов доверен мениджър, нали? Не се опитвай да отричаш, Рейф, защото и двамата знаем, че това е истината. Самият ти го каза, не си ли спомняш?

Чертите на лицето на Рейф се обтегнаха.

— Дяволски побеснях онази сутрин, когато те видях как предупреждаваш Муркрофт за плановете ми. От моя гледна точка ти беше тази, която ме предаде.

Несправедливостта на думите му просто я попари.

— Аз работех за Джак Муркрофт и открих, че се интересува от компанията, която той иска да откупи. Открих, че се възползваш от мен, за да го изиграеш. Какво очакваш да направя тогава?

— Очаквах да не се намесваш. Всичко това нямаше нищо общо с теб.

— Била съм само една дребна пешка в играта, това ли искаш да кажеш? Мислиш ли, че тази роля би ми била приятна?

Рейф си пое въздух дълбоко. Явно се опитваше да се овладее.

— През изминалата година много мислих за случилото се. Всъщност няма божи ден, през който да не съм мислил за това, макар че бях решил да не се занимавам с търсене на оправдания или обяснения за поведението ти. Трябваше да минат няколко месеца, докато се успокоя достатъчно, за да мога да разнищя цялата бъркотия и да я преценя от твоя гледна точка.

— Откога си започнал да си правиш труда да разглеждаш каквото и да е от моя гледна точка?

— Успокой се, скъпа. Сега си давам сметка какво си чувствала и колко си била убедена, че имаш основателна причина да се държиш така. Да, госпожице, много мислих и както виждам нещата сега, основният проблем е възникнал от погрешно разбиране на чувството за лоялност. Ти просто си била объркана, това с всичко — той се усмихна тъжно. — И заради това отиде по дяволите сделка за много милиони долари, но нищо, решил съм да забравя миналото, било каквото било.

— О, така ли? Благодаря. Много великодушно от твоя страна. Рейф, нека се разберем по един въпрос. Никога не съм те молила да търсиш оправдания за моето поведение. Не се нуждая от твоята прошка, защото аз не съм направила нищо лошо.

— Опитвам се да ти обясня, че съм променил отношението си към случилото се в сравнение с миналата година — каза той, като едва овладяваше раздражението си.

— Ако си започнал да изпитваш чувство за вина заради начина, по който ме използва и начина, по който се отнесе към мен след това, то аз ти прощавам. Повярвай ми, ако същата ситуация се повтори, бих се държала по абсолютно същия начин. Пак бих предупредила Муркрофт. Това е. Сега мислиш ли, че си имал основание да се отнесеш с мен така?

Той я гледаше съсредоточено. В лъвските му очи блестеше някакво неподдаващо се на разгадаване чувство.

— Ти не беше негова метреса, нали? Нито преди, нито след случилото се?

Тя изпита желание да го удари. Но с всички сили успя да се овладее.

— Защо съм длъжна да потвърждавам или да отричам такъв въпрос?

— Муркрофт каза, че си спяла с него до момента, когато разбрал, че аз се интересувам от теб. Разбрал, че по този начин му се предоставя златна възможност и решил да се възползва от ситуацията. Казал ти да дойдеш при мен, да ми позволиш да те съблазня и да научиш, каквото можеш.

Маргарет потрепери от негодувание.

— И ти, и Муркрофт сте просто негодници. Той ме излъга тогава, нали? Ти никога не си била негова.

— Никога не съм принадлежала на никой мъж.

— Известно време принадлежеше на мен — Рейф пак отпи от уискито си. — И отново ще бъдеш моя.

— В никакъв случай. Дори да живеем един милион години. Никога, дори ти да беше единственият мъж на света!

Рейф не обърна внимание на подчертано артикулираните й думи. Той се мръщеше замислено, загледан в тъмнината.

— Доколкото можах да разбера, дори не си виждала Муркрофт, след като си подаде оставката си. Защо стана така, Маги? Дали те изрита, защото те смяташе отговорна за всичко? Това ли беше причината? И не е искал да работиш за него след избухването на скандала, така ли? Принуди ли те да си подадеш оставката?

— Ти самият, при същите обстоятелства, не би ли ме помолил да напусна? Ако беше открил, че един от твоите най-отговорни мениджъри, спи с главния ти съперник в бизнеса, не би ли поискал да си подаде оставката?

— Така е, дявол да го вземе. Всички, които работят в моята компания, знаят, че в замяна на заплатите, които им давам, очаквам единствено лоялност.

Маргарет въздъхна.

— Добре поне, че чистосърдечно си го признаваш. Но така се случи, че не се наложи Джайк да ме моли да си подавам оставката. По това време аз вече бях решила да напусна. Имах намерение да се откажа от тази си работа след не повече от една-две години, за да се отдам изцяло на писане. А този миналогодишен скандал само ускори целия процес.

Рейф изруга сдържано.

— Не съм дошъл да споря с теб. Казах ти, че що се отнася до мен, миналото е далеч назад и ще си остане там завинаги.

— Защо си дошъл тук? Все още не си ми изяснил напълно мотивите си. Сега аз вече нямам нищо общо със света на бизнеса, Рейф. Не зная никакви тайни, които, ако издам, могат да ти помогнат да изкупиш акциите на някоя компания и да я заграбиш, или пък да купиш някоя нещастна фирма, която е затънала до гуша във финансови затруднения. Не мога да ти помогна в тези случаи, Рейф.

— Престани да повтаряш, че аз само съм те използвал за добирание до служебна информация — каза през зъби Рейф. — Ти знаеше с какво се занимавам, преди да се запознаеш с мен на онази благотворителна акция, където се срещнахме за първи път, нали? И какво от това? Това не означава, че съм замислял заговор, за да те използвам.

— О, Рейф, недей така. Не съм чак такава глупачка. Можеш ли да се закълнеш, че и през ум не ти е минавало да се възползваш от контактите си с някой, който е толкова близък на Джак Муркрофт, колкото бях аз? Не беше ли това най-важната причина, поради която се запозна с мен тогава?

— Какво значение има, по дяволите, каква е била причината да се сближа с теб? Пет минути след като се запознахме аз вече разбрах, че това, което ще се случи между нас, няма нищо общо с бизнеса. Та аз те помолих да се омъжиш за мен, дявол да го вземе.

Тя едва не се задави с коняка си.

— О, да, разбира се, така беше. Първата седмица от запознанството ни. И аз дори бях започнала да обмислям отговора си, макар че инстинктът ми с всичка сила ме предупреждаваше да бягам от теб — но тя не беше съвсем искрена. Защото един друг инстинкт, по-първичен, я караше да поеме риска да остане при него.

— Сега пак имам намерение да те помоля, Маги.

Изведнъж така ѝ се зави свят, че си мислеше, че ще припадне.

— Какво каза?

— Много добре ме чу. — Рейф стана прав и закрачи безшумно по белия килим. Отиде до прозореца и се загледа в нощта. — Готов съм да ти дам малко време, за да свикнеш с тази идея. Зная, че ти идва малко изневиделица. Но аз те искам, Маги. Никога не съм преставал да те желая.

— Наистина ли? Аз съвсем определено си спомням как ми каза, че не искаш да ме виждаш повече.

— Излъгах. Себе си и теб.

Тя поклати глава с недоверие.

— Онази сутрин ти беше много ядосан и ме ненавиждаше.

— Не. Никога не съм те ненавиждал. Но наистина бях много ядосан. Не можех да повярвам, че си отишла право при Муркрофт, за да го предупредиш за моите намерения. А когато дори не се опита да се защитиш, реших, че съм измамен. Колкото до Муркрофт, той се показваше повече от склонен да потвърди това.

— Наистина отидох направо при Муркрофт — съгласи се мрачно Маргарет. — Но измамената всъщност бях аз. Защото и ти, и Муркрофт се възползвахте от мен. Това беше една от причините да се откажа от света на бизнеса. Дадох си сметка, че не ми достига смелост за него. Не можех да се свикна с войните, които се водеха. Призляваше ми от тях.

— Ти си твърде нежна за този свят, любима Маги. Разбрах го от мига, в който се запознахме. Ако се беше омъжила за мен, това щеше да те спаси.

— Нека да бъдем честни един към друг, Рейф. Ако бях се омъжила за теб преди една година, досега щяхме да се разведем.

— Не е така.

— Това е самата истина, независимо дали искаш да я признаеш или не. Не бих могла дълго време да се съобразявам с твоята представа за брака. Още тогава го бях разбрала. Ето защо отлагах да ти дам отговор през двата месеца, когато бяхме заедно — Но Маргарет знаеше също, че ако не се беше случило това сътресение, вероятно щеше да се поддаде на упоритата тактика на Рейф да я накара да се омъжи за него. Щеше да ѝ се види невъзможно да устои на предложението му. Тя го обичаше.

Рейф я погледна през рамо. Изразът на лицето му беше смекчен.

— Може би понякога щеше да ти бъде малко трудно, но щяхме да се разбираме. Щях да направя така, че да се разбираме. Но този път наистина ще върви добре.

Маргарет затвори очите си, за да спре горещите сълзи, които напиреха. После замига и ги преодоля. Когато отново погледна към Рейф, сякаш пред очите ѝ имаше мъгла. Но тя вече беше убедена, че няма да изпадне в криза и да се разплаче. Трябва да се овладее. Този

човек залагаше на нейната слабост и се възползваше от нея, както хищникът постъпва с плячката си.

— Изненадваш ме, Рейф. Ако си изпитвал толкова силни чувства, защо си чакал да мине цяла година, за да ме потърсиш? — Маргарет за момент изпита болка, като си представи месеците, които бе прекарала в надежда, че ще чуе от него точно това, което чуваше сега. Но накрая беше се примирила с действителността и бе заживяла свой собствен живот. — Не е в твоя стил да отлагаш толкова много изпълнението на желанията си.

— Зная, така е. Но в този случай нещата бяха различни — той помръдна раменете си някак неспокойно. Този жест не беше типичен за него. — Никога преди не съм изпадал в такава ситуация — той се обърна към нея и започна да върти чашата в ръцете си. Когато най-сетне вдигна поглед, очите му бяха замислени. Първите няколко месеца дори не бях способен да мисля. През деня бях жива заплаха за всички около мен, а през нощта не можех да спя. Опитвах се да се докарам до такова изтощение, че да мога да поспя поне няколко часа. Попитай Хачър или майка ми, ако искаш да разбереш какво ми беше тогава. Сега, когато говорят за този период, всички го наричат ранното средновековие.

— Да, предполагам, че си бил поразстроен заради това, че се провалиха плановете ти за бизнеса — каза Маргарет иронично. — Можеше да спечелиш много пари, а фирмата на Муркрофт реагира навреме благодарение на моето предупреждение. Така че ти загуби този път, а за никого не е тайна как преживяваш загубите.

В погледа на Рейф проблесна опасен пламък, но гневът му бързо се изпари.

— Мога да преживея една загуба. Случва се. Макар и не много често. Но не можех да преживея факта, че ти ме предаде, че си тръгна, без дори да се обърнеш. Ето какво не можех да преживея.

— А какво очакваше да направя, след като ми каза да се махам от очите ти?

Рейф се усмихна с мрачна усмивка.

— Знам. Не си от този тип жени, та да се разплачеш и да ми кажеш, че съжаляваш, или да паднеш на колене, да ме молиш за прошка, за да останеш при мен. Прав ли съм?

— Изключено беше да се държа така — измърмори Маргарет. — Защото в цялата тази бъркотия аз бях невинна жертва.

— Но много ми се искаше да го направиш, да знаеш.

— Какво да направя? Аз да те моля за прошка?

Той кимна.

— Щях да те оставя да пострадаш известно време, да ти дам възможност да ми докажеш колко истински се разкайваш за това, което си направила, и тогава щях да се покажа много великодушен и да те взема обратно.

— И ти да поставяш условията, нали?

— Естествено.

— Но не си могъл да устоиш накрая, така ли?

— Да, наистина бързо се предадох, защото ти така и не дойде да ме молиш. Отначало си помислих, че причината е в твоята история с Муркрофт.

— Дявол да го вземе, никога не съм имала никаква история с него.

— Знам, знам — той вдигна ръка, за да прекъсне разпалените й обяснения. — Но тогава така си мислех, а не можех да си позволя да отида при Муркрофт и да го попитам, нали? Той само щеше да ми се присмее.

— И то заслужено.

— И без това гордостта ми ме разпъваше на кръст. Не исках да позволя на Джак Муркрофт да я тъпче.

— Разбира се. Твоята гордост е много по-важна от нашите отношения, каквито и да са били те, не е ли така?

Той се обърна с лице към нея.

— Нали тази вечер съм дошъл при теб. Това не ти ли подсказва кое смятам за по-важно?

Тя го погледна подозрително.

— Подсказва ми, че си наумил нещо. Това е всичко, което ми подсказва. Но аз нямам никакво желание да забърквам нови каши. Преди една година добре си научих урока, Рейф. Парен каша духа. Само глупачка би посегнала пак към огъня.

— Дай ми възможност отново да те спечеля, Маги. Това е всичко, за което те моля.

— Не — отсече тя веднага, без да обмисля отговора си. Защото само този отговор можеше да я спаси от надвисналата опасност.

Той я наблюдаваше с онзи израз в очите, който никак не ѝ се нравеше. Познаваше го отпреди и знаеше много добре какво означава. Рейф преценяваше своите варианти, опипваше почвата и избираше оръжието, анализираше тактиката на поредното си нападение.

Той нехайно се върна до белия фотьойл и седна. Маргарет го гледаше инстинктивно напрегната.

— Ти наистина се страхуваш от мен, нали, Маги?

— Да — призна тя направо. — Ти можеш да бъдеш крайно безмилостен. Не зная кога какво таиш.

— Така е, има няколко неща, които още не знаеш — каза Рейф меко.

— Не искам и да ги зная.

— Но ще ги чуеш.

— Всичко, което искам, е да си отидеш.

— Казах ти още когато отвори вратата, че няма защо да се страхуваш от мен.

— Не ме е страх от теб. Само съм разумна и трябва да ти призная, че ставам изключително предпазлива в твое присъствие. Определено нямам намерение пак да се забърквам в отношения с теб, Рейф.

Той продължи да върти чашата в ръцете си.

— Това, което исках да ти предложа, е една малка ваканция.

Думите му я обезпокоиха.

— Ваканция ли? Нито искам, нито се нуждая от ваканция.

— На ранчото — продължи той така, като че ли тя нищо не беше казала.

— На твоето ранчо в Аризона?

— Ти така и не можа да го видиш. Ще ти хареса.

— Не, категорично не! Не искам да ходя на никакво ранчо. Ненавиждам селото. Ако исках да отида на почивка, щях да си избира луксозен курорт на някой остров в южните морета, а не на село.

— Моето ранчо ще ти хареса. — Рейф изпи последната глътка уиски. — То е точно до Тусон. Там съм израснал. Наследих го от баща си, след като почина.

— Не искам.

— Няма защо да се притесняваш — каза Рейф меко. — Няма да бъдем само двамата. Майка ми ще бъде там.

— Мислех, че тя живее в Скотсдейл.

— Да, така е. Но сега ми е на гости. Сестра ми Джули също ще се отбие за малко. Както знаеш, тя живее в Тусон. Помислих си, че ти ще се чувстваш по-спокойна, ако знаеш, че когато дойдеш, няма да бъдеш само с мен.

— Виж какво, хич не ме интересува кой ще бъде там. Рейф, престани да ме преследваш по този начин. Наистина.

— И още един човек ще бъде там, скъпа.

— Току-що ти казах, че въобще не ме интересува кой е там. Ако не ти е ясно защо, знай, че за мен не е никакъв стимул да ходя в Тусон, ако майка ти е там. Защото тя просто ме ненавижда, от дън душа. Смята, че слънцето изгрява и залязва само заради теб. Майка ти ясно ми даде да разбера какво мисли, когато се срещнахме един-единствен път миналата година. И съм сигурна, че още повече съм й паднала в очите след всичко, което се случи между нас. Убедена съм, че ме смята за виновна, че ти загуби Спенсър Хоумс, и компанията премина в ръцете на Муркрофт. Не бих се изненадала, ако и сестра ти споделя нейното мнение за мен.

— Слушай, любима, ти трябва да приемеш факта, че хората се променят. Сега майка ми няма търпение да те види отново.

— Не мога и за секунда да допусна, че това е истина, а дори и да е, аз не съм особено запалена по идеята да се срещна с нея.

— По-добре е да свикнеш с тази идея и да я приемеш — каза Рейф. — Тя ще се омъжи за баща ти.

— Тя какво? — Маргарет изпита чувството, че току-що целият свят се е разпаднал точно под краката ѝ. Тя здраво стискаше чашата си.

— Много добре ме чу.

— Не ти вярвам. Лъжеш. Баща ми щеше да ми каже.

— Не ти е казвал нищо, защото аз го помолих. Исках аз да се заема с това, за да те подготвя. Между другото, той е другият човек, който ще бъде на ранчото, докато ти си там.

— О, Боже Господи! — на нея вече ѝ прилоша физически и остави на масата недокоснатия си коняк.

— Добре ли си? — Рейф се намръщи загрижено.

— Не.

— Положението не е толкова лошо, колкото изглежда. Всъщност те са чудесна двойка.

— Кога къде и как са се запознали?

— Аз ги запознах преди около четири месеца.

— Защо, за Бога?

— Защото имах предчувствието, че ще си допаднат. Отначало баща ти не беше много навит, признавам. Повече му се искаше да ме обеси на най-близкото дърво. Изглеждаше убеден, че аз съм бил лошият човек в бъркотията миналата година. Когато му изясних някои подробности, между които беше и тази, че все още имам намерение да се ожена за теб, той се успокои и видя нещата в друга светлина. След това се запозна с мама и съвсем омекна.

Маргарет го гледаше втренчено — объркана и ужасена.

— Нищо не разбирам. Какво стои зад всичко това? Ти никога не правиш нищо, освен ако не си дълбоко заинтересован и не си струва труда. Кажи ми, какво става тук?

Рейф се усмихна с типичната си оскъдна усмивка.

— Ако искаш да разбереш, ще си вземеш няколко седмици отпуск и ще дойдеш на ранчото — той се пресегна към сакото си, което беше праметнато на облегалката на стола, и извади от джоба билет за самолет. — Направил съм ти резервация. Полетът за Тусон е в 8 часа следващия понеделник.

— Явно си полудял, щом смяташ, че можеш просто да дойдеш и да започнеш да се разпореждаш с живота ми. Никъде няма да ходя.

— Можеш да постъпиш така, както искаш, но мислех, че ти е интересно да разбереш какво всъщност става, а единственият начин е да дойдеш в Аризона.

— Ако баща ми е достатъчно луд, за да се забърка с майка ти, това си е негова работа. Ще му кажа мнението си, когато ме попита, но дотогава ще стоя далеч от всички.

— Застрашени са не само техните отношения — каза Рейф спокойно.

Маргарет впи червените си лакирани нокти в бялата кожена тапицерна.

— Знаех си — сряза го тя. — При теб винаги всичко е свързано с бизнеса. Кажи ми и останалото, по дяволите.

— Да, наистина баща ти и аз сме замислили да се позанимаваме с бизнес заедно.

— Мили Боже! Какъв бизнес?

— Решил съм да купя „Ларк Енджиниъринг“.

Това беше последната бомба, която съвсем довърши Маргарет. Тя скочи на крака. Искаше ѝ се пак да го нарече лъжец, но дори само като си помисли това, изпита ужасен, вледеняващ страх.

— Баща ми никога не би продал фирмата си на теб. Той я е изградил от самото начало. Тя е целият му живот. И ако е намислил да я продава, това означава, че ти го манипулираш. Какво си направил, Рейф? С какви средства му въздействаш, за да тръгне против себе си?

Рейф бавно се изправи. Беше застрашително по-висок от нея. Той сякаш запълваше изисканата стая — тъмен, опасен натрапник, които, както някои и нищо друго на този свят, заплашваше да разруши спокойствието на Маргарет, което с такива усилия бе постигнала. Тя го погледна и се почувства дребна и уязвима. Но не се поддаде на порива си да отстъпи назад. Не би му доставила това удоволствие.

— Ти май наистина нямаш много високо мнение за мен, нали? — устните на Рейф бяха стиснати от неовладян гняв. — Добре поне, че през изминалата година се научих как да се отнасям към собствената си гордост, защото това, което издава погледът ти в този момент, е достатъчно, за да накара един мъж да се почувства дребосък.

— Нима? — въпросът ѝ прозвуча унищожително. — Толкова нисък ли се чувстваш?

— Не, мадам — отговори той. — Но вероятно бих се чувствал точно така, ако наистина имах някаква вина по отношение на баща ти, както ти мислиш. За мое щастие аз съм невинен като новородено конче.

— Това означава ли, че не си го принудил да ти продаде акциите си?

— Тъй вярно, не съм. Попитай самия него.

— Ще го питам, по дяволите.

— Но затова ще трябва да дойдеш на ранчото — каза Рейф. — Защото той е там, макар че не би ти го потвърдил по телефона.

— Защо?

— Защото знае, че ми трябва известно време, за да те убедя, а той се съгласи да изиграе ролята на примамка. Ще трябва да прелетиш

до Аризона, ако искаш да се увериш, че не си измислям.

— И ако не дойда?

— Тогава, предполагам, ще си седиш тук в Сиатъл и много ще се притесняваш.

Тя завъртя главата си, зашеметена от думите му.

— Не вярвам на нищо, което ми каза. Защо го правиш?

— Вече ти обясних защо. Искам да ми дадеш още една възможност. И това е единственият начин, който ми идва на ум, за да постигна това.

— Дори и ако катастрофата, която се случи миналата година, не бе застанала между нас, няма какво да обмисляме как да се обвързваме отново. Казах ти го вече. Никога не бих могла да се омъжа за теб, Рейф. Поне още дълго време, във всеки случай.

— Ще те накарам да преразгледаш решението си.

— Невъзможно. Сега твърде добре те познавам. Поради тази причина не ти дадох отговор, когато ми поиска ръката първия път. И втория, и третия. Твоята най-голяма любов е работата ти, а твоята всепоглъщаща страст в живота е да правиш пари, а не любов.

Рейф се опита да се направи на обиден.

— Не си спомням да си подавала оплаквания в леглото.

Маргарет сви ръцете си в юмруци.

— В редките случаи, когато ти успяваше да намериш време да ме вкараш в леглото си, изпълняваше ролята си просто великолепно.

— Е, благодаря ти, скъпа. Много мило от твоя страна, че все пак си спомняш.

— Отклоняваш се от темата — просъска тя.

— Да, моля?

— Въпросът е в това, че ти не отделяш много време за каквито и да е отношения от подобен характер. През двата месеца, когато се срещяхме, ти винаги си идвал в Сиатъл за събота и неделя, а след това си тръгваше в понеделник сутрин. Или пък се появяваше на прага ми някоя сряда, завеждаше ме в леглото и след това изчезваше в шест сутринта на следващия ден, за да отидеш на някоя бизнес конференция в Ел Ей.

— Признавам, че преди ми се налагаше да пътувам изключително често, но напоследък не го правя.

— А когато не пътуваше, беше затрупан с работа в офиса си. Спомни си колко пъти си се обаждал от Тусон, за да ми съобщиш, че не е възможно да дойдеш в Сиатъл. А очакваше от мен постоянно да променям програмата си, за да се съобразя с теб. Или пък пристигаше с куфар, пълен с документи, по които трябва да работиш. Или пък довлечаше Дъг Хачър и двамата заемахте по цял ден хола ми.

— Слушай, скъпа, тогава бях се захванал с много работа.

— Ти просто си такъв и винаги ще имаш много работа. Такава е природата ти. Майка ти беше така любезна да изтъкне тази твоя черта. Каза, че приличаш абсолютно на баща си. Цъфтиш, когато работиш. Най-важното нещо за теб е да спечелиш в битката с конкурентите си в бизнеса.

— Започна да се увличаш, Маги, любима. Успокой се, скъпа. Говоря напълно сериозно. Искам да се оженим.

— О, вярвам ти. Способен си да си намериш жена, от която да извлечаш полза. Искаш съпруга, която да ти бъде много удобна — просто да те развлича, да се занимава с домакинството, да участва в светския ти живот. Трябва ти жена, която да топли леглото ти, когато поискаш то да е топло, но да не се пречка, когато имаш работа. Трябва ти жена, която не само знае как да живее в твоя свят, а може да приспособи целия си живот към твоя. С една дума, искаш жена-придатък.

— Дай ми две-три седмици, за да ти докажа, че имам желание да направя компромиси със себе си.

Маргарет го погледна остро.

— Позволи ми да се съмнявам в това многообещаващо начало. Просто се опитваш да ме изнудиш да дойда в ранчото ти.

Той въздъхна.

— Така е, но само защото зная, че по този начин със сигурност ще те накарам да дойдеш. Маги, изслушай ме.

Тя го изгледа сърдито.

— Не ме наричай Маги. Знай, че никога не ми е било приятно да ме наричаш така. Никой друг не си е позволявал да ми казва Маги.

Рейф вдигна вежди.

— Баща ти си позволява.

— Това нищо не променя. Ненавиждам да ме наричат Маги.

— Преди никога не си говорила за това.

— Миналата година мислех, че не си струва труда да споря с теб. Но това е дребен проблем, защото никога не сме имали време да спорим. Обаче сега нещата са съвсем различни. С нищо казано от теб няма да се примиря.

— Разбирам. Жалко. Някак си винаги ми е харесвало името Маги.

— Но на мен — не.

— Добре — успокой я той, — ще се опитам да си внуша да те наричам Маргарет.

— Не е необходимо да се опитваш да си внушаваш каквото и да е. Няма да бъда с теб достатъчно време, за да имаш възможност често да правиш тази грешка.

— И нямаш намерение да отстъпиш дори на йота, така ли?

— Точно така — Маргарет го погледна предизвикателно.

Устните на Рейф се извиха едва-едва.

— Имах определено предчувствие, че ще се държиш точно по този начин. Поради тази причина си направих труда да наглася цялата история. Искам да ми дадеш възможност да ти докажа, че съм се променил. Моля те само за две седмици.

— Ти не ме молиш, а изискваш. И преди се държеше така, Рейф. Изобщо не си се променил.

За миг в очите му проблесна гняв, който почти моментално беше изместен от нещо далеч по-опасно разочарованието му от неудовлетвореното желание. Рейф вдигна ръката си и я плъзна по врата на Маргарет, стигайки до косата ѝ, прибрана нагоре. Тя застина.

— Много ли си се променила, Маги? — попита я той нежно, съвсем близо до нея. — Още ли помниш това? — той докосна леко устните ѝ със своите. — Все още ли те заливат горещи вълни и започваш да трепериш, когато направя това? — той нежно ухапа долната ѝ устна между зъбите си и веднага я пусна.

Маргарет потръпна от дълбокия копнеж, който преряза тялото ѝ като с нож. Не се помръдна. Не беше убедена, че можеше да се отдръпне, ако се опита. Беше просто парализирана — като зайче, застанало пред планински звяр.

Рейф пак се надвеси над нея. Тя се почувства напълно обърквана от неочакваната нежност на целувката му. Пръстите му, леки като пера,

я галеха по чувствителната кожа на врата ѝ. Тръпките се предадоха до окончанията на нервите ѝ. Тя потрепери.

— Да, все още ти действам, нали? Много мислих за това през изминалата година — промълви Рейф. — Цяла една година, дявол да го вземе. Всяка нощ и всеки ден. Понякога ми се струваше, че просто ще си загубя ума от копнеж по теб. Как можа да ми сториш това, Маги?

Тя беше потресена от тъжния му дълбок глас.

— Ако това, което ти е липсвало, е било сексът, сигурна съм, че си намерил някоя, която би удовлетворила желанието ти.

— Не — отговори той категорично. — Не съм имал никоя друга. Не е имало никаква жена след теб, Маги.

Тя го гледаше шокирана. Когато намираще време за леглото, Рейф доказваше, че е дълбоко чувствен мъж. Спомняше си това много ярко.

— Не ти вярвам.

— Повярвай ми — гърлено изръмжа той, а устните му пак се докоснаха до нейните. — Бог ми е свидетел, че казвам истината. Трябваше да преживея всичките тези самотни нощи и това едва не ме подлуди.

— Рейф, не можеш просто да влезеш в къщата ми след цяла една година и да започнеш да се държиш по този начин — каза му Маргарет отчаяно. — Няма да ти позволя.

— Позволи ми да остана при теб тази нощ.

— Не!

Той леко се отдръпна и я пусна.

— Имах предчувствие, че ще ми отговориш така, но все пак бях длъжен да те помоля. Не се тревожи. Чакал съм толкова време, мога да почакам и още малко.

— Ще има да чакаш, докато адът замръзне — отвърна тя сухо. — Каза, каквото имаше да казваш, Рейф. Сега си отивай.

Той се поколеба за миг. След това кимна и си взе шапката. Прихлупи я ниско над святкащите си очи. Когато посегна към сакото си, погледът му се спря на самолетния билет, който беше оставил на масата.

— До следващия понеделник. Полетът е точно осем часа.

— Няма да дойда.

— Моля те!

Маргарет отвори уста от удивление.

— Какво каза?

— Казах моля. Моля те, бъди на летището за полета в осем часа. Ела в Аризона, за да се видиш с жената, която вероятно ще се омъжи за баща ти. Ела в Аризона, за да разбереш какво пъклено дело съм замислил, за да накарам баща ти да продаде компанията си на мен. Ела в Аризона, за да разбереш, че наистина съм се променил. Ела в Аризона и по този начин дай и на двама ни още една възможност.

— Бих била глупачка, ако дойда.

— И двамата с теб не сме имали никого през последната година, Маги. Това и за двама ни трябва да означава нещо — той прехвърли сакото си през рамо и се запъти към вратата.

— Рейф, чакай, няма да дойда, чуваш ли? Няма да пътувам с този самолет — Маргарет успя да отлепи крака от килима и да тръгне след него, но беше вече твърде късно.

Вратата се затвори меко след него, преди тя да успее да го попита откъде знае, че не е имала друг през последната година.

ВТОРА ГЛАВА

Годината на раздяла му се беше видяла най-дългата в живота му, мислеше си Рейф с огорчение, а Маги изглеждаше така, сякаш през цялото време е спала на листчета от рози и си е пийвала чай. Не можеше да понесе, че тя е така ведра и спокойна и тези дванайсет месеца изобщо не бяха ѝ се отразили.

Опита се да се утеши с мисълта, че и тя като него се бе обрекла на безбрачие. И това всъщност беше единственото нещо, което му даваше надежда. Някъде дълбоко в себе си тя го е чакала, каза си той. Някъде дълбоко в себе си тя все още беше негова и съзнаваше това.

На улицата пред блока ѝ той успя да хване такси, за да се върне в хотела си. Мисълта, че отиваше в самотната хотелска стая, когато можеше да прекара нощта в леглото на Маги, не спомагаше за повишаване на настроението му. Но затова пък сега участниците в играта най-после са застанали по местата си и първите ходове са направени. Всички бяха готови да предприемат действия.

А тя беше просто удивителна, както винаги, призна той пред себе си, като се настани удобно в таксито. Нещо повече. Сега беше много по-самоуверена в сравнение с миналата година. И дяволски по-малко склонна да се съобразява с неговите планове, помисли си той с горчива самоирония.

Само като я видя тази вечер, едва не загуби цялото си самообладание, така грижливо изграждано. Беше си обещал да се опита да владее положението, но когато я видя на вратата, инстинктивно му се прииска да я свали на килима в изискания ѝ хол и да се люби нея до полудяване. Отчаяно се нуждаеше да се увери, че тя ще реагира по същия начин на неговите ласки както последния път през онази незабравима нощ, преди всичко да се разпадне и разпилее на вятъра. Господи, той просто жадуваше за нея.

През живота си не беше изпитвал толкова силен глад, а в същото време трябваше да бъде търпелив. Без настроение гледаше ярките весели светлини на пазара, докато шофьорът завиваше на изток по

улица Пайк. Бе изминала година, откакто не беше виждал Сиатъл нощем.

Таксито спря пред фоайето на скъпия хотел и Рейф слезе. Посегна към портфейла си.

— Хубави ботуши — отбеляза шофьора, докато слагаше в джоба си щедрия бакшиш.

— Благодаря — отвърна Рейф и тръгна към фоайето. Хей, ако няма к'во да правиш тая вечер — извика шофьорът след него, — мога да ти предложа няколко идеи. Знаем къде става интересно в този град. Няма да се чувстваш самотен.

— Че какво му е лошото? Напоследък прекарвам всичките си нощи сам.

Рейф влезе във фоайето, облицовано с дърво и мрамор. Не можеше да спре да си представя Маги такава, каквато я бе видял тази вечер, застанала като на картина в рамката на вратата на апартамента си. Блестящата ѝ черна коса беше прибрана назад и по този начин подчертаваше деликатните черти на лицето ѝ. Синьо-зелените ѝ очи с цвят на аквамарин бяха сякаш още по-големи и привлекателни, отколкото ги бе виждал в мечтите си.

Изисканата ѝ копринена рокля, с която беше облечена, се плъзгаше по меките изкусителни извивки на тялото ѝ. Струваше му се, че беше наддала с няколко килограма, но тези килограми бяха точно на мястото, което им се полагаше. И сега се движеше с грацията на кралица.

Маги очевидно беше намерила опора в кариерата си на писателка. Всъщност тя изглеждаше потискащо самоуверена. Рейф се чувстваше така, сякаш дъвчеше пирони. Струваше му се, че би било справедливо, ако и тя страдеше като него. Но тя явно не страдеше.

Спомни си още веднъж сведенията на дискретната детективска агенция, към която се беше обърнал. Маги се срещаше с мъже много рядко и никога на сериозно. До неотдавна прекарваше свободното си време с две други жени, които ѝ бяха приятелки през последните няколко години.

Рейф никога не беше виждал Сара Флийтуд и Катрин Инскип, но техните имена се появяваха толкова често в сведенията на агенцията, че беше започнал да смята непознатите жени за гувърнантки на дамата

на сърцето му. Някак несъзнателно бе започнал да разчита на тях, като си мислеше, че те пазят Маги от неприятности.

А от негова гледна точка неприятностите означаваха Маги да има друг мъж. Но за щастие Сара и Катрин бяха тези, които си бяха намерили другите мъже. И всичко, което предприемаше сега, не беше никак прибързано, каза си Рейф. Защото не беше разумно жена като Маги да се оставя свободна за дълго.

Рейф отиде в бара на хотела и си намери едно сепаре. Поръча уиски и седна замислен, като анализираше случилото се в хола на Маги. Търсеше слабите страни на проведените деликатни преговори и се питаше дали е приложил толкова натиск, колкото е необходимо.

Беше обмислял плана си месеци наред и беше използвал всички средства за постигане на целта си. Би влязъл в спор със самия дявол, за да си върне Маги. Но тази вечер бе изиграл последните карти, които държеше. Сега оставаше само да се моли на Бога Маги да вземе самолета за Тусон в понеделник сутринта. Цялото му бъдеще беше заложено на нейното решение и Рейф много добре го съзнаваше. Но тази мисъл го караше да трепери като от студ.

Сбирката за даване на автографи в събота сутринта вървеше добре. На Маргарет ѝ доставяше огромно удоволствие да разговаря с читателите и с другите писатели от нейния бранш, които бяха дошли било с кола, било с автобус или монорелсова железница до центъра на Сиатъл, за да се срещнат с авторката на „Безмилостният“. Тя изпитваше особено чувство на благодарност към въодушевената тълпа тази сутрин, защото това ѝ отклоняваше вниманието от непосилно трудното решение, което трябваше да вземе до понеделник сутринта. Поне за известно време не се налагаше да мисли за Рейф Касиди.

— Просто обожавам „Безмилостният“ — една щастлива в своята бременност жена с прощъпулче, хванало се за полите ѝ, подаде за автограф екземпляр от книгата на Маргарет. — Винаги, когато чета книгите ви, се чувствам разведрена. Много харесвам героите ви. Те са великолепни. О, казвам се Кристин, между другото.

— Благодаря, Кристин. Радвам се, че книгата ви харесва. Високо оценявам факта, че сте си направил труда да дойдете до центъра днес

— Маргарет написа името Кристин на заглавната страница, след това кратко пожелание, а след това постави своя артистичен подпис.

— Няма проблеми. За нищо на света не бих пропуснала тази възможност. Аз бях главен икономист в една брокерска къща тук, в Сиатъл, преди да изляза в отпуск, за да си гледам децата. Така че намирам художественото пресъздаване на деловите отношения много правдиво. Кога ще излезе следващата ви книга?

— След около шест месеца.

— Нямам търпение. Надявам се, че ще изобразите койк друг герой като Роурк, нали?

Маргарет се усмихна.

— Разбира се — Роурк се казваше героят в „Безмилостният“, но истината бе, че всичките й герои си приличаха. Всички те поразяващо напомняха за Рейф Клейди. Така беше още в първата й книга, която написа много преди да се запознае с Рейф. Вероятно това беше една от причините да се влюби в него така безвъзвратно, когато внезапно се появи в живота й миналата година.

Още от пръв поглед разбра, че Рейф бе мъжът на мечтите й.

Разбира се, като се изключат ботушите му. Маргарет знаеше, че нещо трябваше да й подсказже за опасните последствия, още когато мъжът на мечтите й се появи с шапка Стетсън, с претенциозните си ботуши и сребърна тока на колана. В книгите й мъжете носеха европейски костюми и италиански кожени обувки.

Мъжествени, компетентни и преуспяващи бизнесмени в повечето случаи, те винаги бяха пресъздавани с някакво излъчване на безпощадност, което ги правеше истинско предизвикателство за героините й. Но накрая, за разлика от Рейф, те всички отстъпваха пред любовта.

Една жена, стилно облечена със стегнат костюм, която стоеше точно зад Кристин, подаде своя екземпляр на книгата.

— Кристин е права. Пресъздайте още един герой като Роурк. Той е великолепен. Харесвам този тип мъже, които са мъжествени и безпощадни, но могат да бъдат научени да обичат. Аз ги наричам каубои с официални костюми.

Маргарет я погледна.

— Каубои ли? Боже Господи, кое ви кара да ги наричате така? Аз харесвам типа изискани граждани, винаги пиша за тях.

Жената поклати глава. В очите ѝ се четеше разбиране.

— Но вашите герои до един са преоблечени каубои не го ли знаете?

Маргарет я гледаше замислено. Отдавна се бе научила да оценява прозренията на своите читатели, но този път беше изненадана.

— Наистина ли мислите така?

— Повярвайте ми. Познавам каубоя, щом го видя дори и ако е облечен с копринена риза за сто долара.

— Знаете ли, тя е права — намеси се друга жена опашката и ѝ се усмихна. — Когато чета книгите ви винаги си представям каубои.

— Но за Бога, кое ви кара да си ги представяте точно така? — попита Маргарет в пълно недоумение.

Жената направи пауза, обмисляйки отговора си.

— Мисля, че е заради тяхната философска позиция в живота — заради начина, по който мислят и по който се държат. Отношението им към жените е старомодно, имат болезнено развито чувство за достойнство. Или всичко онова от начина на мислене, което свързваме със стария запад.

— Така е — съгласи се още една жена. — Престрелките стават в някоя от залите на корпорацията, вместо пред бара, но по същността си не се различават — тя подаде и своя екземпляр на „Безмилостният“ — Името ми е Рейчъл.

— Рейчъл — Маргарет бързо се подписа на книгата и я върна. — Благодаря ви.

— Аз ви благодаря — Рейчъл намигна дяволито. — Като става дума за каубои — каза тя, като се усмихна съучастнически на другите две жени, — може би в недалечно бъдеще ще ни направите удоволствието да опишете истински каубои, с конете им и всичките им такъми.

— Ще очакваме с нетърпение този роман — обяви първата жена, като прибираше книгата си.

Маргарет се разсмя и поклати глава. Чувстваше се леко замаяна.

— Ами ще видим — колебливо им отговори тя. Не искаше да обиди читателките си, като им каже, че някога в живота си е попадала на стрелец от корпорация, каубой по своята същност, и в резултат на това нещата са се развили до не съвсем щастлив край.

Тя се обърна усмихната, за да поздрави следващия читател от опашката, и едва не си изпусна писалката, когато видя позната фигура пред себе си. Бедите никога не идват сами, помисли си тя със самоирония.

— Здравей, Джак. Какво правиш тук? Не знаех, че четеш любовни романи.

Джак Муркрофт ѝ се усмихна. Светлите му очи с цвят на лешник я гледаха с неподправено любопитство.

— Значи наистина жънеш успехи в писането, а?

— Успехи ли? В писането? Да, имах късмет.

— Не мислех, че можеш да го превърнеш в процъфтяваща кариера.

— Всички така смятаха.

— Може ли да те поканя на кафе или на някакво питие, когато свършиш? Бих искал да поговоря с теб.

— Нека да се опитам да отгатна за какво ще ми говориш. Не съм те виждала от деня, когато ти връчих оставката си. Ти си преместил управлението на заводите Муркрофт в Сан Диего преди почти една година, поне според вестниците. А сега, като гръм от ясно небе, се появяваш отново в Сиатъл само два дни, след като магически изникна Рейф Касиди. Мога ли да приема, че има някаква връзка между тези факти, или е едно от невероятните съвпадения, които правя живота толкова интересен?

— Винаги си била съобразителна. Това беше първата причина, поради която те назначих на работа.

— Остави ласкателствата, Джак. Имунизирана съм срещу тях.

— Имам чувството, че не ти се нравят старите връзки и не ти е приятна срещата с един от предишните ти делови партньори?

— Твърде си възприемчив за бизнесмен.

Джак кимна в отговор на хапливата ѝ забележка.

— Мисля, че те разбирам. Тогава ти остана доста огорчена, нали? Касиди е груб играч. Но аз наистина трябва да говоря с теб. Важно е, Маргарет. Кафе ли искаш? В името на доброто старо време, ще приемеш ли?

Тя въздъхна. Искаше ѝ се да може да измисли учтив претекст да отклони поканата му. Но наистина Джак беше разумен и добър шеф. А

и изобщо не беше отварял дума за нейната оставка. Изцяло нейна идея беше да напусне фирмата.

— Добре, кафе. Ще приключи може би след около петнайсет минути.

— Ще те чакам.

Двайсет минути по-късно Маргарет си взе довиждане с мениджъра на книжарницата и с последните читатели, които бяха наминали, за да я поздравят. Тя праметна стилната си кожена чанта през рамо и тръгна към Джак Муркрофт, който търпеливо я чакаше на входа на книжарницата до стендовете.

Той ѝ се усмихна, като я видя, и върна на мястото една книга, която прелистваше. Тя го огледа, докато ѝ даваше път, за да прецени обективно как изглежда Муркрофт беше с пет години по-възрастен от Рейф, което значеше, че е на четиридесет и три. На пръв поглед той повече отговаряше на представата ѝ за герой от нейните книги, отколкото Рейф. Най-малкото защото във вкуса на Муркрофт към дрехите и в начина, по който говореше, и в произношението му нямаше и следа от стила на каубой. Той притежаваше чистата изтънченост на човек от деловите среди.

Муркрофт също беше истински хубав мъж. Поддържаше здравето и тонуса си, като всеки ден ходеше на скъпи фитнес центрове. Обличаше се с неоспорима елегантност. Светлокестенявата му коса беше прошарена със сребърни нишки и започваше леко да оредява, но това само му придаваше по-изискан вид. Костюмът му беше копринен, с европейска кройка.

Муркрофт напълно заслужаваше да бъде наречен живо, дишащо копие на някои от нейните герои, но Маргарет никога не бе го възприемала по този начин.

Като допълнение към костюмите с красиви кройки Джак Муркрофт носеше и халка. Беше женен и този факт го изключи от кръга на нейните интереси още и деня, когато се запознаха. Но дори и да не беше женен, Маргарет дълбоко в себе си осъзнаваше, че никога не би могла да се влюби в него така, както в Рейф. Онова, което си оставате необяснимо за нея, беше защо Муркрофт не можеше да бъде мъжът на мечтите ѝ.

— Е, Джак, хайде веднага да си открием картите — Маргарет седна срещу бившия си шеф на малка масичка в един бар еспreso. —

И двамата знаем, че си дошъл в Сиатъл, за да различиш миналото.

Джак си играеше с пластмасовата бъркалка от капучиното. Той дълго време гледаше Маргарет замислено.

— Променила си се — заключи накрая той.

Тя вдигна вежди иронично.

— Всички се променят.

— Естествено. Сигурно писането ти харесва?

— При това много. Но едва ли си дошъл, за да говорим на тази тема, нали?

— Така е, не за това искам да говорим — Муркрофт отпи от кафето си и остави чашата на малката маса. — По информацията, която получих, Касиди е идвал при теб тази седмица.

Маргарет сви рамене.

— Информацията ти е точна. Беше тук във вторник вечерта. Това засяга ли те?

— Той иска да ми отмъсти, Маргарет. Ти също го познаваш, ако не и по-добре от мен. Знаеш, че той не се оставя, докато не е квит.

— Колкото до мен, той вече ми е отмъстил. Ти присъства онази сутрин. Чу го, като ми каза да се махна от очите му.

— Но ето че сега се връща, нали? — Джак стисна устните си. — Защото още не си е отмъстил на мен. Теб те изрита от леглото си, но на мен нямаше какво да стори.

Маргарет почувства как бузите ѝ започнаха да пламтят от нетактичното споменавай на отношенията и с Рейф.

— Защо трябва да ти отмъщава? Аз бях тази, която го е предала, поне според него.

Муркрофт присви очите си.

— Да, но ти го предаде заради мен, не помниш ли?

— По дяволите, никого не съм предавала. Намерих се в небрано лозе и трябваше да направя това, което съвестта ми подсказа.

— Начинът, по който той тълкува нещата, когато играта се разкри, е, че ти си останала лоялна към мен. И донякъде е прав, не си ли съгласна? Но това никак не му се понрави, Маргарет. Дори мисля, че според него аз съм другият мъж в живота ти.

— Ти беше мой работодател и нищо повече. Рейф го знаеше много добре. Признай си, Джак. Наистина ли си го излъгал, че има нещо между нас?

Муркрофт виновно сви рамене.

— Онази сутрин Касиди просто не можеше да се владее. Мислеше това, което искаше да мисли, а именно, че ако ти си показала лоялност към мен, то е било не само защото си работела за мен, а защото между пас е имало нещо.

Маргарет беше отвратена. Поклати глава.

— Значи наистина си го излъгал.

— Какво значение има, ако съм го оставил да мисли това, което вече е мислел? Все едно, последствията щяха да бъдат същите. Теб вече те беше изхвърлил и освен това знаеше, че е загубил Спенсър заради мен.

— Така че ти реши да се възползваш от ситуацията и да злорадстваш от победата си над него.

Муркрофт се усмихна загадъчно.

— Признавам си, че не можех да устоя на възможността да забия ножа малко по-дълбоко. Преди две години Касиди ми струваше цяло състояние. Провали ми сделка за присъединяването на една фирма, след като бях подготвил всичко много добре. Така че ми беше длъжник.

— И в този момент просто така стана, че аз ти попаднах на мушката.

— Сигурно не ми вярваш, но наистина съжалявам за случилото се, Маргарет.

— Разбира се. Виж какво, хайде да забравим всичко това, съгласен ли си? Имам по-интересни занимания от обсъждане на миналото.

— За съжаление аз не мога да го забравя — Муркрофт се наведе напред, като я гледаше съсредоточено. — Не мога да го забравя, защото Касиди не го е забравил. Той ме дебне, преследва ме.

— Какво говориш?

— Това, което е между този проклет каубой и мен, вече не е просто съперничество в бизнеса. Той го е превърнал в своя лична вендата заради теб. Ако се беше случило преди стотина години, той би ме предизвикал да изляза в единоборство с него посред бял ден или някоя подобна глупост. Но векът, в който живеем, е цивилизован, нали? Касиди възнамерява да предприеме някакво по-рафинирано отмъщение.

Маргарет го гледаше напрегнато.

— Боже Господи, за какво говориш, Джак?

Муркрофт седеше приведен над своето капучино. Лешниковите му очи бяха съсредоточени.

— Той е намислил нещо, Маргарет. Моите източници ме информираха, че вече е предприел сделка, такава сделка, която може пряко да се отрази на заводите Муркрофт. Трябва да разбере какво е намислил, преди да е станало твърде късно. Трябва ми информация от вътрешен човек.

— На мене ми се струва, че вече си се добрал до тази информация.

— До известна степен. Но не зная доколко мога да разчитам на нея.

— Това си е твой проблем, Джак.

— Виж какво, Касиди винаги грижливо крие картите си, но след това, което се случи с теб миналата година, той е по-предпазлив от всякога. Независимо какво е замислил, то се пази в много строга тайна. Трябва да разбере какви са намеренията му, Маргарет, преди да е станало твърде късно.

— Защо се обръщаш към мен за всичко това? Вече не работя за теб, забрави ли? Сега не работя за никого, а за самата себе си. И това ми харесва, Джак. Много ми харесва.

Муркрофт се усмихна.

— Да, това е очевидно. Изглеждаш добре, Маргарет. Дори много добре. Зная, че си слязла от сцената и че не искаш да се връщаш там, но аз съм отчаян и ми е необходима твоята помощ. А тази история между мен и Касиди миналата година знаеш ли?

— Какво да зная?

— Имаше отношение само към бизнеса, докато не се намеси ти. Бизнес като бизнес. Касиди и аз и преди сме се впримчвали в конкурентни битки. Писано ни било. Ние сме съперници по силата на съдбата. Но след като ти се вписа в картинката, нещата се промениха. Сега Касиди е настървен до кръв. Напоследък живея с чувството, че някой ме дебне, преследва ме, и това ми е много неприятно. Моля те да ми помогнеш.

— Ти не си с всичкия си. Не мога да ти помогна. Не бих ти помогнала, дори ако имах възможност. Както ти каза, искам да стоя

далеч от всичко това.

Муркрофт завъртя главата си.

— Ти не си виновна, Маргарет, но истината е такава — независимо дали си го направила несъзнателно или съзнателно, ти започна всичко. А сега Касиди пак се интересува от теб.

Маргарет седеше съвсем неподвижно.

— Какво те кара да мислиш така?

— Той те е поканил да отидеш на онова негово ранчо в Аризона, нали?

— Откъде знаеш?

Муркрофт въздъхна.

— Казах ти, нямам информация от негови вътрешни хора, на които мога да разчитам напълно, но все пак имам някаква информация. Научих също така, че баща ти се вижда с Бевърли Касиди.

Маргарет направи кисела гримаса.

— Ти си информиран по-добре от мен, Джак. Самата аз не знаех това до четвъртък вечерта. За собствения си баща! Дори в началото не можех да повярвам. Как е могъл татко! — тя прехапа устната си. — Няма значение.

В четвъртък срещу петък цялата нощ тя се опитваше да се убеди, че Рейф я е излъгал. Но позвъня няколко пъти на другия ден и никой не вдигаше телефона в дома на баща ѝ в Калифорния. Икономката каза, че е заминал за Аризона.

Когато Маргарет се ядоса и набра телефона в ранчото на Касиди, друга икономка ѝ каза, че баща ѝ няма възможност да говори с нея по телефона, но иначе чака с нетърпение да я види в понеделник.

За съжаление тя знаеше, че в действителност Рейф Касиди никога не блъфираше — всъщност толкова рядко, че когато го направеше, обикновено постигаше целта си. Конър Ларк вероятно се беше забъркал в любовна интрига с госпожа Касиди и ако това излезеше истина, то и другата част от информацията — за продажбата на „Ларк Енджиниъринг“ на Рейф — вероятно също беше истина.

От това просто умозаключение на Маргарет ѝ прилоша. Какво беше намислил Рейф, питаше се тя.

— Този път сме еднакво засегнати, Маргарет — Джак ѝ говореше меко и ласкаво. — Ние сме съюзници по волята на съдбата. Миналия път ти попадна между чука и наковалнята. Беше влюбена в

Касиди, а остана лоялна към мен. Истинска бъркотия. Но този път не е така, нали? Не дължиш нищо на Касиди. Дошло е време за разчистване на сметките.

— За какво говориш? Аз не искам да си отмъщавам, а само да стоя настрана от всичко това.

— Не можеш да стоиш настрана. Баща ти е набъркан. Ако той се ожени за Бевърли Касиди, ти ще изживееш остатък от живота си, обвързана в близки роднински отношения със семейството на Рейф Касиди.

— А тази идея ми е напълно достатъчна, за да убие и малкия остатък от желанието ми да живея — съгласи се мрачно Маргарет. Мисълта да бъде свързана с Рейф чрез този брак я плашеше като призрак.

Муркрофт взе кафето си и отпи една глътка.

— Ще отидеш в Аризона, нали?

— Вероятно — почти изстена отговора си тя. Опитваше се да се примири с действителността от момента, когато Рейф си отиде. Трябваше да разбере точно какво става.

— Всичко, за което искам да те помоля, е да си държиш очите и ушите отворени, когато отидеш там. Може да научиш нещо интересно, нещо, което може ма се окаже от полза и за двамата ни. А то може да бъде такова, че да ми спаси кожата. Ще видиш, че ще ти се отплатя, Маргарет.

Тя го изгледа остро.

— Откажи се от тази идея, Джак. Ако отида там, то няма да бъде като твой шпионин. Отивам, защото имам свои собствени съображения.

Той бавно въздъхна.

— Разбирам. Но исках да опитам. Аз съм просто отчаян, Маргарет. Някой действа с незаконни средства и ми мъти водата, затова аз ще направя всичко възможно, за да оцелея.

— Толкова много ли се страхуваш от Рейф? — попита го тя, истински изненадана.

— Както ти казах, преди ние бяхме само конкуренти в бизнеса. Едно губиш, друго печелиш. В реда на нещата е. Такава е играта. Но този път всичко е по-различно. Този път имам чувството, че борбата ще бъде на живот или смърт.

— Желая ти късмет.

Муркрофт внимателно въртеше кафената чаша в ръцете си. Дълго време изучава лицето на Маргарет.

— Няма да ми помогнеш, така ли?

— Не.

— Защото го обичаш ли?

— Моите чувства към Рейф нямат нищо общо с теб. Просто не искам да се забърквам в тази каша, каквато и да е тя.

— Мисля, че те разбирам.

— Страхотен си — промърмори тя. — Така се радвам.

— Маргарет, има нещо, което отдавна искам да те попитам.

— Да? — и тя зачака нетърпеливо въпроса му.

— Ако Касиди не бе се държал така и не те беше изкарал от равновесие, мислиш ли, че някога би могла да се заинтересуваш от мен и от това, което аз бих могъл да ти предложа?

— Ти нямаше какво да ми предложиш, Джак. Ти си женен, забравил ли си този факт?

— Но ако не бях женен?

— Предполагам, че и тогава не бих се заинтересувала.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш защо?

— Първо, когато работех в света на бизнеса, имах такъв принцип — никога да не се захващам с работодателите си, дори ако случайно не са женени. От това, което наблюдавах, съм стигнала до заключението, че винаги се отразява много зле на кариерата на една жена, ако тя спи с шефа си. Рано или късно става така, че е принудена да си търси друга работа.

— И второ?

— Нека кажем, че ти не си мъжът на мечтите ми — отсеке тя сухо.

Рейф чакаше на изхода на летището. Отначало Маргарет не го видя. Тя се преборваше с ръчния си багаж и оглеждаше тълпата, за да намери баща си. Подразни се, когато не го забеляза. Най-малкото, което Конър Ларк можеше да направи след целия смут, който вся в живота ѝ, бе да дойде да я посрещне на летището казваше си тя.

Когато някой се приближи до нея изотзад и взе пътната ѝ чанта от ръката ѝ, тя се обърна, уплашено.

— Дай ми чантата си, Маги, любима. Колата е пред летището.

Тя гледаше Рейф, който ѝ се усмихваше, а в погледа му блестеше истинско удовлетворение. Беше с джинси, ботуши и с бяла риза, чиито ръкави бяха навити до над лактите. Шапката му беше нахлупена ниско над очите. Ботушите му бяха наистина живописни — от кафява кожа с красиви тюркоазни и черни шарки.

— Мислех, че баща ми ще прояви любезността да ме посрещне — измърмори тя.

— Недей да обвиняваш Конър. Аз му казах, че ще се погрижа за теб — Рейф я прегърна през врата, наведе главата си за малко и поривисто я целуна — така бързо и решително, че не ѝ позволи да му се противопостави.

А и Маргарет почти не разбра намерението му, докато той не го направи. Намръщена, по-яростно от когато и да било, тя бързо отстъпи. Изпитваше желание да го удари така, че да смаже ликуващото му лице. Но в последния миг си напомни, че би било опасно да покаже и най-малкия признак на загуба на самообладание.

— Бих оценила, ако това не се повтаря повече — отсече го тя строго.

— Добре ли пътува? — Рейф ѝ се усмихваше със своята оскъдна, бледа усмивка и тръгна по коридора.

Маргарет си спомни със закъснение, че Рейф много добре умееше да не обръща внимание на нещата, с които нямаше желание да се занимава в момента. Вече и беше изпреварил с няколко метра, движейки се бързо с дълги крачки, които сякаш помитаха земята. Тя изруга тихо и забърза, за да го настигне. Но да го следва се оказа нелека задача, защото тя беше с високи токчета и с тюркоазен копринен костюм, полата на който бе изключително тясна.

— Боже Господи, тук пече като в пещ — Маргарет се задъха от жегата, когато излезе от терминала на летището на Тусон. Юлският ден беше в разгара с горещ и влажен. Тя измъкна слънчеви очила от дамската си чанта и се огледа.

Отгоре се извисяваше безмилостната синева на огромното небе на пустинята. Не се виждаха никакви облаци, които да смекчат парещото слънце. Горещината се издигаше от паважа така, както се

изливаше отгоре. Наоколо необхватната пустиня се простираше чак до хоризонта, където се сливаше със синьо-виолетовите планини.

— В пустинята е лято — отбеляза Рейф. — А ти какво очакваше? Скоро ще свикнеш.

— Няма да свикна дори за един милион години.

— Знам, че това не е Сиатъл — той я водеше към един сребърносив мерцедес, оставен на паркинга за кратки престои. — Малко топличко става тук през лятото. Но както казах, човек свиква.

— Ти може и да си способен да се приспособил към жегите, но аз никога не бих могла — това си беше истинско предизвикателство и тя го знаеше.

— Опитай се, Маги — посъветва я той лаконично. — Направи известно усилие, защото тук ще прекараш доста време. А може и така да свикнеш, че дори да ти хареса.

— Вече започваш със заплахите ли, Рейф?

— Съвсем не, мадам. Просто ти давам добър съвет.

Той отключи вратата на мерцедеса и галантно я отвори. Тя го гледаше сърдито, докато той се плъзна на седалката. Но ядът ѝ се превърна в болка от нажежената от слънцето кожа, която я опари през тънкия копринен костюм.

— След малко ще пусна климатика — обеща Рейф. Той сложи чантите ѝ в багажника. После влезе при нея в мерцедеса и включи двигателя. Колата замърка като жива и той сложи ръце на волана, поглеждайки Маргарет. В очите му се четеше мрачна жажда, но това изражение беше надмогнато от премерено самообладание.

Маргарет беше благодарна, че очилата криеха очите ѝ.

— Колко е до ранчото?

— На няколко километра от града е — отговори той нехайно, като явно мислите му бяха другаде. — Знаеш ли? Трудно ми е да повярвам, че наистина си тук. А беше крайно време, лейди.

Тонът му не ѝ се понрави.

— Но ти не ми даде никакъв друг избор, нали?

— Точно така.

— Трябваше да се досетя, че от теб не мога да очаквам извинение.

— За какво?

— Заради твоята властна, арогантна и своенравна стратегия — изстреля думите си тя, вбесена.

— А, това ли било. Не, не трябва да очакваш извинение. Аз направих това, което бях длъжен да направя — той включи на скорост и мерцедесът меко излезе от паркинга. — Трябваше да те накарам да дойдеш тук, Маги. А нямаше друг начин да го постигна.

— Губиш си времето, Рейф. И моля те да престанеш да ме наричаш Маги. Даде ми дума и трябва да не забравяш да ме наричаш Маргарет.

— Казах, че ще се опитам.

— Опитай се, Рейф — измърмори тя, като имитираше неговите предишни думи по повод на жегата. — Направи известно усилие.

Когато Рейф я погледна, очите му се смееха. Той спря колата, за да плати на охраната на паркинга.

— Тъй като съм решил да свърша някои много важни неща тези дни, дреболиите ми се изплъзват от ум.

Тя склучи ръце в скута си.

— Нали винаги това съм представлявала за теб, Рейф — дреболия. Нещо незначително.

— Да, така е, ти си малка — гласът му беше изпълнен с нежна закачливост. Той подкара колата и излезе от изхода на паркинга. — Но сега по никакъв начин няма да ми се изплъзнеш. Този път няма да ти позволя.

— Ти не искаш да се върна при теб, Рейф.

— Не искам ли? Защо тогава бих си правил труда да кроя коварни планове, за да те накарам да дойде ако не те исках?

Тя се намръщи.

— Много мислих за това. Единственият извод, до който можах да стигна, е, че според теб аз съм тази, която се е отдръпнала. Всъщност ти ме изгони от живота си, но когато си тръгнах, без да се обърна назад и без да те потърся толкова време, твоето самолюбие започна да те мъчи, нали?

— Добре, съгласен съм, ти скрой не един номер на самолюбието ми — прие той сухо. — И оттогава аз съм се променил.

— За това ли става дума? За отмъщение? — тя потрепери, като си спомни какво беше казал Джек Муркрофт. Сега Касиди е настървен до кръв.

— При известни обстоятелства наистина не бих се спрял пред нищо, за да си отмъстя — каза Рейф, — но да се ожения за теб не може да бъде начин за отмъщение. Аз не съм мазохист. Не трябва да тълкуваш така нещата, Маги. Доведох те тук, за да имам известие време да компенсирам обидата, която ти нанесох миналата година.

— Обидата е такава, че не може да се компенсира и...

— Не, не е така. Ще оставим в миналото онази бъркотия и ще продължим да си живеем живота, но заедно.

— Аз много добре си живея живота — изтъкна тя. — Много приятно. Благодаря. Мога да кажа, че бях щастлива през изминалата година.

— Завиждам ти. А аз минах през ада.

Тя бързо си пое дъх.

— Рейф, моля те, не говори така. И двамата с теб знаем, че не си от този тип, дето би тъгувал по някоя жена, особено пък ако мислиш, че тя те е предала. Много по-вероятно е да потърсиш начин да ѝ отмъстиш. И подозирам, че точно това си намислил с плановете си за фирмата на баща ми.

— Нямам планове за нея. Баща ти поиска да ми я продаде. Това ще бъде изгодна финансова операция, която добре ще се съчетае с всичко останало, с което се занимава „Касиди и Компания“, така че аз сериозно обмислям предложението му. Това е всичко по този въпрос.

— Не ти вярвам.

— Знам. Поради тази причина сега си тук, нали? За да спасиш Конър от ноктите ми. Може и да си способна да го направиш, Маги, но много се съмнявам, че ще можеш да го извадиш от ръцете на майка ми. Изчакай, докато ги видиш заедно. Те са създадени един за друг.

— Всичко това е част от заговора, който си скроил, Рейф. Защо не ми кажеш каква е истинската ти цел?

— Започваш да се държиш като параноичка, скъпа.

— Аз не съм параноичка, само съм предпазлива.

Думите ѝ го накараха да се усмихне.

— Не, Маги, не си предпазлива. Ако беше предпазлива, нямаше да дойдеш тук.

Маргарет замълча, за да не усложнява нещата. Скръсти ръце пред гърдите си и се загледа през стъклото. Отчаяно се опитваше да обмисли всичко, докато гледаше сухия безводен пейзаж. Откакто се

беше примирила с мисълта, че това пътуване е неизбежно, тя започна да премисля плановете си за борба. Но ето вече бе дошла, а все още не можеше да реши как точно трябва да прави. Отчасти проблемът се състоеше в това, че не знаеше със сигурност какво бе замислил Рейф.

Нито за миг не допускаше, че той иска да се ожени за нея. Но пък беше напълно възможно да иска да я съблазни, така че да изпита злорадо удовлетворение, че я е наказал за нейното така наречено предателство.

Но пък тогава трябваше да помисли и за Муркрофт. Не че я интересуваше какво се е случило на Джек и фирмата му, но се питаше дали Рейф нямаше намерение да я използва в някакъв свой план, за да си разчисти сметките със съперника си.

И накрая идваше и тази история между Бевър Касиди и баща ѝ, както и намерението му да продаде „Ларк Енджиниъринг“ на Рейф.

Без никакво съмнение ситуацията беше много сложна и потенциално опасна.

Типична операция на Рейф Касиди, помисли Маргарет.

ТРЕТА ГЛАВА

— Това ли е твоят дом, Рейф? — Маргарет гледаше с удивление, когато се показаха сградите за живеене в ранчото на Касиди.

Разположено в полите на хълмовете, ранчото представляваше внушителна гледка. В далечината се виждаше красивия Тусон. Дълга, извиваща се отбивка водеше до изящна къща, построена в класически испански колониален стил. Стените бяха с топлия цвят на кирпич, а покривът — покрит с червени керемиди. От всички страни сградата беше заобиколена с тучна зеленина, приятно контрастираща с накъсания пустинен пейзаж. Селскостопанските постройки бяха бели, ниски, със съвременен вид. Къщата беше оградена с бяла ограда, а от нея нататък се простираха зелени пасища. В полето се виждаха коне.

— Когато се запознахме и се виждахме през онези два месеца, работата ми беше малко напрегната — напомни й Рейф хладно. — Нямахме кога да те поканя, за да видиш дома ми, преди да ме напуснеш.

— Искаш да кажеш преди ти да ме изхвърлиш от живота си.

Рейф си пое въздух.

— Тогава спорехме с теб, Маги. Почти се скарахме. Загубих самоконтрол и ти наговорих куп неща, които всъщност не мислех.

— О, мислил си ги и още как! А къде са кравите? — попита Маргарет с леко любопитство. — Не трябва ли да има и крави в едно такова ранчо?

— По това време на годината проклетите крави се разпиляват и стигат до самите хълмове — отговори й Рейф нетърпеливо.

— А защо имате толкова много коне? Не ми приличат на състезателни.

— Не са. Те са арабски коне. Тук ги отглеждаме. Някои от тях са най-добрите на света. Печалбата от тях е по-надеждна от отглеждането на крави. Възнамерявам да не се занимавам повече с говедовъдство.

— Ами, има логика. Не те виждам да се занимавал с нещо, което не носи висока печалба. Не си ли си мислил за пилета?

— Пилета ли? — той зададе въпроса с едва прикрито оскърбление, такова оскърбление, което може истински да изпита човек, който се занимава с отглеждане на добитък.

— Разбира се. Говеждото месо вече не се търси Рейф. Не си ли чел напоследък съветите за здравословно хранене? Препоръчват пилешко месо, риба, зеленчуци. О, и пуйки. Би могъл да отглеждаш пуйки. Разбирам, че не са много умни, така че ще трябва да измислиш начин да ги завръщаш и да ги бележиш ако трябва да следваш старите традиции.

— Не ми говори за пилета и пуйки — изръмжа той.

— Добре тогава, представям си, че истинските приходи за благосъстоянието на семейството идват от „Касиди и компания“, нали? Сега вие крадете компании вместо добитък.

Рейф я стрелна с кратък, раздразнен поглед, докато паркираше мерцедеса.

— Решила си на всяка цена да направиш нещата невъзможни, така ли?

— Толкова невъзможни, колкото ми се удаде — увери го тя саркастично и отвори вратата, за да слезе от колата. — Къде е баща ми?

— Вероятно е на басейна. Поне там го оставих, когато тръгнах да те посрещам — Рейф слезе от мерцедеса. Точно в този момент един млад мъж с раирана риза и черни джинси се появи иззад ъгъла на къщата.

— Том, това е Маги Ларк. Маги, това е Том. Грижи се за градините ни и върши куп други неща. Том, грабвай багажа на дамата, моля те. Занеси го в южната спалня за гости.

— Дадено, Рейф. Добър ден, госпожице Ларк. Очаквахме ви. Добре ли пътувахте?

— Чудесно, благодаря, Том — Маргарет му се усмихна сдържано. — Къде е басейнът?

Том изглеждаше изненадан.

— Басейнът ли? В патиото. Като минете направо през къщата. Но не искате ли първо да се настаните в стаята си? Може би да се преоблечете? — той гледаше подозрително копринения ѝ костюм.

— Първо искам да видя баща си, тъй като, що се отнася до мен, това пътуване е делово, по работа.

— О, да, разбирам. По работа — Том очевидно беше объркан от нейното изявление. — Както ви казах, минете направо през къщата.

Маргарет не изчака Рейф да я заведе. Тя усети язвителния му поглед, когато се обърна и закрачи направо към широката врата от тъмно дърво, която водеше към къщата в испански стил. Тя я отвори и се озова в хладен, покрит с плочки коридор. Климатичната инсталация разнасяше чудесна прохлада. Тя си свали слънчевите очила и се огледа с искрено любопитство.

Това беше убежището на Рейф, тя го знаеше — ранчото на семейство Касиди. Беше го споменавал веднъж или два пъти през краткия период, когато се срещаха. Тук беше мястото, където той се оттегляше, когато напрежението от неговия претоварен начин на живот от време на време му дотежаваше. Но това не се случваше често. Жизнеността на Рейф беше просто легендарна.

Югозападният стил в архитектурата на къщата беше проведен и в интериора. Преобладаваха меките земни цветове — тухленочервено, жълто като праскова и бледо тюркоазно. Тук-там се срещаше някое и друго черно петно във вид на ваза или лампа. Таваните с тежки греди и килимите с геометрични индиански шарки, втъкани в тях, придаваха грубовата простота на обстановката, което я правеше изненадващо стилна. През прозорците, започващи от пода и стигащи до тавана, които обхващаха цялата стена на дългата всекидневна, се виждаше басейнът. Той заемаше централната част на красиво оформен двор, който се ограждаше от четирите страни от крилата на къщата. Виждаха се две фигури, седнали под един чадър. Между тях имаше маса, а на нея кана чай. Конър Ларк и Бевърли Касиди се заливаха от смях на някаква своя шега.

Маргарет наблюдаваше двойката известно време. Започна да я изпълва съмнение. Баща ѝ изглеждаше щастлив — по-щастлив, отколкото го беше виждала, откакто майка ѝ почина преди няколко години. Изведнъж почувства, че нейната мисия по спасяването му щеше да се окаже трудно изпълнима.

— Какво има, Маги? Май се страхуваш, че в края на краищата нещата няма да се окажат толкова прости, нали? — попита я Рейф, като влезе в хола след нея. — Казах ти, че те са създадени един за друг.

Тя се обърна и го погледна с присвити очи.

— Трудно ми е да си представя теб в ролята на сватовник, Рейф.

— Ти си мислиш, че съм ги накарал да се влюбят един в друг, само за да си улесня нещата и да сложа ръце на „Ларк Енджиниъринг“, нали? — в гласа му прозвучаха шеговити нотки. — Аз съм добър човек, Маги, но не съм чак толкова добър. Наистина ги запознах и поемам цялата отговорност за тази си постъпка. Но след това те сами продължиха нещата.

— Мислиш се за много хитър, а?

— Ако наистина бях хитър, нямаше да загубим цяла година от живота си и да живеем разделени. Виж какво, бъди така добра към всички нас и не гледай на отношенията между баща си и майка ми като на заплаха лично към теб, моля те. Фактът, че той се е влюбил в нея, не трябва да се тълкува като предателство към теб. Това не е същото като баща ти да отиде в лагера на врага.

В отговор на хапливата му забележка тя здраво стисна ремъка на дамската си чанта. Когато обмисляше всичко, допускаше и такава гледна точка към създалата се ситуация, призна тя само пред себе си.

Изглеждаше неразумно, но явно чувството между тях вече се бе породило.

— Баща ми е бил почти в лагера на врага, преди да се запознае с майка ти. И тебе те е харесал още от самото начало, нали?

— Той смята, че ще ти бъда добър съпруг. И е прав.

— О, да, представям си, той смята, че си идеалният съпруг за мен. Истински каубой. Синът, който не му се е родил, но за когото е мечтал, или нещо от този род. Обзалагам се, че ако имаше достатъчно власт да наложи този брак да се сключи, отдавна да го е направил. И тогава „Ларк Енджиниъринг“ щеше да бъде моята зестра.

— Имаш нещо против браковете, сключени чрез сватосване, така ли?

— С тези неща шега не бива, Рейф.

— И така, Конър и аз се разбираме добре — Рейф се облегна на стената и скръсти ръце. — Какво лошо има в това?

Маргарет се усмихна тъжно.

— Е, поне един човек остава на моя страна.

— Кой?

Той я погледна подигравателно.

— Майка ти. Тя сигурно е изпитала неимоверно облекчение, когато ти ме изгони миналата година.

Чертите на лицето му се изопнаха.

— Не разчитай на нея. И престани да повтаряш, че съм те изгонил.

— Но нали точно така беше.

— Всичко отиде по дяволите заради твоята проклетата гордост и ти го знаеш много добре. Ако беше имала добрината да признаеш, че не си права още преди една година, щяхме да си изгладим отношенията.

— Не е вярно, че не съм била права. Постъпих така, както трябваше. А преди всичко ако ти имаше доблестта да не ме използваш в твоята кампания да се пребориш с Муркрофт, за да откупиш „Спенсър“, ситуацията не би се развила по този начин.

Рейф изруга сдържано и се изправи, когато се появи Том с багажа.

— Иди да поздравяш баща си, Маги.

Тя се поразвесели, защото имаше чувството, че току-що е спечелила последния рунд. Пресече всекидневната и отвори една от стъклените врати. Щом се показа в патиото, баща ѝ вдигна поглед към нея.

— Маги, момичето ми, ти си тук. Време беше. Ела при нас да пиеш чай. Бев и аз те чакаме с нетърпение, за да ме освободиш от лапите на Касиди. Приятно ми е да те видя, момичето ми, много ми е приятно. От дълго време не сме си говорили.

— Можехме доста да си говорим, ако си беше направил труда да вдигнеш телефона, когато ти позвъних, за да разбера какво става тук.

— Слушай, Маги, момичето ми, недей да ми държиш такъв език. Постъпих така, както мислех, че ще бъде най-добре за теб. И ти знаеш това.

Беше невъзможно да продължи да се гневи, когато видя радостта в очите на баща си. Той я гледаше така ведро и добродушно, че тя се успокои. Нямаше никакво съмнение, че баща ѝ беше дошъл тук по собствено желание.

Конър Ларк беше едър, почти колкото Рейф, снажен като планина. Макар че имаше едва загатнат корем, издаден леко над колана на плувките му, той все още изглеждаше много стегнат. Черната му коса отдавна се беше посребрила, а небесносините му очи, които тя беше наследила, излъчваха, както винаги, жизненост.

Майката на Маргарет често го сравняваше с необработен диамант, за който са й били необходими много труд и време, за да го ошлайфа. А Конър пък твърдеше, че всяка минута, посветена на тази задача, й е доставяла огромно удоволствие и Маргарет знаеше, че е прав. Произлязъл от отчайващо бедно селско семейство, Конър със собствени сили се беше издигнал до предприемач, който бе създал „Ларк Енджиниъринг“ и го бе превърнал в процъфтяващо и модерно предприятие.

— Е, татко, струва ми се, че много ти харесва тази продажба — Маргарет се усмихна мило на баща си, а след това дари с малко предпазлива усмивка привлекателната жена, която седеше от другата страна на масата. — Здравей, Бев. Приятно ми е отново да се видим.

Майката на Рейф беше спретната, енергична жена, почти на възрастта на Конър, макар че изглеждаше по-млада. Късата й, добре оформена в стилна прическа коса беше с цвят на шампанско. Бе облечена с черно-бяла плажна рокля. Кожените сандали допринасяха за дискретната й елегантност, макар че бяха спортни. Чертите на лицето й излъчваха добронамереност, но бледосивите й очи имаха неизменния израз на предпазливост, за която Маргарет си помисли, че е в отговор на собственото й отношение.

— Здравей, Маргарет. Приятно ми е да те видя пак — Маргарет се наведе, за да целуне баща си по бузата. Мислеше си, че тя самата и Бев ги биваше по светските любезности. Съзнаваше ясно, че не беше направила особено добро впечатление на Бевърли Касиди единственият път, когато се видяха миналата година. И причината за това беше съвсем обяснима. Бев Касиди не смяташе Маргарет за добра кандидатка за съпруга на единствения й син. Маргарет напълно споделяше мнението й.

— Моля, седни, Маргарет — настоя Бев и посегна към каната чай с лед, за да налее на гостенката. Сигурно си много изморена от пътуването. Баща ти и аз току-що поплувахме. След като се поздравихме, трябва да отидеш да си облечеш бански костюм. Сигурна съм, че ще се почувстваш много добре след едно потапяне в басейна — тя насочи любезната си усмивка към сина си, който мина през стъклените врати и се приближи до Маргарет при шезлонгите на сянка. — О, ето те и теб, Рейф. Искаш ли чай с лед?

— Благодаря.

Той протегна ръка, за да вземе чашата, и седна до Маргарет на един от шезлонгите. Силното му мускулесто бедро докосна крака ѝ и тя веднага се поотмести на няколко сантиметра. Той не обърна внимание на дребния жест на предпазливост.

Маргарет отпи голяма освежаваща глътка от чая с лед и започна да проучва тримата седящи на масата. Баща ѝ и Бев изглежда чакаха от нея следващата стъпка. Рейф сякаш не беше особено притеснен от ситуацията. Един страничен наблюдател, ако съди по неговия вид, би помислил, че участва в едно съвсем обикновено семейно събиране. Маргарет се намръщи.

— Защо не престанем да се преструваме — предложи тя, като се надяваше, че гласът ѝ не издава вътрешното ѝ напрежение. — Всички ние знаем, че това не е малко семейно тържество до басейна.

— Говори само от свое име — предложи Конър спокойно. — Аз съм щастлив — той се пресегна през масата и хвана ръката на Бев, като в същото време се усмихваше на дъщеря си. — И мисля, че Бев също е щастлива. Съобщи ли ти Рейф хубавата новина?

— За вашата връзка с Бев ли? Да, каза ми.

Конър се понамръщи.

— Не зная дали точната дума е връзка. Аз не съм много наясно с новата терминология. Така ли е модерно да се казва, когато двама души искат да се оженят?

Маргарет преглътна от вълнение. Рейф беше прав. Всичко беше сериозно.

— Решили сте да се жените?!

— Да, решили сме — Бев погледна към Маргарет малко предизвикателно. — Надявам се, че одобряваш решението ни.

— Желая всичко най-хубаво на двама ви — насили се Маргарет да бъде учтива. — Разбирате, че тази новина беше доста шокираща за мен. Дори нямах представа, че вие двамата се познавате, докато Рейф не ми каза.

— Успокой се, Маги, момичето ми — отвърна ѝ Купър ласкаво. — Имаше причини да не искам да ти говоря досега за това.

— Какви причини? — тя го стрелна с поглед.

— Виж, момичето ми, знаеш за какво става дума. Отношенията ти с Рейф са малко напрегнати от известно време.

Маргарет повдигна вежди и изгледа Рейф дълго и преценяващо.

— Напрегнати ли? Аз не бих се изразила така. Не мисля, че съм била особено напрегната през изминалата година. А ти напрегнат ли си бил, Рейф?

— Имал съм и такива моменти — измърмори той.

Тя кимна.

— Така ли? Нали те предупредих как да се пазиш от стреса? Доколкото си спомням, изнесох ти няколко кратки съдържателни лекции да не работиш по толкова много, да си даваш почивки и да престанеш смяташ работата си за най-важното нещо в живота.

— Така е. Помня, че говори по тези въпроси. Няколко пъти даже. Маргарет се усмихна хладно.

— Хайде сега, Рейф, можеш да бъдеш откровен пред моя баща и пред твоята майка. Разкрий им цялата истина. Тогава ти беше започнал да ме тормозиш с безкрайната си заетост и преданост към работата, не беше ли така? Помня, че дори започнах да те заплашвам, че ако не отделяш достатъчно време за отношенията ни, то няма да имаме никакви отношения.

Бев се раздвижи неспокойно и погледна Конър. Той изсвири беззвучно от удивление.

— О-хо! Значи така стояли нещата!

Рейф погледна Маргарет с укор.

— Ако си спомняш, когато се запознахме, не можех да вдигна глава от работа. Въртях няколко компании, които боравеха с милиони. Но сега нещата са различни. Решил съм да променя живота си.

— В какъв смисъл?

— Първо, преставам да ръководя тези компании — той й се усмихна приветливо, но Маргарет не изглеждаше очарована.

— Трудно ми е да повярвам — каза тя.

— Хей, сега нали съм тук с теб в Аризона? — той пак й се усмихна. — Цели две седмици, а ако имам късмет, може да станат и три. Изцяло ще се посветя на теб, Маги, любима.

— Изцяло ли? Забрави ли, че сега преговаряш с баща ми за сделката?

Конър се разсмя.

— Тук те хванаха натясно, Рейф. Защото от време на време наистина говорим за бизнес, нали?

— Като отворихте този несъществен въпрос за продаване на компанията, която си изградил с пот на челото, татко, кажи ми, какво всъщност става? — Маргарет го гледаше изпитателно.

— Какво мога да ти отговоря? — Конър сви рамене. Истината е тази. Ако Касиди ми предложи изгодни условия, готово, „Ларк Енджиниъринг“ е негова.

— Но, татко, ти никога не си ми казвал, че смяташ да я продаваш.

— Дошъл е моментът да се порадвам на част от парите, които съм събрал, както ти сама каза, с пот ма челото. Бев и аз искаме да пътуваме много и просто да си прекарваме приятно времето. Дори съм си харесал една спретната малка яхта. Можеш ли да си представиш баща си на яхта?

— Но компанията винаги е значела толкова много за теб.

— И все още значи много, Маги, момичето ми. Ще бъда напълно откровен с теб. Ако ти беше се насочила към света на бизнеса, ако беше проявила истински интерес, вероятно щях да предам компанията на теб. Но нека погледнем нещата право в очите, момичето ми, ти не си създадена за бизнес. Имаш си чудесна, но различна кариера и в нея плуваш като риба в пода. Радвам се за теб, но моят проблем си остава нерешен. Трябва да измисля какво да правя с фирмата.

— И имаш намерение да я предадеш на Рейф, така ли?

— Не може да се каже, че ще ми я предаде — намеси се Рейф. — Баща ти ме притиска до стената. Трябва да чуеш колко иска за „Ларк“.

— Разбирам — Маргарет почувства как убедеността ѝ, че е права, започна да се стопява. Рейф, как винаги, се владееше добре и всичко щеше да стане ѝ негова воля. Започна да я обзема странното чувство за неизбежност, но тя решително му се противопостави.

— А къде е вездесъщият Хачър? — попита Маргарет, като се заоглежда около басейна, сякаш го търсеше. — Надявам се, че само за тези две седмици не си освободил предания си, лоялен помощник, който неизменно е бил до теб?

Рейф отпи от чая си.

— Хачър се кани да намине за малко, за да ме осведоми как вървят нещата в управлението. Но то ще бъде всичко. Иначе цялата си работа съм предал на други. Ще съм на разположение само ако възникнат някакви световни проблеми. Доволна ли си?

— Няма защо да се притесняваш за моето отношение към въпроса — успокой го Маргарет. — Защото вече нямам отношение. Ти си свободен да разполагаш с живота си така, както сам намериш за добре.

— Олеле! — Конър направи болезнена гримаса.

— Разбирам какво изпитваш — увери го Рейф. — Не изпуска повод и все ме напада по този начин, но съм си дал дума да бъда толерантен, изпълнен с търпение и добронамереност. И тя няма да може да продължава да се държи така безкрайно.

— Не залагай на това — Маргарет стана. — А сега мисля да поплувам. Ще ме извиниш ли, Бев?

— Разбира се, скъпа. Водата е чудесна — Бев изглеждаше облекчена, че Маргарет ги оставя, но в същото време в погледа ѝ проблесна неочакван нюанс на разочарование. Докато вървеше към къща Маргарет мислеше за това. Естествено, след всичко, което Бев Касиди ѝ беше наговорила миналата година едва ли можеше да се надява отношенията между сина ѝ и неговата метреса-грешница да се оправят.

Метреса. Старомодната дума още звучеше в ушите ѝ и ѝ причиняваше болка всеки път, когато си спомните казаното от Бев тогава на раздяла. „От теб би излязло по-добра метреса за сина ми, отколкото съпруга.“

— Коктейлите са в шест, тук, до басейна, скъпа — извика Бев след нея. — Ще вечеряме около седем и половина. Конър и Рейф обещаха да ни опекат пържоли на скара.

— Точно така — допълни Конър весело. — Приготвили сме няколко от най-големите, най-сочни и най-дебели пържоли на планетата.

Маргарет се засмя за първи път от четвъртък вечерта насам. Обърна се и погледна малката група, седнала под чадъра.

— Едва не забравих да спомена, че и аз съм направила няколко промени в живота си през изминалата година.

— В какъв смисъл? — попита я Рейф, а очите му на лъв я гледаха внимателно.

— Вече не ям месо. — Маргарет влезе в хладната къща, без да реагира на възклицанието на баща си.

Малко след един часа през нощта Маргарет отвори плавно вратата на спалнята си към патиото и се вмъкна в тихия двор. Беше си облякла бански костюм, след като разбра, че няма да може да заспи.

Приятният като балсам въздух на пустинята все още беше удивително топъл. Той бе изпълнен с множество нежни аромати от градините. Обсипаното със звезди небе се простираше до тъмния хоризонт, който внушаваше усещането за безкрайност. Маргарет имаше чувството, че ако се заслуша внимателно, би могла да чуе виенето на койотите от най-близкия хълм.

Светлините изпод водата, идващи от дъното на басейна, сякаш я мамеха да се окъпе. Маргарет свали сандалите си и се спусна във водата. Обърна се по гръб и, сякаш безтегловна, дълго стоя така. След това започна да плува по дължината на басейна. Напрежението в мускулите ѝ бавно се разтапяше.

Тази вечер беше много трудна за нея. Ако имаше разум в главата си, трябваше да си тръгне още утре, каза си тя, когато достигна до друг край на басейна и заплува обратно. Това беше единственото, което трябваше да направи. Баща ѝ бе щастлив. Съвсем очевидно бе, че никой не се е опитвал да го изнудва за „Ларк Енджиниъринг“. Той наистина искаше да продаде компанията на Рейф, така по този въпрос тя не можеше нито да каже, нито да направи нещо. В края на краищата това си бе лично негова работа.

Да, определено трябва да си тръгне утре. Ала всеки път, когато усещаше погледа на Рейф, насочен към нея, тя започваше да си търси оправдание, за да остане. Но всъщност единственото ѝ оправдание бе, че държи да доведе докрай битката си с Рейф.

По пътеката зад нея не се чу никакъв шум, но нещо накара Маргарет да спре да плува и да погледне към далечната страна на басейна. Там, в сянката, тя видя Рейф, облечен само с приятно прилепнали към тялото му плувки. Лунната светлина очертаваше широк те му рамене. В сумрака очите му изглеждаха внимателни и тайнствени.

— Не можеш ли да спиш?

— Не — тя направи няколко крачки във водата, като се колебаеше дали да не избяга в спалнята си. Но сякаш не ѝ достигаха сили или желание да излезе басейна.

— И аз не мога. Лежах дълго и се питах как би реагирала, ако дойда в стаята ти.

— Бих реагирала много отрицателно.

— Така ли? Аз пък не съм толкова сигурен в това. Ето защо не можех да заспя. Заради тази несигурност.

Той влезе безшумно във водата и заплува към нея.

Маргарет инстинктивно се отдръпна, докато раменете ѝ се допряха до края на басейна. Когато Рейф застана пред нея, тя се хвана с една ръка за покрития с плочки ръб.

— Рейф, не мисля, че идеята ти е добра. Дойдох, за да поплувам сама.

— Но вече не си сама — той я обгради с ръце, като се хвана за плочките от двете ѝ страни и сякаш я затвори в клетка. Но тялото му не се приближи повече.

— Какво, опитваш се да ме сплашиш ли? — попита го Маргарет, осъзнавайки, че краката им леко се докосват под водата. Старите спомени, които винаги бяха готови да се съживят, нахлуха бързо в главата ѝ, като я разтърсиха от копнеж.

— Целта ми не е да те плаша, скъпа, а да ти напомня някои неща — каза ѝ Рейф мило. — И то много приятни неща — той се доближи повече, като от движението му водата започна да я плиска ласкаво по шията и раменете. — Маги, откакто си отиде, всяка нощ копнеех да си пак в леглото ми. Всяка проклетата нощ. За теб това нищо ли не означава?

Тя потръпна, макар че водата беше топла.

— Истина ли е всичко това, което ми каза в четвъртък? Че не си имал друга, откакто ти и аз се... откакто сме разделени?

— Истина е. Единственото нещо, което ме предпазваше от полудяване, бе, че ти също не спиш с друг.

Тя се намръщи.

— Но откъде си могъл да научиш това?

— Няма значение — отговори ѝ той с бледа усмивка.

— Това не е просто твое предположение за моя любовен живот през изминалата година, нали? Ти го знаеш като факт, че не съм имала сериозни намерения към друг мъж. Дявол да го вземе, Рейф, има едно-единствено обяснение за това, че си толкова сигурен — платил си на някого, за да ме шпионира, нали?

— Маги, скъпа, вече ти казах, че това няма никакво значение.

— Да, но за мен има много голямо значение. Как си могъл, Рейф!

— Замълчи, скъпа — ръката му обгърна врата ѝ той леко я целуна. — Казах, че няма значение. Вече няма значение.

— Би трябвало да се срамуваш от себе си.

— Имай милост към мен, любов моя. Бях един отчаян човек.

— Рейф, последното нещо, което мога да изпита към теб, е милост. Кажи ми какво щеше да направи ако имах връзка с някой друг? — настойчиво го попита тя.

— Не може ли да говорим за друго? Започваш да говориш високо. Ако не внимаваш, ще събудиш мама и Конър. Техните спални също гледат към вътрешния двор.

Последното нещо, което Маргарет желаше, бе някой да чуе точно този техен разговор. Затова тя неохотно снижи гласа си и започна яростно да шепне.

— Какво щеше да направиш тогава, Рейф?

— Щях да ускоря нашето вълнуващо сдобряване няколко с месеца — отговори той иронично.

— Ти си невъзможен! — нито за миг не можеше да допусне, че това е всичко, което той би направи. Съвсем ясно ѝ беше, че дори през изминалата година Рейф не бе престанал да гледа на нея като на своя собственост. Единствено мисълта, че той самият също е бил целомъдрен през цялото време, я спира да не избухне на тази тема.

— Кажи ми, че съм ти липсвал, Маги. Поне мъничко?

Тя не му отговори, а само поклати глава.

— Признай си — настояваше Рейф, като се приближи малко повече във водата. — Достави ми поне това удоволствие, скъпа.

— Не — тя произнесе кратката дума като въздишка от смущение. Сега той беше само на няколко сантиметра от нея. Ръцете му продължаваха да я държат като в капан от двете ѝ страни.

— Нали помниш колко хубаво ни беше, любима? — той пак я целуна кратко, с което съвсем стопи разстоянието между тях. — Не съм се и опитвал да търся друга жена, защото знаех, че няма да има смисъл. А и ти си знаела, че за теб не съществува друг, нали?

— О, Рейф! — промълви тя името му като нежен вик, който можеше да се тълкува отчасти като протест, отчасти като признаване на истината, която не можеше да отрече.

— Да, Маги, любов моя. Ти помниш всичко, нали? Цяла година, скъпа. Цяла година бях в ада.

Маргарет почувства как кракът му се плъзна между бедрата ѝ, а той се наведе, за да могат устните му да достигнат нейните. Усети как гърдите ѝ леко се притискат в неговите. Парещо сладко желание, съдържано толкова време, я преряза и се насъбра някъде под стомаха ѝ. Рейф беше единственият мъж, който можеше да я накара да изпита това, единственият, който можеше да събуди у нея такава силна страст само с един поглед, целувка или докосване.

Нищо не бе се променило.

— Маги, любов моя, този път ще направя всичко възможно нещата между нас да тръгнат добре — Рейф отдели устните си от нейните, плъзна ги по линията на брадичката ѝ и стигна до ухото. Ухапа я нежно. Удоволствието, което изпита, я измъчваше като силна болка. — Ти само ми дай възможност, скъпа. Ще ти докажа. Този път всичко ще бъде съвсем различно. С изключение на тази част от отношенията ни. Тук не са необходими никакви поправки, нали?

Беше прав за едно нещо, помисли си Маргарет. Наистина в тази си част отношенията им бяха много, много хубави. Бавно, с нарастващо съзнание за неизбежност, тя усещаше как отново се потопява в тайнствения свят на чувственост — нещо, което тогава бе изживяла за кратко с Рейф.

— Позволи ми да те обичам, Маги. Позволи ми да те прегърна, както преди.

— Преди, когато бях твоя метреса ли?

Той поклати глава. Очите му изведнъж помръкнаха.

— Никога не съм се отнасял към теб като към метреса. Ти беше жената, за която исках да се оженя. Знаех това от деня, когато се запознахме.

— Майка ти каза, че от мен би излязло по-добра метреса за сина ѝ, отколкото съпруга, и аз мисля, че може и да е имала право.

Рейф рязко отметна главата си.

— За какво говориш, по дяволите?

— Няма значение. Както ти каза преди малко, това не е толкова важно.

— Маги, престани да ми задаваш гатанки.

— Имам по-добра идея — предложи тя меко. — Хайде изобщо да не говорим — тя обгърна с ръце врата му и се реши: Господ да ѝ е на помощ, тя просто нямаше сили да се лиши от една нощ, прекарана в прегръдките на Рейф. — Имаш право, Рейф. В тази си част отношенията ни винаги са били много хубави — тя го целуна леко по устните и усети, че той потръпна в отговор на ласката ѝ.

— Маги, любов моя! — Рейф изстена тези думи с леко пресипнал глас. — Означава ли това, че няма да ме караш повече да чакам?

— Желая те, Рейф. Нито за миг не съм преставала да те желая.

Рейф още веднъж сведе устните си над нейните — твърди, страстни и накипели от жажда, съдържана цяла година. Маргарет чувстваше как ръцете му се движат по тялото ѝ под водата, сякаш преоткриваха формите ѝ и усещането му за нея. Езикът му се вмъкна между устните ѝ, а пръстите му се плъзнаха под горницето на банския ѝ костюм. Дъхът ѝ спря, когато усети палците му да докосват зърната ѝ.

— Рейф?

— Тук не може — прошепна той. — Има опасност да се появи публика. Ще те отнеса в моята стая.

Той се хвана за ръба на басейна и с лекота се повдигна нагоре. След това се пресегна, повдигна и нея и я остави до себе си. Маргарет го гледаше в тъмните очи, в които видя неподправено желание. В отговор тя усети и в себе си болката на желанието. Беше сигурна, че все още обича Рейф Касиди.

От теб би излязло по-добра метреса за него, отколкото съпруга.

Думите на Бев Касиди отново звъннаха в ушите ѝ, когато Рейф я грабна в прегръдките си и я понесе към отворената врата на своята спалня.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Спалнята сякаш беше изпълнена с примамливите тайни на нощта. Рейф чувстваше, че жената в прегръдките му е опияняваща, като част от сладостното великолепие на тъмнината.

Той само с част от сетивата си възприемаше прохладата на мрака и контрастиращата белота на чаршафите върху широкото легло. Всичко, за което беше способен да мисли сега, бе топлата, чувствена тежест на жената, която държеше. Неговата жена. Най-сетне тя се бе върнала при него, за да му принадлежи.

— Толкова време мина — проговори той с нисък глас, като я остави до леглото и се пресегна за една кърпа. — Адски много време.

Започна да я бърше внимателно, нежно, с обич. Попиваше влагата от косата ѝ, а след това с пръсти приглаждаше назад мокрите кичури, като откриваше челото ѝ. Лицето ѝ имаше загадъчно изражение. Тя му се усмихна и нежно го целуна.

Той ласкаво бършеше капчиците вода от ръцете ѝ, а след това коленичи, за да изтрие влагата от дългите ѝ крака с нежни заоблени форми. Докато вършеше това, я докосваше, съзнавайки как се изпълва с чувство на възвишено удоволствие, и започна да прокарва пръсти по гладката ѝ кожа.

Когато престана да я бърше, той бързо изтри и себе си и захвърли кърпата. След това се доближи до нея.

— Маги, любима! Толкова си сладка и секси! — той я притегли към гърдите си така, че главата ѝ се опря на рамото му. След това разкопча горницето на банския ѝ. Внимателно го издърпа, като презрамките се плъзнаха по раменете ѝ. Погледна надолу и видя втвърдените върхове на гърдите ѝ. В този момент си помисли, че цялата му страст щеше да избухне.

Трябваше да събере всичките си сили, за да се овладее и да не бърза. Започна да я гали така, както галеше една от красивите си и чувствителни кобили — нежно и бавно. Тя веднага живо реагира на ласките му, както винаги. Реакцията ѝ още повече засили неговото

желание. Когато устните ѝ докоснаха голото му тяло и ръцете ѝ обгърнаха кръста му, той потръпна.

— Толкова ми липсваше, Рейф!

Нежното признание едва не го доведе до крайност.

— О, скъпа! — пръстите му трепереха от силата на чувствата. Той плъзна ръцете си по колана на бикините, които започна да придърпва по ханша ѝ. Те паднаха на пода, а тя грациозно пристъпи извън влажната материя.

Рейф си пое дълбоко въздух, когато я погледна надолу.

— По-хубава си дори, отколкото те виждах в сънищата си. А някои от тях бяха така пламенни, че се учудвам как не си изгоряла от тези пламъци, макар и толкова далеч — в Сиатъл.

— И аз те сънувах няколко пъти — очите ѝ засияха в тъмнината, когато прокара пръстите си през косъмчетата на гърдите му. После премина по очертанията на раменете, а след това повтори с длан формата на бицепсите на ръцете му.

Рейф не можеше повече да се владее. Той я взе на ръце и я положи на леглото. Чувстваше собственото си тяло натежало и напрегнато от възбуда. От това просто му се зави свят. Свали плувките си и легна до нея. След това прилепи длан на стомаха ѝ и мушна пръстите си в триъгълника от къдриви косъмчета там, където се съединяваха бедрата ѝ. Изведнъж ръката му замря неподвижно.

— Рейф, какво има? — попита го Маргарет нежно.

— Нищо. Няма нищо — той приведе глава и вкус едно пълно зърно. Чувството, което изпита, беше неописуемо. — Просто не съм на себе си от желание сега, когато най-сетне те имам отново в леглото си. Но искам всичко да направя както трябва. Имах намерение да не бързам. Толкова време съм чакал, за да те любя така, че ти да изпиташ блаженство.

Тя се засмя с мек, гърлен глас, който го накара да притисне до себе си.

— Рейф, винаги е бивало толкова хубаво, без никакво значение как сме го правили — бързо, бавно или по средата. Не е нужно да се тревожиш как трябва да го направим тази нощ.

Той изръмжа и я целуна по шията.

— Докосни ме, скъпа, за да разбереш колко те желая.

Нежните ѝ пръсти се заключиха около него, и Рейф затаи дъх, като затвори очи в отговор на милувката.

— Права си. Винаги ни е било хубаво, без да им значение как го правим. А тази нощ в никакъв случа няма да мога бавно — той се пресегна и отвори чекмеджето на нощното шкафче, опипвайки за малката кутийка, която беше приготвил в пристъп на оптимизъм. С помощта на едната си ръка и зъбите си отвор пакетчето, а другата си ръка държеше на бедрото на Маги. Не искаше да се отдели от нея дори за секунда. След малко той се надвеси над нея с необузданата страст на жребец. Опита се да се овладее, но тя протегна ръце, притисна го към себе си и нейното желание го покори изцяло.

— Да, Рейф. Моля те.

От допира до копринено гладките ѝ бедра през него премина неудържима вълна от желание. Когато я погали нежно и усети влажната ѝ подканяща топлина, не можа да издържи повече и се устреми към утробата ѝ. Беше толкова стегната. Питаше се дали да не спре, за да ѝ остави време да се приспособи към него. Все пак беше минала цяла година.

Но не можеше да се спре. Не и в този момент. Изпитваше неистова нужда да се зарови в нея. Рейф изстена, когато се потопи изцяло в нейните дълбини. Чу нежен вик до ухото си и усети как ноктите ѝ се забиха в раменете му.

— Причинявам ли ти болка? — попита я той, като дишаше на пресекулки.

— Не. Не, чудесно е. Само ме заболя за малко и толкова.

— Много време измина и за двама ни.

— Да — тя повдигна бедрата си и ги притисна към него, с което му казваше, че вече е готова да се впуснат в първичния ритъм.

Рейф не се нуждаеше от повече подканване. Притискаше я така здраво, че за миг се уплаши да не я прекърши. Но и тя се притискаше към него също така пламенно. Той потъваше отново и отново в нейната топлина, докато усети как тя се прилепи към него по стария познат начин.

— Рейф...

— Така, Маги, любов моя — промълви той срещу устните ѝ. — Хайде, скъпа, искам да полудеем заедно.

Тя потръпна и извика отново. Този сладък звук го накара да отвори устни и да ги впие в нейните. С рязко движение тя се оттласна и прилепи към него. Рейф тежко изстена. Нищо на света не беше така невероятно съблазнително, както усещането, че е докарал Маги до върховна наслада.

Той изчака, докато затихне и последната ѝ тръпка, и тогава още веднъж навлезе в нея. Усети експлозията на своята мъжественост.

Рейф се впусна в бурята, която му се струваше вечна, с непознаваща граници страст. И тогава всичко свърши. Отпусна се тежко върху Маги, като почти я смачка върху влажните чаршафи.

Последната му свързана мисъл беше, че е дошъл краят на мъчителното чакане и кроене на планове. Беше си върнал своята Маги. Не съществуваше на света друга, която да му даде такова преживяване, каквото умееше само тя.

Мина цяла вечност, докато Рейф неохотно се помръдна, и то не за друго, а защото усети, че Маги се опитваше да се измъкне изпод раменете му.

— Какво има? — измърмори той сънено.

— Започваш да ми тежиш.

— Ох, какъв съм досадник — той бавно се отмести и се обърна по гръб. Сгуши Маги от едната си страна и се прозя. — Така по-добре ли е?

— А-ха — тя го целуна по брадата, след това по рамото. Устните ѝ бяха невероятно меки. — По-добре да се върна в стаята си, преди да заспя.

— Не — възрази ѝ той веднага. Отвори едното си око и я погледна. — Ти ще спиш тук.

Тя се усмихна.

— Мисля, че все пак ще е по-добре да се върна в стаята си.

— Защо? — попита я той с раздражение.

— Защото не сме сами в къщата, забрави ли?

— И майка ми, и баща ти знаят, че сме имали връзка в не толкова далечното минало, а също така и двамата много добре знаят защо си тук сега. Няма да задават никакви въпроси защо си прекарала нощта в моята стая. Трябва да знаеш, че не една събота и неделя са пътували заедно. По дяволите, никак не бих се изненадал, ако баща ти е късен нощен гост на майка ми дори сега, докато говорим за тях.

— Дори и така да е, можеш да бъдеш сигурен, че призори ще се върне в стаята си. Такива са схващанията на тяхното поколение. Това е въпрос на благоприличие.

— Така ли? Е, нашето поколение е различно.

Тя се разсмя тихо.

— Не съм толкова сигурна — погледът ѝ стана сериозен. — Моля ти се, Рейф. Наистина мисля, че ще е по-добре, ако си отида в стаята. Сутринта бих се почувствала смутена, ако... — тя прекъсна мисълта си.

Рейф се усмихна съучастнически и прокара пръсти през косата ѝ.

— Искаш да кажеш, ако всички в къщата открият, че си се предала още през първата си нощ под този покрив, нали? Да, много добре разбирам какво би те смутило.

Тя го мушна в ребрата и се намръщи.

— Не съм се предала — очите ѝ търсеха лицето му в тъмнината. Сякаш искаше да му каже нещо, но след това се отказа. — Лека нощ, Рейф.

На него не му беше приятно, че си отива, но не искаше да спори. Най-малко сега, когато всичко се беше уредило.

— Ти винаги си била малко стеснителна по отношение на тези неща, нали?

— Предпочитам думата благоразумна.

— Ако питаш мен, това е чиста превземка. Знаеш ли какво? По своите убеждения ти си едно старомодно момиче. Но мисля, че мога да се примиря със скромността ти, докато се подпишем официално — той привлече главата ѝ и още веднъж я целуна, дълго и бавно. След това се насили да стане. Протегна се широко, раздвижвайки мускулите си заради самото физическо удоволствие. Не се беше чувствал така добре от много, много време. От една година, ако трябва да бъдем точни.

— Не е необходимо да ме изпращаш до стаята ми. Трябва само да премина през патиото. След не повече от десет секунди ще бъда там — Маргарет се пресегна към банския си костюм и кърпата. Той я наблюдаваше, докато тя си закопчаваше горницето и увиваше кърпата около кръста си.

— Хей, да знаеш, че тук не си единствената старомодна. Аз самият също съм старомоден, защото винаги си изпращам приятелките до дома им, ако не мога да ги убедя да останат до сутринта — Рейф се

шегуваше, но когато тя го погледна малко странно и изпитателно, се намръщи. — Нещо лошо ли казах?

Тя разтръска глава, а косата ѝ, все още влажна, полепваше примамливо по шията ѝ.

— Не. Просто се сетих нещо, което една читателка ми каза преди няколко дни на промоцията на книгата ми. Нещо за каубоите — че са старомодни по отношение на жените.

— Да, ами, така е, наистина съм такъв, ако трябва да си кажа право, Маги, любима. Аз съм каубой.

— Но си съвсем съвременна разновидност на каубоите — отвърна тя, сякаш се опитваше да убеди в нещо самата себе си. — Управляваш огромна корпорация и ежедневно боравиш със сделки за милиарди долари.

— Но също така мога да се занимавам с добитък и да обзядвам коне.

— И можеш да поръчаш хубаво вино, когато случаят го налага.

— Да, но не пия, освен ако не насочат оръжие към главата ми и ми кажат да пия.

— Знаеш кои са най-добрите хотели и отсядаш в тях, когато пътуваш.

— Мога също така да паля огън и зная как да одера заек.

— Рейф, аз се опитвам да ти насоча вниманието към нещо.

— Към какво? Фактът, че се справям добре в два различни свята, какво общо има с нас? Някога каубой, винаги каубой. Погледни баща си. Той е роден и отраснал в ранчо. Може да има образование на инженер, но това не променя дълбоката му същност. И това е една от причините, поради които сме в толкова добри отношения. Ние се разбираме добре.

— О, ето каква била работата. Може и да си прав. Трябва да ти призная истината, Рейф. Никога не съм искала да имам връзка с каубой, бил той съвременен или някакъв друг.

— Много лошо, Маги, любима, защото вече имаш връзка с един от тях. За твое добро ще бъде, ако не се опитваш да си внушаваш, че си се обвързала с някой от онези чувствителни мъже с правилни възгледи, за които четеш в женските списания.

Маргарет сбърчи нос.

— Какво знаеш ти за съвременния чувствителен мъж с правилни възгледи? Ти не четеш женски списания.

— Джули ми разказа всичко за тях някога, когато се опитваше да ме спечели, за да получи одобрението ми за един проклет психолог, с когото ходеше.

— Рейф, да не би да си заклеял и разрушил връзката им?

— Не се наложи. Той самият я разруши. Джули откри, че в същото време той се среща с друга и когато застана лице в лице с него и му поиска сметка, той ѝ отговори, че има нужда от свободна връзка, в която да може да разкрие цялата си същност като човешко същество.

Маргарет го погледна, изпълнена с любопитство.

— И какво се случи?

— Какво мислиш, че се е случило? Джули също е Касиди. Ние, всички от рода Касиди, не вярваме в свободните връзки. И тя го изрита, както си беше съвременен, чувствителен и с правилни възгледи.

— Одобрявам постъпката ѝ — каза Маргарет автоматично и след това се намръщи като тъмен облак. — И все пак, не трябва да отричаш съвременните, чувствителни мъже с правилни възгледи, само защото един от тях се е случил такъв, Рейф.

— Аз изобщо не искам да отричам съвременните чувствителни мъже с правилни възгледи. Просто не бих му обърнал внимание, а и ти също — той се наведе и докосна леко устните ѝ с устни.

Нейните устни още бяха набъбнали и сочни под въз действие на любенето им. Ароматът ѝ се усещаше стаята, а също се излъчваше и от чаршафите. Рейф почувства как отново целият се напруга само при мисълта какво ще изпита, когато легне в същите тези чаршафи.

— Рейф?

— Сигурна ли си, че искаш да си отидеш?

— Да.

— Както ти казах, мога и да почакам. Аз съм дяволски търпелив, Маги, любима — той си сложи плувките, хвана я за ръката и я поведе към осветеното от звездите патио.

Маргарет стана много рано сутринта, след като поспа неспокойно. Мислите ѝ, объркани и хаотични започнаха да нахлуват в

главата ѝ, след като Рейф я изпрати и се върна в стаята си. Не съжеляваше, че се бяха любили, нито пък че бяха подновили опасните си отношения, но знаеше, че на хоризонта се задаваше нещо неприятно.

Твърде много въпроси оставаха нерешени, имаш твърде много неща от миналото, които не се бяха променили. Рейф си беше все пак Рейф. А това означаваше, че ще има проблеми.

И въпреки всичко тази сутрин тя можеше да си позволи да мисли с повече оптимизъм за възможностите на една връзка с мъжа, когото обичаше. Никога нямате да намери друг като него — Маргарет знаеше това много добре.

Тя си избра чифт маркови джинси, които бяха скроени така, че подчертаваха тънката ѝ талия и красивата заобленост на бедрата ѝ. Сложи си екстравагантна червена риза и сандали. Излезе в патиото, за да се наслади на малкото прохладни утринни часове в пустинята. Скоро температурите щяха да започнат бързо да се повишават.

— Добро утро, Маргарет. Ела при мен да пиеш кафе.

Маргарет погледна изненадано Бев Касиди, която седеше сама под чадъра. Една яка жена на около петдесет в момента слагаше на масата сребърна кана с кафе, поднос пресни пастички за закуска и плодове. Усмихна се и кимна на Маргарет вместо поздрав.

— Маргарет, това е Елън. Елън идва тук всеки ден и се грижи за къщата на Рейф.

— Елън — повтори името ѝ Маргарет.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице Ларк. Надявам се престоят ви тук да ви достави удоволствие. Между другото, много харесвам книгите ви.

— Благодаря много.

— Седни — покани я Бев, когато икономката ги остави.

— Станала си рано и си така свежа, Бев — Маргарет ѝ се усмихна. Приблужи и седна срещу домакинята. Още когато се качи на самолета, тя знаеше, че няма да може да избегне срещата с майката на Рейф. Опита се да се стегне за първата конфронтация лице в лице с нея.

— Харесват ми ранните утрини в пустинята — тя наля чаша кафе и го подаде на Маргарет. — Добре ли спа, скъпа?

Маргарет ѝ отговори със светска бяла лъжа.

— Много добре, благодаря.

Бев ѝ се усмихна мило.

— Съжалявам, че трябваше да научиш за годежа на баща си по този начин. Рейф много настояваше да не ти казваме истината, докато... — тя остави изречението си незавършено.

— Докато той си подготви капана, нали? — кимна Маргарет и отпи от кафето. — Такъв си е Рейф, както винаги. Хитрец — тя си взе парченце пъпеш.

Бев леко въздъхна.

— Той много те обича, Маргарет. Самата аз не си давах сметка колко те обича, докато ти не го остави миналата година.

— Бих искала да разясним някои погрешни представи около това кой кого е оставил, Бев. Не съм оставяла Рейф. Той ми каза да се махна от живота му.

— И ти го остави.

— Да.

Бев бавно поклати глава.

— Не мога да отрека, че тогава мислех, че така трябва.

— Представям си какво си изпитвала. Зная какво беше отношението ти към мен като към бъдеща съпруга на сина ти — Маргарет се усмихна, за да смекчи горчивината на думите си. — Ако това те успокоява, аз по-късно също стигнах до твоето мнение.

Очите на Бев се разшириха от изненада.

— За какво говориш?

— Че си била права, когато ми каза, че от мен няма да излезе добра съпруга за Рейф.

— Казах го, само защото се страхувах, че ще се опиташ да го промениш и да го превърнеш в човек, който е далеч от своята същност. Маргарет, моля те, повярвай ми, никога не съм имала нищо против теб лично. Истината е, че аз много те харесвам. И искрено ти се възхищавам — Бев се усмихна. — Дори започнах да чета книгите ти. Безкрайно много ми хареса „Безмилостният“.

Маргарет се усмихна.

— Както всеки автор ще ти каже, с ласкателство можеш да постигнеш всичко, каквото поискаш. Ние сме наивни жертви на хората, които казват, че харесват книгите ни.

— Добре. Тогава може би ще ми простиш думите, които ти казах миналата година?

— И двете знаем, че ти каза истината, Бев. Аз вероятно нямаше да направя Рейф щастлив, ако се бях омъжила за него. Щеше да се разочарова и накрая да стигнем до лоши отношения.

— Аз също мислех така, но вече не съм сигурна, Маргарет.

— Затова пък аз съм сигурна. Като начало щях да настоявам той да отделя еднакво време и внимание на нашите отношения и на работата си. Ако трябва да знаеш истината, бих отишла и по-далеч. Ето, разкривам си картите — щях да настоявам бракът ни да бъде на първо място. Бих направила всичко възможно, за да го накарам да живее един по-балансиран живот. Бих го накарала да работи само в определеното време и да си дава почивка. Не бих искала да играя ролята на самопожертвователна жена на преуспяващ бизнесмен, за която най-важното нещо е кариерата на мъжа ѝ.

Бев въздъхна.

— Усетих това, още когато се запознахме. И мисля, че реагирах така към теб, защото самата аз бях играла точно тази роля в живота на бащата на Рейф. Затова бях убедена, че и Рейф има нужда от такава жена.

— Мисля, че си права. Той наистина се нуждае от такава жена. Но аз не мога да живея по този начин, Бев. За много кратко време бих се почувствала разочарована и нещастна. Искам мъжът ми да ме обича повече от корпорацията си. Искам мъж, за когото да съм на първо място в живота му, да бъде най-важното нещо в живота му. Но и двете с теб знаем, че за Рейф най-важното нещо на света е работата. За него жената би била само едно удобство и нищо повече.

— Маргарет, чуй ме. Миналата година мислех точно така, както казваш. Но сега вече не смятам, че това е истината за Рейф. Той се е променил през изминалата година. Промяната настъпи заради факта, че ти го остави.

— Никога не съм го оставяла.

— Добре де, добре, не исках така да прозвучи — Бев вдигна едната си ръка, за да я омиротвори. — Както и да е, промени го това, че те загуби. Не бих повярвала, че това е възможно, ако не го бях видял със собствените си очи. Преди да си отидеш, него го привличаше

успехът, както и баща му на времето, още повече, че след като Джон почина, рисковете в бизнеса станаха по-големи.

Маргарет се намръщи.

— Рейф се е опитвал да покаже, че може да преуспява не по-зле от баща си, така ли?

— Не, опитваше се да ни спаси от финансовата катастрофа, в която ни остави Джон — устните на Бев се стегнаха. — Съпругът ми беше добър човек много отношения, но работата беше всичко за него. В главата му беше само „Касиди и Компания“ — и когато ядеше, и когато спеше, и когато дишаше. Но малко след като загина в самолетна катастрофа, се оказа, че е претърпял и огромни финансови загуби. Ще трябва да питаш Рейф за подробностите. Май беше свързано с някакви рискови инвестиции, които се оказали неудачни.

— Рейф имаше ли нещо общо с тях?

Бев поклати глава отрицателно.

— Не. Той беше започнал самостоятелен бизнес. В много отношения приличаше на Джон и си го знаеше. Още когато учеше в гимназията, разбра, че не би могъл да работи за баща си. Защото през цялото време щяха да се държат за гушите. И двамата са много упорити, и двамата са умни, и двамата искат да ръководят. При това положение не е възможно да се работи.

— А съпругът ти прие ли това?

— Трябва да му се признае, че Джон наистина го разбираше. Пожела му всичко най-хубаво, когато започна собствен бизнес. Но мъжът ми винаги се беше надявал, че когато един ден се оттегли, Рейф ще се заеме с „Касиди и Компания“. Но после загина.

Маргарет гледаше как Бев си играе с чашата.

— И Рейф тогава наистина пое компанията, нали? Точно както би искал съпругът ти.

— О, да. Рейф пое юздите на управлението. Но точно тогава открихме, че Джон е бил на ръба на банкрута. Рейф работеше ден и нощ, за да спаси бизнеса, и наистина успя. Напук на лошите прогнози. Можеш да бъдеш сигурна, че финансовите институции вече бяха отписали „Касиди и Компания“. Ние оцеляхме, а сега компанията процъфтява. Но всички тези усилия се отразиха на Рейф.

— Как му се отразиха?

Бев пак наля кафе.

— Рейф така работеше, за да спаси „Касиди и Компания“, че ако го наблюдаваш, все едно, че гледаш как се калява стомана на огън. През цялото време той се държа като силен човек. Другояче не би се справил. А след като преживя всичко това, той стана още по-мъжествен, по-безмилостен и по-силен. Дори бих казала, че в някои отношения стана непоносимо мъжествен, безмилостен и силен. Сестра му Джули го нарича въоръжен каубой, защото винаги е готов да приеме всякакви предизвикателства.

Маргарет не познаваше Джули. Не се беше случвало да се видят. Но изглежда тя беше прозряла същността на брат си. Маги надникна в кафето си.

— Миналата година той дълбоко преживя загубата, която му причини фирмата на Муркрофт.

— Да, точно така — Бев се усмихна леко. — И можеш да бъдеш сигурна, че скоро ще намери начин да си уреди сметките с него.

Маргарет бе обзета от тревожно чувство. Помисли си за разговора си с Джек Муркрофт, малко преди да тръгне от Сиатъл.

— Радвам се, че нямам нищо общо с това.

— Плановете на Рейф за Муркрофт нямат връзка с нашия разговор. Аз съм загрижена за твоите отношения със сина ми. Той жертва доста неща в живота си, докато работеше за спасяването на „Касиди и Компания“. Едно от тях беше бракът. Сега е почти на четиридесет години, а времето си тече. Мисля, че съзнава това. Искам той да бъде щастлив, Маргарет. През изминалата година стигнах до извода, че ти може би си единствената жена, която е в способна да го направи щастлив.

Маргарет я погледна безпомощно.

— Но точно в това е въпросът, Бев. Аз не мога да го направя щастлив. Във всеки случай, не и като негова съпруга. Аз просто не мога да бъда такава съпруга, каквато той иска или от каквато има нужда. Така че ще последвам съвета ти.

Бев я погледна загрижено.

— Какъв съвет?

— Ще се опитам да подновя връзката си с него.

— Искаш да кажеш, че няма да се омъжиш за него, така ли? — Бев изглеждаше потресена.

Преди Маргарет да може да ѝ отговори, над патиото като гръмотевица се разнесе гласът на баща ѝ:

— Какво, по дяволите, значи, че няма да се омъжиш за него? Касиди ми се закле, че ще се ожени за теб. И това е единствената причина, заради която се забърках в този идиотски план, за да те докараме тук. Какво си въобразява той, кого, по дяволите, е тръгнал да разиграва?

— Татко, почакай малко! — Маргарет се обърна и погледна баща си, надвесил се заплашително над нея. — Нека да ти обясня.

— Какво ще ми обясняваш? Нека Бог ми е свидетел, ще одера кожата на Касиди. Ще взема един камшик и ще го нашибам, ако си въобразява, че може да отведе моето момиченце в храстите.

— Седни, татко.

Бев се опита да го омиротвори с усмивка.

— Да, Конър. Наистина седни и изслушай дъщеря си. Ти не си чул всичко.

— Не ми трябва да слушам нищо повече, щом Касиди не предлага брак на дъщеря ми. Това ми стига — очите на Конър святкаха от гняв, но прие чашата, която Бев му подаде. — Не се тревожи, Маги. Аз бързо ще му дам да разбере и тогава той ще направи, каквото ти се полага, даже ако трябва да го завържа и да го жигосам с нажежено желязо.

В този момент Рейф излезе от спалнята си и тръгна към тях през патиото с обичайната си походка, излъчваща вътрешна арогантност. Маргарет го гледаше и в главата ѝ нахлуха представи от прекараната с него нощ. Той изглеждаше така гъвкав, привлекателен и самоуверен. Беше с джинси и риза, незакопчана на врата. Тъмната му коса беше още влажна от душа. Очите му сякаш ѝ казваха, че той също си мисли за случилото се между тях през нощта. Когато видя, че цялото ѝ внимание е насочено към него, той се усмихна едва-едва и интимно ѝ намигна с лявото си око.

— Добро утро на всички — поздрави той, когато спря до масата. Наведе се, за да целуне Маргарет истински по устата и после посегна към каната с кафе. Не забелязваше притеснението на майка си, нито пък че Конър го гледаше с гняв. — Красив ден, нали? Когато си изпием кафето, Маги, любима, ще те заведа в конюшните, за да ти покажа някои от най-великолепните коне, които си виждала през живота си.

— Я стой тук, Касиди! — гъстите вежди на Конър: образуваха непрекъснатата линия над присвитите му очи. — Никъде няма да отиваш и да водиш момичето ми, докато не изясним някои подробности.

Рейф седна и се облегна на стола си с чашата кафе в ръка.

— Какво ти става тази сутрин, Конър? Проблеми ли имаш?

— Ти си този с проблемите. И то големи проблеми.

— Така ли? И какви са те?

— Ти ми каза, че имаш намерение да се ожениш за моята Маги. И това е единствената причина, заради която ти простих как си се отнесъл към нея миналата година и се съгласих да ти помогна да я докараш тук.

Рейф сви рамене, дъвчейки сладкиша си.

— И какво?

— Това, че тя току-що каза, че вие двамата няма да се ожените в края на краищата.

Рейф спря да дъвче. Очите му се впиха в Маргарет. Доброто му настроение, което демонстрираше само преди миг, изчезна от дълбините на погледа му.

— По дяволите, така ли е казала? — погледът му продължаваше да бъде закован в Маргарет.

— Чух го със собствените си уши, Касиди, и искам обяснение. Веднага! — Конър удари с юмрук по масата, за да подчертае колко императивни са думите му.

— Не си единственият, който чака обяснение — Рейф продължаваше да гледа мрачно Маргарет.

Тя изстена и размени разбиращи погледи с Бев.

— Не трябваше да подслушваш, татко. Всичко си разбрал погрешно.

— Така ли? — Конър я гледаше объркан. — Но аз много добре чух как казваше на Бев, че ти и Касиди няма да се ожените. И освен това каза нещо за уреждане на някаква проклета връзка.

— Така ли си казала? — попита Рейф мрачно. — Наистина ли си го казала, Маги?

Маргарет стана от стола си, като съзнаваше, че и тримата я гледат изпитателно и с очакване. Почувства се притисната в ъгъла.

— Казах, че от мен няма да излезе добра съпруга за Рейф. Обаче това не означава, че не можем да имаме една хубава любовна връзка. И

че съм решила да продължа оттам, където прекъснахме миналата година.

— Миналата година ние бяхме сгодени — напомни й Рейф сухо.

— Не сме били сгодени, Рейф. Ти може да си мислел, че сме сгодени, защото няколко пъти ми прави предложение, но истината е, че аз още обмислях твоето предложение, когато всичко се взриви. Тогава си имах своите съмнения дали е разумно да се омъжа за теб и след като разполагах с цяла година, за да размисля, сега имам още повече съмнения. Ето защо съм решила само да имаме връзка с теб и толкова. Ако ти харесва, приеми го.

— Проклет да съм, ако приема.

— Рейф, майка ти беше права. От мене ще излезе по-добра метреса, отколкото съпруга — без да дочака отговор, Маргарет се обърна и тръгна към спалнята си, където да намери убежище и да се усамоти.

Но не можа. Рейф стана от стола си и премина през патиото с няколко големи крачки. Настигна я, грабна я и я метна през рамо, преди тя да разбере какво става.

Той не се спря, нито пък каза дума. Просто я понесе през една от стъклените врати, мина през всекидневната и излезе навън на парещото слънце.

ПЕТА ГЛАВА

— Какво правиш, Рейф, какво си въобразяваш? Твоето поведение е недопустимо, абсолютно недопустимо! И аз няма да ти позволя да се държиш така с мен!

— Така се държи един каубой, а аз съм каубой по своята същност, забрави ли? — той крачеше бързо към една от дългите, ниски бели конюшни.

— По своята същност ти си един арогантен, властен негодник, ето какъв си ти! — Маргарет изведнъж усети, че са обект на внимание. Том и един друг човек с работни дрехи и ботуши ги гледаха и широко се смееха. — Рейф, хората ни гледат. За Бога, пусни ме!

— Не изпълнявам заповеди на метреси.

— Дяволите да те вземат, Рейф.

— Ами аз бих могъл да послушам годеницата си или жена си, но не и една метреса. Никога, мадам!

— Остави ме!

— След малко. Когато намеря някое скрито място.

— Скрито място! Рейф, в момента ти правиш публичен спектакъл, който ме притеснява. И си имал наглостта да очакваш да се върна при теб и на колене да те моля за прошка. Точно това твое поведение е причината да смятам, че съм имала късмет, когато съм се отървала от теб.

— Нека да не говорим за миналото. Ние трябва да започнем всичко отначало, забрави ли? Ако аз мога да махна с ръка и да кажа било, каквото било, защо да не можеш и ти?

— Ти си невероятно арогантен!

— Да, но затова пък получавам, каквото поискам.

Той я отнесе в меката сянка на конюшните. Както висеше почти нагоре с краката, Маргарет отлично виждаше пода с разхвърляната по него слама. Около нея се носеха земните миризми на животни и сено. Над отворените врати се виждаше една редица конски глави с щръкнали уши.

Маргарет просто се задъха, когато Рейф я свали от рамото си и я остави да стъпи на крака. Като запази равновесие, тя стрелна мъчителя си с гневен поглед и опипом се опита да оправи шнолата, която държеше косата ѝ на тила.

— Искрено ти казвам, Рейф, това, което направи, беше просто възмутително. Бих настояла да ми се извиниш, но зная, че няма да го сториш. Съмнявам се дали изобщо си се извинявал някога в живота си.

— Маги, любима, по-добре да поговорим сериозно. Изглежда, че се е получило малко недоразумение.

— Престани да ме наричаш Маги! Казвала съм ти стотици пъти, че не ми е приятно. Но не това е най-важното. Ти никога не ме слушаш истински, не е ли така? Мислиш, че всичко трябва да стане според твоите разбирания и всички около теб просто да се научат да го приемат, независимо за какво става дума. Майка ти се опита да ме убеди тази сутрин, че си се променил през последната година, но аз много добре знам, че не си, и съм права, нали? Защото ти току-що пак го доказа. Все още си оставащ един дебелокож, властен, надменен, арогантен каубой, който грубо погазва всички около себе си.

— Стига толкова! — Рейф беше застанал с кръстосани крака, сложил ръце на бедрата си. Беше присвил очи заплашително.

— Мили Боже, ти си истински каубой! — гласът ѝ прозвуча осъдително. — Изглеждаш точно на мястото си в тази конюшня с онова нещо на ботушите ти.

Той автоматично погледна надолу и видя нещото, за което тя говореше с такова отвращение. Близо до левия му ботуш имаше малка купчина от него. Той предпазливо отмести леко надясно изискано изработения ботуш от черна кожа, нашарен с червени и жълти звездички.

— Съвсем естествено е да го има на тази територия — каза Рейф. Той отново я погледна. — А ти трябва да престанеш да играеш ролята на изискано градско момиче, което никога не е виждало как изглежда една конюшня отвътре. Много добре знам истината за теб, госпожице. Конър и аз си поговорихме надълго и нашироко, и то няколко пъти.

— Така ли? — изсумтя тя.

— Убий ме, ако не е така. Факт е, че си се родила в ранчото на баща си в Калифорния и там са те гледали до тринайсетгодишна

възраст. По онова време още не си се фукала, а си започнала чак когато Конър продал земята и семейството ви се преселило в Сан Франциско.

— Предпочитам да забравя селския си произход — отвърна тя. — И за твоя информация, начинът ми на живот се промени коренно, когато бях на тринайсет години. Както и да погледнеш нещата, аз сега съм истинско градско момиче и очаквам полагащото ми се отношение като представителка на нежния пол.

— Ще трябва да приемеш поведението ми такова, каквото е. Освен това, мисля, че чух всичките ти възможни хленчове, градско момиче. Ти не си единствената, която очаква полагащото ѝ се поведение. Ти се държиш като темпераментна примадона с остър език, която мисли, че може да ме поднася.

— Това не е истина.

— Така ли? Тогава какви бяха всичките онези глупости до басейна преди няколко минути? Какво си въобразяваш, та си наговорила на нашите хора, че нямаш намерение да се омъжиш за мен?

— Но това е самата истина. Аз нямам намерени да се омъжа за теб. Защото това би било пълна глупост!

Рейф пристъпи към нея. В очите му святкаше ярост, която действаше обезкуражаващо. Маргарет предпазливо се отдръпна назад. Един кон наблизко изцвили въпросително.

— Не съм те довел тук, за да те правя своя метреса и ти го знаеш много добре! — Рейф прецеди думите си през зъби.

— Недей да употребяваш тази дума!

— Коя дума? Метреса ли? Нали ти предлагаш да те наричам така?

— Не е вярно — Маргарет се намръщи сърдито. — Тази дума първо я употреби майка ти. Нали ти обясних снощи, хората като нея и баща ми принадлежа към друго поколение.

— Но ти каза също така, че дълбоко в себе си не смяташ, че се различаваме толкова много от тях — не ѝ остана дължен Рейф. — Какво, по дяволите, мислиш, че прави в леглото ми снощи, щом не си била съгласна да се върнеш при мен?

Тя вирна брадичката си.

— Снощи реших, че можем да се опитаме да започнем отново нашата връзка.

— Това наистина е много благородно от твоя страна. Единственият проблем е, че между нас няма никаква връзка, която да възстановяваме.

Тя го погледна с неприкрито предизвикателство.

— Така ли? А как ще окачествиш това, че спяхме заедно почти два месеца миналата година?

— Като прелюдия към нашия брачен обет.

Маргарет го гледаше с отворена уста. Не знаеш дали да се смее или да плаче. Рейф изглеждаше напълно сериозен, изцяло убеден в собствената си правота.

— Ти се шегуваш. Така ли наричаш връзката ни? Ти си просто екзотично старомоден. Но бракът не се е състоял, така че какво излиза от цялата тази работа? Нищо друго, освен една сериозна грешка, така мисля аз.

— Божията воля е този брак да се състои.

— Защо? — попита тя предизвикателно.

— Защото ти и аз сме родени един за друг, ето защо. И ти много добре го знаеш, Маги. Или може би си забравила това, което се случи между нас снощи?

— Не, не съм забравила, но фактът, че си допадаме в леглото, още не значи, че трябва да се оженим. Рейф, чуй ме! Опитах се да обясня на всички, че от мен няма да излезе добра съпруга. Защо никой не обръща внимание на думите ми?

— Защото говориш глупости, затова!

Маргарет въздъхна тежко.

— Разговорът ни става невъзможен. Така доникъде няма да стигнем. Пълно прекъсване на комуникацията. По-добре да си тръгвам — и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Рейф се пресегна и я хвана за ръката в момента, когато тя се обръщаше. Очите му блестяха решително, а гласът му прозвуча леко хрипкаво:

— Не можеш да си тръгнеш точно сега. Прекарах шест месеца, сякаш бях в ада, опитах се да живея така, като че ли ти не съществуващ, а следващите шест месеца измислях как да те върна. Този път няма да ти позволя да си тръгнеш!

— Не можеш да ме спреш, Рейф. О, знам, че ти позволих да ме принудиш да дойда тук. Но и двамата с теб знаем, че не можеш да ме

накараш да остана против волята си. А всъщност истината е, че няма какво да правя тук. С очите си се уверих, че баща ми е щастлив с твоята майка. Бих го огорчила, ако се опитам да му влияя. А щом иска да ти продаде „Ларк Енджиниъринг“, това си е лично негова работа. Стана ми ясно, че ти не се опитваш да го подведеш, за да ти продаде фирмата.

— Не съм те довел тук, за да защитаваш баща си. Ние и двамата знаем, че той сам може да се грижи за себе си. Поканих те тук, за да започнем отначало, Маги и ти го знаеш много добре. Освен това, ако поне веднъж сложиш ръка на сърцето си, ще признаеш, че ти самата си приела самолетния билет по същата причина, след като ти предложих достатъчно приемливо основание за идването ти.

Той беше прав и това я стъписа. През цялото време знаела, че баща ѝ сам може да се грижи за себе си дори и ако го заплашват хора като Рейф Касиди. Всички участници в комедията учтиво ѝ дадоха възможността се престори, че се е втурнала да спасява Конър, но всъщност знаеха каква е истината.

— Всичко това е крайно унижително — каза Маргарет?

— Ако моето признание те накара да се почувстваш по-добре, трябва да знаеш какво преживях вчера сутринта на летището, докато те чаках и не знаех дали си в самолета. Страхувах се дори да позвъня в апартамента ти в Сиатъл, за да не би наистина да вдигнеш слушалката. Как ти се струва това, не е ли доказателство, че ти също си способна да ме накараш да се чувствам като побъркан?

Думите му бяха изпълнени с вълнение, което я трогна. Тя прехапа устните си. След това колебливо се пресегна и докосна ръката му. Когато той погледна надолу, тя веднага я отдръпна.

— Рейф, така нищо няма да се получи. Може и да се е получила връзка помежду ни въпреки разстоянията. За известно време. Но никога няма да се справим с един брак. Майка ти беше права.

— Престани да повтаряш това, дявол да го вземе! Тя сгреши тогава и си го призна. Защо непрекъснато цитираш нещо, което е казала преди една година, сякаш думите ѝ са изсечени на каменна плоча?

— Защото тя имаше право преди една година. Защото когато става дума за твоята работа или за нещо, което искаш да постигнеш, ти просто полудяваш. Тази сутрин тя ми разкри някои от причините за

твоего полудяване, но това не променя нещата съществено. Само обяснява сегашното ти поведение.

Рейф изруга възмутен.

— Наговорила ти е някакви глупости за мен, нали, че съм малко агресивен в работата, защото е трябвало да работя непосилно, за да спася „Касиди и Компания“? Джули казва, че това е работната ѝ психологическа хипотеза за моето поведение.

— Е, да, така е. Но ти не си малко агресивен, Рейф, ти си истински хищник. Нещо повече, ти направо ставаш враждебно настроен, когато някой ти отнеме плячката, както миналата година помисли, че помагам на Муркрофт.

— Виж какво, може би сега е моментът да изясня нещо. Майка ми си мисли, че съм такъв, че съм станал такъв заради случилото се с компанията, след като загина баща ми. Но истината е, че аз си бях такъв още преди да започна да ръководя „Касиди и Компания“. Баща ми го знаеше. По дяволите, такъв съм се родил, според баща ми. Както и той самият.

Маргарет кимна тъжно.

— Ти не си се променил, за да спасиш компанията, а си успял да я спасиш, защото вече си бил достатъчно силен и достатъчно агресивен, за да го постигнеш.

— Но сега нещата са различни. Аз се промених. Колко пъти ти го казвах! Дай ми още една възможност, Маги.

— Снощи си помислих, че бих могла да ти я дам.

— Ти наричаш любовната връзка даване на възможност! — възкликна той с недоверие.

Тя кимна.

— Това е един начин да опитаме пак. Начин, който ще остави и двама ни свободни да вземем решение, без да е необходимо да нарушаваме дадени обещания. Ще ни даде време взаимно да се наблюдаваме и да преоценим положението.

— По дяволите! — той прокара пръсти през косата си, жест, който показваше пълното му разочарование. Нямам нужда от повече време, Маги. Цели месеци съм преоценявал проклетото положение.

— Е да, но аз имам нужда.

— Не става въпрос само за моето отношение към работата, нали? — попита той остро. — Истината е, че ти не можеш да ми простиш за

това, което се случи между нас миналата година, така ли е?

— Ти никога не си ме молил да ти простя, Рейф — тя се усмихна тъжно. — Твърде си горд за такова нещо. Да, ти ми прости много великодушно, но си убеден, че на теб няма за какво да ти се прощава. За теб всичко е или черно, или бяло. Ти си прав, а аз категорично не съм права.

— Ти направи грешка. Грешката ти се състоеше неправилно разбиране на чувството ти за лоялност както ти казах. Тогава беше под голямо напрежение и това те обърка.

— Толкова ме обърка, че ако пак ми се наложи, ще постъпя по същия начин. Не ми харесваше, че ти ме използва, Рейф.

Той процеди през зъби:

— Не съм те използвал.

— Аз не виждам нещата така. Ти знаеше, че работя за Джек Муркрофт, когато започнахме да се срещаме, нали?

— Да, но, дявол да го вземе...

— От друга страна, нямах привилегията да зная, че сте съперници в бизнеса. Дори не знаех, че се познавате, а камо ли, че сте в жестока конкуренция. Ти криеше от мен тази подробност, Рейф.

— Само защото се страхувах, че още в началото би се разколебала да ме приемеш, ако научиш цялата истина. Не исках да те загубя, като ти кажа, че Муркрофт и аз преследваме една и съща цел. Би се почувствала виновна, че ходиш с мен. И ако си спомняш, никога не съм се опитвал да измъквам от теб служебна информация.

— Оставяше ме да говоря за работата си — обвини го тя. — Оставяше ме да говоря за проектите, върху които работех. Показваше ми, че много се интересуваш от мен. Аз така ужасно се ласкаех от интереса, който проявяваше. Просто ми прилява, като се сетя колко поласкана се чувствах.

— А какво трябваше да направя? Да ти кажа да не говориш за работата си ли?

— Да. Точно това трябваше да ми кажеш.

— Бъди разумна, Маги. Ако се бях опитал да ти обясня точно защо не би трябвало да говориш с мен за работата си, ти много бързо щеше да се сетиш кой съм. Не можех да позволя това да се случи.

— Защото ти е била необходима вътрешната информация, за да сразиш Муркрофт в битката за Спенсър.

— Всичко това са бабини деветини — възрази ѝ той грубо. — Не ти казах да млъкнеш, да престанеш да говориш за работата си, защото по този начин щях да те загубя. А ако това те накара да се чувстваш по-добре, можеш да бъдеш спокойна, защото вече притежавах цялата информация, от която имах нужда, за да сразя Муркрофт, от други източници. Нищо от нещата, които научих от теб, не промени моите планове.

— О, Рейф!

— Искаш да знаеш чистата истина? Муркрофт беше този, които се възползва от нашите отношения, онази сутрин, когато ти тичешком отиде при него и го предупреди за моите апетити към Спенсър. Благодарение на теб той можа така да си направи програмата, че набързо да ме изключи от играта. Аз бях този, който загуби, защото спях с жена, която смяташе, че трябва да бъде лоялна към друг.

Маргарет го погледна умоляващо. Копнееше да можеше да му повярва, а в същото време знаеше, че не трябва.

— Рейф, такава ли е самата истина? Вярно ли е? Че не си използвал информацията, която случайно съм ти дала?

Той се усмихна унило.

— Това е истината, така е. Ако знаеше всичко самото начало, ти щеше да помислиш, че съм започнал да ходя с теб заради това, че работиш за Муркрофт, и веднага щеше да ми обърнеш гръб. Не опитвай да го отричаш. Аз те познавам. Точно така щеше да се задейства мозъкът ти — точно както се задейства и когато накрая откри кой съм.

Маргарет пак се почувства притисната в ъгъла. Той имаше право. Тя веднага щеше да стане подозрителна към мотивите му, ако знаеше кой е той в самото начало.

— И наистина не си имал нужда да се добереш до служебна информация чрез мен, така ли?

— Аз вече знаех почти всичко. Нищо от нещата, които ми каза, не беше съществено и определящо за решението, което взех, и не можеше да го промени. Всъщност ако се замислиш, ще си спомниш, че не си говорила толкова много за работата си. Повечето говореше за кариерата си като писателка, която главно те вълнуваше. Слушах за всичките ти велики планове да се отдадеш напълно на писането, след като работиш в света на бизнеса още две години.

— Как ми се иска да ти повярвам — тя стисна ръцете си. Спомни си ужасното чувство за вина, което я разкъсваше тогава. — А аз се чувствах такава глупачка. Чувствах се използвана. Мъчително си припомнях пак и пак всеки разговор, опитвах се да си спомня точно какво съм ти казала. Знаех, че трябва да отида направо при Муркрофт, разбира се. Той ми имаше доверие. Трябваше по някакъв начин да компенсирам злото, което бях му сторила.

— На него никакво зло не си му сторила — изрева Рейф. — Аз бях този, когото предаде.

Тя се намръщи от раздразнение.

— Не е необходимо да ми крещиш.

Той разпери ръце като израз на възмущение. Явно се опитваше да се овладее.

— Да оставим това. Съжалявам, че се опитах да изясня нещата от моя гледна точка. Знаем, че това не те интересува особено. Ти признаваш само своята гледна точка.

Очите на Маргарет се напълниха със сълзи. Тя започна да мига, за да ги спре. Седна на една бала сено и се опита да се съсредоточи.

— Тогава всичко беше една ужасна бъркотия — прошепна тя. — И когато се опитах да постъпя правилно и да предупредя Муркрофт за теб, ти се нахвърли върху мен като лъв или нещо подобно. Целият беше настръхнал, зъбеше се и показваше ноктите си. А нещата, които ми каза... Ти ме разкъса на парченца, Рейф. Известно време не бях сигурна дали някога ще мога да дойда на себе си.

— Не си била единствената, която се е чувствала разкъсана на парченца — Рейф седна до нея. Подпря лакти на коленете си и хвана една в друга големите си ръце. Гледаше право напред, където едно хубаво малко сиво конче ги наблюдаваше с дълбоко любопитство. — Аз също не бях сигурен дали изобщо ще се оправя — той направи пауза. — Майка ми каза, че това може би е най-прекрасното нещо, което ми се е случвало.

— Какво каза?

— Каза, че ми е било необходимо да преживея такъв удар, за да осъзная, че в живота има и други неща, освен бизнеса — той се усмихна иронично. — Повярвай ми, след това, което се случи миналата година, ти вече имаш пълната ми преданост. Не можах да престана да мисля за теб, независимо че направих всичко, което е по

силите ми, за да те забравя. Вложих повече енергия във връщането ти, отколкото в която и да е сделка.

Маргарет сега наистина щеше да се разплаче.

— Рейф, просто не зная какво да кажа.

Той се обърна към нея. Очите му блестяха.

— Кажи ми, че ще ми дадеш възможност. Истинска възможност. Хайде да започнем отначало, Маги. Този път да бъдем заедно завинаги. Дай ми две седмици се и отнеси към мен справедливо. Недей да си губи времето да търсиш оправдания как да се измъкнеш.

Маргарет почувства как ѝ се замая главата от любов към него, чувството, което снощи призна пред се бе си. Срещна светлокафявите му очи и усети как попада в същия водовъртеж, в които едва не се удави миналата година.

— Ти си много опасен за мен, Рейф. Не мога да преживея това, което преживях преди. Не се наемам.

Той леко я хвана за брадичката.

— Не си единствената, която не би могла да го преживее втори път. Така че втори път няма да има.

Тя потърси погледа му.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурен в това?

— Поради две причини. Първата е, че сме си взели поука от преживяното фиаско. И двамата сме се променили. Вече не сме същите хора, каквито бяхме миналата година.

— А каква е втората причина?

Той се усмихна неуволимо.

— Сега не работиш нито за Муркрофт, нито за някого друго, така че усложненията, които се получиха тогава, вече нямат основание.

— А ако имаха?

Усмивката на Рейф изчезна от лицето му.

— Сега твоите задължения са по-ясни, нали? Този път знаеш, че ако трябва да си лоялна към някого, то това на първо място съм аз.

— А ти към кого трябва да си лоялен? — попита го тя с леко предизвикателство, съзнавайки, че потъва все по-дълбоко във водовъртежа. Още малко и щеше да се предаде.

Рейф обхвана лицето ѝ с огромните си длани.

— Ти си най-важният човек в живота ми, Маги, любима. И на първо място ще бъда лоялен към теб.

— И бизнесът ти няма абсолютно нищо общо с това?

— Дявол да го вземе, няма.

— А ако се случи така, че нашите отношения се противопоставят на интересите ти в бизнеса, тогава ще победят ли отношенията ни?

— Естествено, че ще победят отношенията ни.

Тя здраво стисна китките на ръцете му. Искаше ѝ се да му повярва от все сърце. Маргарет знаеше, че цялото ѝ бъдеще зависи от нейния отговор. Ако имаше здрав разум в главата, трябваше да се спасява, докато все още можеше.

— Рейф...

— Кажи ми го, Маги. Кажи ми, че ще останеш при мен и ще ми дадеш още една възможност.

Тя затвори очи и дълбоко въздъхна.

— Добре.

Той изръмжа. Притегли я към себе си и я заключи в прегръдките си. Устните му се приближиха до пригладената ѝ коса, прибрана на тила.

— Няма да съжаляваш, Маги. Този път всичко ще бъде чудесно. Ще видиш. Аз ще направя всичко възможно, за да ти хареса. Толкова ми липсваше, скъпа. Снощи...

— Какво снощи? — попита го тя мило.

— Снощи сякаш изпих първата чаша студена вода след дълъг път в пустинята. Само дето ти никога не си студена в леглото. Ти си пожежка от августовско слънце. Господи, Маги, снощи беше хубаво.

Тя се сгуши в него и положи глава на гърдите му.

— Да.

— Маги?

— А?

— Преди няколко минути ти каза, че никога не бих помолил за прошка, защото съм твърде високомерен, за да имам нужда от прошка. Но сега те моля да ми простиш. Съжалявам, че бях толкова груб с теб миналата година.

Тя си пое дъх. Вероятно това щеше да бъде извинението, което можеше да чуе.

— Няма нищо, Рейф. И аз съжалявам, че тогава предположих, че ме използваш в битката си с Муркрофт. Трябваше да се сетя как стоят нещата.

— Мълчи, любов моя. Няма нищо — той я галеше по гърба, сякаш искаше да я успокои. — Сега ще започнем съвсем отначало. Няма да говорим повече заминалото.

— Прието.

Те дълго седяха на балата сено, без да кажат нито дума. Маргарет дори не забелязваше, когато в конюшната влизаха и излизаха хора. Съзнаваше единствено усещането от нежните ръце на Рейф. С дълбока въздишка на облекчение от помирението тя пак напълно се отдаде на разточителната, сладка радост да се сгуши в силните прегръдки на Рейф. Съвсем отначало.

За първи път от една година насам някъде дълбоко в нея, където нещо се беше изкривило и счупило, сега се излекува и отново възвърна своята цялост.

— Шефе! — извика Том от другия край на конюшната. В гласа му звучеше смущение и колебание. Хачър е тук. — Каза, че трябва да говори с теб.

Рейф бавно пусна Маргарет.

— Кажи му, че идвам веднага.

— Добре.

Рейф погледна Маргарет с разкаяние.

— Съжалявам за това. Хачър невинаги идва в най-подходящото време. Искаш ли да дойдеш и да го поздравяш?

— Добре. Но може би той няма да иска да ме поздравя.

— Маги, любима, ти започваш да ставаш параноичка. И за майка ми мислеше, че няма да иска да те види, но както разбра, тя нямаше търпение да дойдеш тук, нали? Не се тревожи за мнението на Хачър. Той работи за мен и прави това, което аз му кажа.

Маргарет поклати глава и остави Рейф да ѝ помогне да стане. Той собственически обви ръката си около раменете ѝ и я поведе извън конюшната. Тя започна да премигва, когато излязоха навън, където слънцето прежуряше. В отбивката беше спряла непозната кола.

Дъг Хачър, с дипломатическо куфарче в ръка, вече стоеше на входната врата. Главният изпълнителен директор на Рейф не се бе променил и изглеждаше така, както тя го помнеше от няколкото случая, когато беше придружавал шефа си до Сиатъл.

Хачър беше малко над тридесетгодишен мъж, слаб, с остри черти на лицето и светли очи. Беше облечен със светъл делови костюм,

стегнат с връзка въпреки горещината. Той сякаш не се изненада, че вижда Маргарет да излиза от конюшната заедно с неговия шеф.

— Добро утро, госпожице Ларк — Хачър учтиво наведе глава. — Приятно ми е да ви видя отново.

— Благодаря, Дъг — тя знаеше, че я лъже в очите.

Бедният човек явно с голямо усилие се опитваше да бъде поне външно учтив. Едва ли му беше особен приятно да я види. Хачър беше изключително лоялен към Рейф и със сигурност мислеше, че е виновна за провалянето на сделката по Спенсър миналата година. Струваше й се, че той едва ли би променил мнението си за нея, само защото Рейф му е заповядал.

Но пък когато Рейф заповядаше нещо, хората наистина му се подчиняваха.

— Какво става, Хачър? — попита го Рейф непринудено. — Аз съм в почивка, забрави ли?

— Да, господине — Хачър посочи куфарчето си. Просто ми е необходимо да те уведомя за някои актуални неща. Ти ми каза да следя отблизо сделката по Елингтън. Случиха се някои събития, за които сметнах, че е добре да те осведомя. Освен това трябва да ти покажа някои цифри.

Рейф изведнъж пусна Маги. Изглежда, че доброто му настроение внезапно се изпари. Тя на секундата улови признаците — просто го усети как превключи на високи обороти или както тя наричаше това състояние „хъс за бизнес“. Напълно беше способен да задържи това състояние цели часове, а дори и дни наред. Когато изпаднеше в това състояние, нищо друго нямаше значение за него. Не допускаше нищо и никой да го отклони, било то и жената, която сега беше приютил в леглото си.

— Добре — каза Рейф. — Хайде да влезем и да ви дим какво става. Маги, защо не вземеш да поплуваш?

Първата й реакция бе, че изведнъж изпадна в ярост. Рейф си е все същият. Щом бизнесът си покажеше грозната глава, той заставаше нащрек като ловец, който е доловил миризмата на плячката. Ето че вече я освободи, за да се заеме с много по-важни неща.

След това се вгледа в него и видя напрежението, изписано на лицето му. Той съзнаваше какво мисли тя. Фактът, че нейното

предполагаемо неодобрение достигаше до него, все пак беше нещо, каза си тя. Миналата година дори не би го забелязал.

— Сега не ми се плува, Рейф.

— Скъпа, това няма да ни отнеме много време, кълна ти се. Уверявам те, че напоследък съм с ново отношение към работата, но не мога просто да пренебрегна всичко, нали разбираш. Аз все още нося отговорност за моето семейство, за ранчото и редица задължения към „Касиди и Компания“, така че бъди разумна.

Тя се поуспокои, като видя изражението, изписано в погледа му.

— Знам, Рейф. Няма нищо. Разбирам те. Мисля, че в края на краищата наистина ще поплувам — естествено, той не можеше да пренебрегне задълженията си. Не очакваше от него да си изостави работата. Просто искаше да се научи да поставя нещата на мястото им. А той се опитваше, както виждаше тя. И това беше първата крачка.

Рейф кимна, явно с голямо облекчение.

— Благодаря ти. Да тръгваме, Хачър. Искам да свършим всичко това колкото може по-бързо. Днес имам да правя и други неща. Много по-интересни.

— Да, господине.

Маргарет тръгна преди двамата мъже към къщата и тъкмо зави по коридора към спалнята си, когато Бев Касиди се показа на вратата откъм патиото. Конър Ларк влезе веднага след нея. И двамата погледнаха разтревожено първо Маргарет, а след това Рейф.

— Какво става с вас, уредихте ли въпроса с женитбата? — попита Конър директно. — Бев и аз няма да заминем за Седона вдругиден, каквито бяха плановете ни, докато вие двамата не уредите тази работа.

— Не се тревожи, Конър. Всичко е както трябва — успокои го Рейф.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм — отговори Рейф.

— Крайно време беше.

— Да. Абсолютно си прав — Рейф се запъти към кабинета, който ползваше за офис. — Трябва да поработим няколко минути с Хачър. Маги ще поплува. Нали, Маги?

— Изглежда, че да — каза Маги.

Бев засия.

— Имам друга идея, ако ти е приятно, Маргарет.

— Каква?

Маргарет ѝ се усмихна.

— Какво ще кажеш, ако отидем по магазините. Помислих си, че може би ще искаш да си купиш дрехи, които да облечеш на годежа утре вечер.

Маргарет се олюля. Очите ѝ се разшириха от изненадата. Погледна към Рейф.

— Годеж ли? Сега, чакайте малко, аз никога нищо не съм споменавала за официален годеж. Да не си посмял да ме притискаш така, Рейф. Чуваш ли? Няма ти позволяя!

Хачър, Конър и Бев се спогледаха, явно смутени. Но в очите на Рейф светна подозрително иронично пламъче и той каза мило:

— Майка ми говори за годежа, който тя и Конър ще направят и смятат да отпразнуват утре вечер. Не за нашия годеж.

— Съжалявам, скъпа — извини се Бев бързо. — Вчера всички бяхме толкова развълнувани от твоето пристигане, че забравих да ти кажа. Утре вечер ще дойда някои приятели, за да празнуваме заедно. А на следващия ден Конър и аз заминаваме на малко пътешествие.

В този момент Маргарет добре разбра какво значи, когато някой човек каже, че иска да се отвори земята и да го погълне.

— О — заговори тя, почервеняла. Обърна се към Бев. — Чудесна е идеята ти да отидем по магазините. Наистина нямам какво да облека.

ШЕСТА ГЛАВА

Маргарет се спря на ръба на басейна, огледа набързо патиото, изпълнено с добре облечени гости, и си даде сметка, че най-сетне е сама със себе си. Когато забеляза, че баща ѝ се скри в къщата и също е сам, реши да се възползва от ситуацията. Остави празната си чиния от ордъврите и бързо го последва.

— Настигнах те, татко — тя се усмихна победоносно на изненадания си баща, който се беше запътил към кухнята.

— Маги, момичето ми. — Конър направи усилие да изглежда, че наистина се радва да я види. — Тъкмо се питах дали се забавляваш добре. Приятно ли ти е, момичето ми? Бев наистина я бива по организирането на големи изискани празненства, нали? Това е едно от нещата, които много харесвам у нея. Знае как да се забавлява. Не бих си и помислил да я погледна, ако беше старомодна или пък превзета. Има страхотно чувство за хумор.

Маргарет скръсти ръце и загледа баща си, едновременно развеселена и раздразнена.

— Бев Касиди ми изглежда чудесна, откъдето и да я погледнеш, и ми е много приятно, че двамата сте така щастливи заедно, но не съм дошла при теб, за да слушам бляскави дитирамби за нейните качества. Ти ме избягваш, откакто съм дошла, татко. Признай си!

Конър изглеждаше изненадан и изплашен от това обвинение.

— Да те избягвам ли? В никакъв случай, момичето ми. Как можа да си помислиш такова нещо? Та ти си ми моята малка Маги, единственото ми дете, моя плът и кръв.

— Чакай малко, татко.

— Това е самата истина. Адът да се продъни дано, ако лъжа, защо ще те избягвам? Приятно ми е, че си тук за тържеството по случай нашия годеж. Редно е единствената ми дъщеря да присъства, когато правя тази решителна стъпка в живота си.

— По този въпрос може да се спори, защото зависи кога е направена стъпката — отговори му Маргарет сухо. — Но не твоята

предстояща сватба, колкото и вълнуваща да е тя, искам да обсъждаме.

— Маги, момичето ми, знаеш, че винаги съм на твое разположение. Аз съм твоят баща. Можеш да говориш с мен, за каквото искаш.

— Страхотно. Точно това искам да направя. Имам един незначителен въпрос, по който искам да поговорим, откакто съм тук.

Конър засия.

— Чудесно. Някой ден, когато и двамата се поосвободим, хубавичко ще си поговорим като баща и дъщеря.

— Аз съм свободна в момента.

— Ами, съжалявам, но аз не съм свободен — лицето на Конър се изкриви, пародирайки искрено съжаление. — Обещах на Бев да отида до кухнята и да понастъпя опашките на тези сервитьори. Гостите нямат лед. Може би утре по някое време сутринта?

— Рейф ще ме води на езда, ако си спомняш.

— Ей, точно така. Спомням си, че днес каза нещо такова. Ти май много отдавна не си яздила, нали? Преди време много те биваше. Не се притеснявай, че може да си забравила. То е като карането на колело. Веднъж хванеш ли му цаката, никога не се забравя. Рейф има много хубави коне, нали?

— Убедена съм, че всичките коне на Рейф са първокласни. Те са добра инвестиция, а Рейф има развит инстинкт към добрите инвестиции. Татко, престани да отклоняваш темата. Искам да поговорим.

Конър въздъхна тежко, предавайки се на неизбежността. Гледаше Маргарет бдително.

— По-скоро искаш да ме изядеш с парцалите заради участието ми в малкия заговор на Рейф. Още ли си бясна? Мислех, че ти и Рейф сте се разбрали вече.

— Рейф и аз непрекъснато обсъждаме разни въпроси.

Конър сбърчи нос.

— Това да не е някой специален израз, който да означава, че сте се разбрали?

— Този израз означава, че ние и двамата преоценяваме положението и чакаме да видим как ще се развият нещата.

— Знаеш ли, Маги, момичето ми, за жена, която е направила кариера в писането на любовни романи употребяваш много скучни

фрази, когато описваш любовната си връзка. Преоценяваме положението.

Маргарет се усмихна тъжно.

— Съгласна съм, че наистина звучи малко банално. Но истината, татко, е, че след случилото се миналата година съм склонна да бъда по-предпазлива.

Конър кимна. Погледът му стана по-сериозен.

— Да, много добре те разбирам. Дяволите да го вземат, и аз самият бях склонен да направя някои неща, след като бях осветлен какво се е случило.

— Какви неща?

— Като например убийство! Едва не убих Касиди, когато се срещнахме с него преди няколко месеца. Така насметох момчето, на нищо го направих, това мога да ти кажа.

— Така ли? — Маргарет беше стъписана. Но пък, от друга страна, никой не ѝ беше разказал за тази среща.

— Точно така си беше. Ако си спомняш, ти не ми беше разказала подробно точно какво се е случило. Само ми каза, че всичко е свършило и че накрая Касиди направил нещо лошо. Но аз така бях се ядосал, защото знаех колко болка е причинил на моето момиче.

Маргарет замислено започна да барабани с пръсти по ръката си.

— И какво точно ти каза Рейф на тази ваша първа среща?

Конър сви рамене.

— Като за начало не кой знае какво. Просто ме остави да му държа надути проповеди и да беснея, да го наричам с какви ли не епитети. И след това, когато се успокоих, той ми наля една чаша уиски и ми разказа историята от своя гледна точка.

— И ти веднага си му простил? В края на краищата те убеди, че той е невинният?

— Не, по дяволите — възрази ѝ той. — Ти въпреки всичко си моя дъщеря, Маги. Знаеш, че бих те бранил до последния си дъх, независимо какво се е случило.

— Благодаря ти, татко.

— Обаче — продължи Конър предпазливо, — неговата гледна точка ми се видя изключително интересна. Касиди ми хареса още когато ти ни запозна миналата година. Знаеш това. Помислих си, че той е подходящият за теб мъж. Не ми се сърди, ако ти кажа, че

наистина много се разстроих, когато разбрах, че съм си съставил толкова погрешно мнение за него. Много се успокоих, когато разбрах, че положението не може да се определи само като черно или бяло. Оказа се, че има много сиви петна, след като изпихме няколко чаши уиски и си поговорихме разумно. Тогава бях в състояние да оценя и гледната точка на Касиди.

— Рейф може да бъде много убедителен, когато поиска — измърмори Маргарет.

— А ти пък, момичето ми, малко си склонна да се рееш из облаците, когато ти е изгодно.

— И в края на краищата аз съм виновната, така ли излиза?

— Не, не е така. Не говори вместо мен, момичето ми. Всичко, което искам да ти кажа, е, че когато чух цялата история от страна на Касиди, доста поразмислих.

Маргарет не можа да устои и се засмя.

— Искаш да кажеш, че си преоценил положението?

Конър захихика.

— Нещо такова. Във всеки случай, когато разбрах колко е сериозно желанието на Касиди да те върне, си помислих, че мога да му подам ръка — Конър се усмихна още по-широко и заговорнически. — След това ме запозна с Бев и тогава вече бях сигурен, че ще му помогна.

— Твоят баща — обяви Рейф от вратата зад Маргарет — е човек, който добре знае какво иска. И само помогна и ние да си изясним точно какво искаме.

Маргарет подскочи и се обърна към Рейф. Той се приближаваше бавно с чаша питие в ръка. За тържеството беше облечен с панталон в стил уестърн, с бяла риза и връзка, направена от бяла кожа. Ботушите му бяха също от бяла кожа с грижливо изработени шарки на цветя от сребро и злато.

— Откога си тук? — попита го Маргарет. Всъщност тя си мислеше, че в някои моменти се чувства определено лошо облечена в близост до Рейф.

— Не от много време — той я прегърна през кръста и се усмихна на Конър. — Питам се кога ли ще те отдели от тълпата и ще ти поиска някои обяснения насаме, Конър. Имаш ли нужда от помощ?

— Съвсем не. Маги и аз много добре се разбрахме, нали, момичето ми?

— Щом казваш, татко.

Рейф се ухили.

— Хубаво. А сега, след като сте уредили всички въпроси, може би ще ме посъветвате какво да правя с приятеля на Джули, художника. Запознахте ли се вече? — той поклати глава. — Знаех си, когато отиде да работи като мениджър в този магазин за материали за художници, че отива при съмнителни хора.

Маргарет го погледна.

— Запознах се със Сийн Уинтърс в началото на вечерта, когато ме представиха на сестра ти. Аз го харесвам. Изглежда много симпатичен и се отнася към Джули като към царица. Какво те притеснява?

Рейф я изгледа и глътна една глътка от питието си.

— Ти май не ме слушаш. Притеснява ме, че е художник.

— И какво от това? — Маргарет вдигна вежди. — Аз пък съм писателка. Да не би да имаш нещо против хората, които си изкарват прехраната с творческа работа, Касиди?

Рейф трепна.

— Е сега, Маги, любима, не приемай думите ми като коментар за теб лично. Просто не мога да видя сестра си да се омъжи за човек, който си изкарва хляба, като рисува картини.

— Защо не?

— Ами, преди всичко, защото не е стабилна професия, нали? Не получава редовна заплата, няма добавки, не трупам трудов стаж за пенсия, и не се знае колко ще продължи кариерата му.

— Същото се отнася и за писането — увери го Маргарет весело. — А какво им е сигурното на другите професии, като винаги могат да те уволнят? При тях човек винаги е под заплахата или да бъде уволнен, или да прекъснат временно работата му, или пък да бъде принуден да си подаде оставката. Да вземем моето положение миналата година.

— Нека да не започваме с това — прекъсна я Рейф рязко.

— Въпреки всичко трябва да признаеш, че никоя работа не е гарантирана за цял живот. Колко пъти си виждал сливане на фирми да води до чистки в управлението, което става с цената на десетки работни места?

— Да, но...

— Не бих се изненадала, ако някое от сливанията и откупванията на компаниите, на които самият ти си инициатор, са довели до точно такива чистки.

— Сега не става дума за мен, знаеш. Ние обсъждахме приятеля на Джули, който е художник. Дявол да го вземе, неговият свят е съвсем различен. Джули има висше образование по бизнес администрация, макар че още не се е възползвала кой знае колко от дипломата си. Тя не е от този артистичен тип хора. Какво толкова намира в Уинтърс?

— Ти просто търсиш причини, поради които да не го харесваш, Рейф. Ти си типичен представител на мъжественния селянин, които е изпълнен с предразсъдъци към творческите и артистични професии. Вземаш за претекст несигурността на работата му, за да не одобриш Сийн като приятел на сестра си.

— Дявол да го вземе — Рейф се обърна към Конър с умоляващ поглед. — Трябваше да си държа устата затворена.

— Не ме гледай и не търси от мен подкрепа за този случай — Конър широко се усмихна на домакина си. — Аз си научих урока преди няколко години, когато Маги ходеше с един художник. Опитах се да ѝ изнеса същата лекция. Не можех да си представя моето момиче да има връзка с някой особняк, който се събира с разни хора на изкуството. Трябваше да му видиш произведенията, Касиди. Парченца алуминиеви тенекийки, налепенни безразборно по целите му платна.

Тези думи накараха Рейф да се намръщи. Той погледна Маги.

— И колко време си ходила с този особняк?

— Джон не беше особняк. Той беше мултимедиен художник, който жънеше големи успехи. Изкарваше много повече пари от една картина, отколкото аз печеля от една книга. Едно от неговите ранни произведения е окачено в моя хол, ако си спомняш.

Рейф присви очите си.

— Онова нещо на стената ти, което прилича на рециклирани боклуци?

— Искам да те осведомя, че ако някога изпадна в отчаяно финансово състояние, ще мога да заложа тази колекция от рециклирани боклуци и да получа за тях достатъчно пари, за да преживея няколко години. Всъщност това е една страхотна инвестиция.

— Колко време си ходила с него? — попита я Рейф още веднъж.

— Ревнуваш ли?

— Дявол да го вземе, да.

Маргарет се усмихна.

— Недей да ме ревнуваш. Джон беше чудесен човек в много отношения, но още от самото начало стана ясно, че не сме създадени един за друг.

— Така ли? И как точно стана ясно?

— Той беше нощна птица. А аз съм чучулига. И двамата никога не можехме да се срещнем. Или поне доста време би минало.

— Радвам се да го чуя.

— Въпросът е в това, че нашата несъвместимост няма нищо общо с професията му. И ти не би трябвало да съдиш приятеля на сестра си по избора му на кариера. Освен това, Джули е достатъчно зряла, за да решава сама, когато става дума за мъже.

— Това е друг въпрос. Той е твърде възрастен за нея.

— Не е вярно. На тридесет и пет години е. Разликата между възрастта на двамата не е много по-голяма от нашата разлика, Рейф.

— Добре де, добре, нека да оставим този спор. Тази вечер сме се събрали, за да празнуваме годеж — Рей погледна Конър с поглед, в който се четеше безнадеждност. — Искаш ли да ти помогна за леда?

— Бих бил благодарен — отговори му Конър.

Рейф крадешком целуна Маргарет.

— Ще се видим след няколко минути навън, скъпа.

— Добре. Искаш да се спасиш. Но не забравяй какво ти казах — да дадеш възможност на Сийн Уинтърс — Маргарет погледна многозначително двамата мъже и след това се обърна и тръгна към вратата.

— Пфу!

Рейф въздъхна с облекчение, докато тя излизаше. Известно време гледаше отдалечаващата се фигура, като се наслаждаваше на приятно закръгленото ѝ тяло, чийто грациозни движения се отгатваха под елегантната кремава копринена пола.

— Знам какво изпитваш — каза Конър. — Понякога жените имат странни идеи. Маги май наистина е много самоуверена.

Рейф пак отпи от уискито си.

— А много ли преживяваше, когато престанаха да ходят с художника?

Конър се засмя и се запъти към кухнята.

— Нека да ти го кажа така: една седмица, след като престана да се вижда с него, тя започна да ходи с един банкер. А една седмица, след като вие с нея скъсахте, потъна в летаргия.

Рейф кимна, доволен от сравнението.

— Да, знам. Ако това те успокоява, Конър, моят светски живот се сведе до същото през изминалата година.

— Това е една от причините, поради която се съгласих да ти помогна да си я върнеш — каза Конър. — Не можех да понасям да ви гледам как и двамата страдате като изгубили стадото телци. Бяхте жалка гледка, наистина бяхте за съжаление.

— Благодаря ти, Конър. Ти си истински благородник по природа.

Навън в патиото Маргарет си хапваше втора порция салата и бърбеше непринудено с няколко души от гостите. Точно когато отговаряше на лавина от въпроси за издаването на книгите ѝ, сестрата на Рейф се материализира заедно с приятеля си, художника, когото влачеше на буксир.

Маргарет вече се беше запознала с Джули и Сийн същата вечер и ги хареса и двамата, макар че усещаше някаква резервираност у Джули. Сестрата на Рейф беше приятно създание със светлокестенява коса, с деликатната структура на костите на майка си и с тъмни, интелигентни очи.

Сийн Уинтърс беше висок, слаб мъж, който се усмихваше непринудено, а чертите на лицето му бяха живи и изразителни. Той поздрави с усмивка Маргарет.

— Как върви, Маргарет? Касиди намери ли те? Преди няколко минути те търсеше — каза Сийн.

— Намери ме. Сега е вътре и помага на баща ми да донесат лед. Чудесно празненство, нали?

— Е, едва ли е от тези шумни купони, които ние особняците, бохемите, предпочитаме. Няма ексцентрични сексимволи, странни цигари или музика стил хевиметъл, но започвам да свиквам и тук — осведоми я Сийн.

Маргарет се засмя, но Джули изглеждаше стъписана.

— Не говори така — пошепна му тя строго.

Сийн сви рамене.

— Скъпа, за никого не е тайна, че брат ти не е особено ентузиазизиран от идеята в семейството му да влезе художник.

Джули прехапа устни.

— Е, в семейството му вече е влязъл художник, така че за него ще е по-добре да свиква с това. Няма да му позволя да те обижда.

— Той не ме е обидил. Просто смята, че не те заслужавам.

— Откакто татко почина, брат ми се опитва да играе ролята на мой баща — обясни Джули, за до го оправдае. — Знам, че ми мисли доброто, но лошото на Рейф е това, че не знае кога да отстъпи и да остави хората сами да вземат решения. Той командва тук от толкова време, че вече мисли, че ако престане, светът ще се обърне. Когато Рейф Касиди заповяда на някого да скочи, само го питат на каква височина. И би се вкаменил от изненада, ако някой не му се подчини — Джули погледна Маргарет. — Както Маргарет не му се подчини миналата година.

— Не знам за какво говориш — каза Маргарет спокойно. — Защото аз се подчиних на заповедта му миналата година. Рейф ми заповяда да си отида и аз си отидох.

Джули въздъхна.

— Да, но от теб се очакваше да се върнеш.

— Така ми беше казано. Дори ако трябва да допълзя на колене.

— Толкова ли трудно би било?

— Просто невъзможно — увери я Маргарет. Даде си сметка колко строго прозвуча гласът ѝ. От миналата година всичко, което ѝ бе останало, беше гордостта ѝ. И тя се държеше за нея като удавник за сламка.

— Брат ми не беше във форма дълго, след като ти го напусна. Никога не бях го виждала такъв и трябва да си призная, смятах теб за виновна. Мисля, че дори аз самата те мразех известно време, макар че не те познавах. Не можех да понеса това, което му беше сторила — тъмните очи на Джули гледаха внимателно и сериозно.

Маргарет разбираше защо сестрата на Рейф е била резервирана към нея.

— Естествено е да си на страната на брат си.

— Вашата битка е била кой ще излезе с по-силна воля, поне що се отнася до брат ми. Той е загубил. А е човек, който не обича да губи, Маргарет.

Маргарет премигна.

— Загубил ли е? Откъде ти хрумна това?

— Най-накрая разбра, че единственият начин да те върне, е да потъпче гордостта си и да дойде при теб. Може би това е едно от най-трудните неща, с което трябваше да се справи. Мама казва, че за него е било добре, но аз не съм толкова сигурна в това.

— Да потъпче гордостта си ли? — Маргарет беше смаяна от това тълкуване на събитията. — И ти мислиш, че Рейф е трябвало да потъпче гордостта си, когато дойде в Сиагъл, за да ме покани да дойда тук?

— Разбира се.

— Джули, не е имало нищо такова. Не че е нещо, което други хора трябва да знаят, но истината е, че на практика аз бях изнудена и отвлечена. Не съм забелязала Рейф да е пожертвал и частичка от своята гордост.

— Тогава не познаваш много добре брат ми — възрази й Джули. Тя сложи ръката си върху ръката на Сийн. — Обаче аз не трябва да казвам нищо. Всичко това си е между теб и Рейф. Може пък мама да е права, възможно е Рейф да е имал нужда да преживее това сътресение. Той е свикнал всичко да става по неговата воля и не е тайна, че хората се съобразяват с него. Но това не променя факта, че той също е човек и може да бъде наранен. Освен това той много държи на лоялността.

— Не мисля, че е необходимо да защитаваш брат си, който е по-голям от теб — упрекна я Сийн. — Нещо ми подсказва, че той сам може да се справи с тази задача.

Джули изохка.

— Прав си. Но освен това сега между нас има проблеми. Да ти кажа истината, Маргарет, в момента съм по-склонна да симпатизирам на теб. Рейф може да бъде изключително твърдоглав, когато налага собственото си мнение. Не се осмелявам още да му кажа колко са сериозни нещата между Сийн и мен. Той мисли, че ходим временно, но всъщност Сийн и аз сме решили да се оженим, независимо дали Рейф ще одобри това или не.

— Дай на Рейф възможност да опознае Сийн. — Маргарет се усмихна на художника. — Той всъщност проявява здрав разум по повечето въпроси, стига веднъж да го накараш да се вслуша в теб.

— Щом ти го казваш.

— Сигурна съм, че знаеш, както и аз знам, че хората от света на бизнеса не могат да разберат хората на изкуството.

— Така е — в очите на Сийн блестяха иронични пламъчета. — И това положение не става по-добро от факта, че Касиди по своята същност е каубой, който съвсем случайно е гений в областта на бизнеса. Може би ще трябва да го поканим и да му покажем някои от моите работи. Тогава поне ще може да ме съди по законите на моето изкуство. Така че щом ме критикува, поне да знае за какво говори.

— Обаче Рейф ненавижда модерното изкуство — възкликна Джули.

— Напълно е способен да го оцени, ако реши да насочи вниманието си към него — каза Маргарет. Тя си спомни за разговора за добрите вина и добрите хотели. — Може да е каубой по сърце, но е много гъвкав и с лекота влиза от един свят в друг, стига да поиска.

Джули я погледна замислено.

— Имаш право. Брат ми обича да играе ролята на селянин, когато му е изгодно, но съм го чувала как говори за политиката в Европа с бизнесмени от Англия и Западна Германия, а дори съм го виждала да яде суши с дистрибутори от Япония.

Маргарет погледна Сийн.

— Да му покажеш произведенията си никак не е лоша идея, Сийн. Кога е следващата ти изложба?

Джули ги прекъсна, преди той да може да отговори:

— Ще има изложба на картините на Сийн в понеделник вечерта в галерията тук, в града. Мислиш ли, че ще можеш да убедиш Рейф да дойде?

— Ще поговоря с него — обеща Маргарет.

— Но ти много не се надявай, Джули — гласът на Сийн беше мил. — Дори ако Маргарет успее да го закара на изложбата, не можем да очакваме, че изведнъж ще си промени мнението за мен.

— Разбира се — съгласи се Джули, — но поне ще бъде знак, че проявява добра воля. Маргарет, ако можеш да уредиш това, ще ти остана длъжница.

Маргарет се засмя, защото почувства, че се отпуска пред Джули за пръв път, откакто се познават.

— Ще го имам предвид.

— Слушай, оркестърът пак започва да свири. Хайде да танцуваме — обърна се Джули към Сийн.

— Добре. Мога да се възползвам от случая и да взема малко уроци по уестърн суинг. Щом ще се женя за момиче от ранчо, хубаво е да науча местните обичаи.

Сийн остави чашата си и кимна на Маргарет.

— Благодаря ти — каза той и хвана Джули за ръката.

— Няма защо да ми благодариш. Ние, хората извън света на бизнеса, понякога трябва да се подкрепяме.

— Имаш право.

Маргарет гледеше как красивата двойка се изгуби в тълпата хора, танцуващи в патиото. Тя несъзнателно отмерваше с крак такта на музиката и се питаш къде ли е Рейф. Изведнъж осъзна, че зад нея е застанал Дъг Хачър. Обърна се и му се усмихна лъчезарно като си мислеше, че ще я покани на танц. Но първата му забележка разсея заблудението ѝ.

— Вие като че ли много бързо се вписвате в тази среда? — той произнесе думите си отчетливо, сякаш се страхуваше, че ще ги слее.

Маргарет се чувства неловко.

— Здравейте, Дъг. Отначало не ви видях. Харесва ли ви празненството? — тя погледна полупразната чаша в ръката му. Той се държеше някак прекалено предпазливо, сякаш беше малко пийнал. Даде си сметка, че преди никога не бе го виждала да пие.

— Вие определено намирате мястото си в клана на Касиди — Дъг отпи голяма глътка от питието си. — И очевидно започвате да променяте нещата.

— Така ли?

— Не бъдете толкова скромна, госпожице Ларк — Дъг я гледеше настойчиво и ѝ кимна, сякаш ги свързваше някаква тайна. — Да, променили сте го много.

— За Рейф ли говорите?

— Сега той е съвсем различен.

— В какво по-точно?

— Станал е по-отстъпчив.

— Отстъпчив? Рейф? — тя определено беше изненадана от този коментар.

— Това е самата истина — Дъг пак ѝ кимна, мръщейки се. — Когато започнах да работя при него, той беше като остър нож. Просто прорязваше всичко и всички по пътя си. Но от една година се промени. О, пак имаме няколко добри сделки, но не могат да се сравнят с миналото. Първите няколко месеца си мислех, че всичко ще се оправи, но тогава той реши да ви върне при себе си.

— Говорил ви е за мен!

Дъг разтърси глава. Жестът му се получи малко пресилен.

— Не беше необходимо да ми говори. Аз го познавам. Ясно ми беше за какво мисли, във всеки случай не за работата. Както казах, станал е отстъпчив и вече не действа със същия хъс. А когато мисли за работата, то е само за едно-единствено нещо — той рязко се обърна, като едва не загуби равновесие, но бързо се окопоти, отдалечи се и се смеси с тълпата.

Маргарет въздъхна дълбоко. Осмеляваше се да се надява, че единственото, за което Рейф мисли, е тя. Далеч не очакваше той да прекара целия си живот, отдаден само на нея, каза си тя. Напълно разбираше, че трябва да управлява корпорация от особено голям мащаб, а и да се справя с ранчото. Тя нямаше никакво намерение да бъде неразумна.

Но ѝ беше много приятно да разбере, че се появяваха все повече доказателства, че най-после тя е станала достатъчно значима за него, за да го накара да промени отношението си към работата. Преди една година изобщо не можеше да каже, че заема толкова важно място в живота му.

— Изглежда, че добре се развличаш, Маги, любов моя — Рейф се материализира отнякъде от тълпата и я хвана за ръката, за да я поведе към дансинга. — Мога ли да си направя заключението, че мисълта за годежите въобще май вече не те кара да преминаваш в отбрана?

Тя му се усмихна. Радваше я простото удоволствие да бъде в прегръдките му. Приятно овладяната му физическа сила беше едно от най-привлекателните качества, които притежаваше. Обичаше да се чувства обхваната от неговата сила.

— На този годеж прекарвам великолепно — призна му тя.

— Скоро започваме да организираме още един — умееше постоянно да я изненадва така, че дъхът да спира.

— Така ли?

— Да, Маги, любима. Съвсем скоро.

— Мислех, че ще имам достатъчно време, за да взема решение.

— Обещах да ти дам малко време, за да свикнеш идеята, че ще се омъжиш за мен, но не очаквай от мен това време да бъде неограничено. Добре те познавам. Напълно ще се оплетеш в мислите си.

Тя разтърси глава и направи гримаса на изненада.

— Както винаги, ти си така самоуверен!

— Да, когато знам какво искам — Рейф се спря в средата на дансинга. — А сега, моля те да ме извиниш, но е време да направим важното съобщение. Аз ще имам голямата чест.

— Не изглежда ли малко странно ти да обявяваш годежа на собствената си майка?

— Ами сега живеем в необикновени времена — той я целуна по челото. — Връщам се след малко.

Тълпата избухна в шумни ръкопляскания и викове, когато Рейф грабна една бутилка шампанско, метна се пъргаво на платформата за скачане в басейна и стъпи на самия ѝ край. Вдигна бутилката нагоре, за да привлече вниманието на гостите.

— Вие всички знаете защо сте тук тази вечер, но аз имам приятното задължение да направя официално съобщение — започна той с усмивка. — Следователно, бих искал да ви уверя, че ми доставя особено удоволствие да ви съобщя това, което мама ми поръча, и да обявя нейния годеж с един сладкодумен каубой на име Конър Ларк.

От тълпата се надигна рев от одобрителни възгласи. Рейф изчака известно време хората да се успокоят и утихнат и след това продължи:

— Аз съм тук, приятели, за да ви кажа, че нямате друг избор и трябва да одобрите двойката. И то не само защото подложих на проверка Ларк, след което реших, че може да се грижи за майка ми и да ѝ осигури такъв начин на живот, на какъвто е свикнала — тълпата го прекъсна с изблик от аплодисменти. — И не само защото, изглежда, тя го харесва, и не само заради факта, че той е луд по нея. Не, приятели, аз одобрявам този годеж с цялото си сърце, защото Ларк ме уведоми, че ако не го одобря, той лично ще ме завлече насред

пустинята и ще ме завърже на някоя мравчена могила. Приятели, аз съм разумен човек. Искам да знаете, че просто горя от нетърпение Конър Ларк да се ожени за майка ми.

Въздухът се изпълни с гръмогласен смях. Рейф отвори шампанското, като остави тапата да гръмне. Тълпата отново завика одобрително. Конър, застанал до Бев близо до басейна, се усмихваше широко, когато подаде на Рейф чашата си, за да бъде напълнена с искрящото шампанско.

Рейф му наля с артистичен жест, а след това напълни и чашата на майка си. Тогава домакините започнаха да се чукат с гостите, които ги бяха почели. Зазвучаха тостове. Конър изпи на един дъх виното и целуна годеницата си. След това извика от радост и я хвана за ръката.

— Скъпа, хайде да танцуваме — ликуваше Конър, повличайки Бев във вихъра на валса.

Тя се смееше с неприкрито удоволствие.

— Чудесна двойка са, нали? — Рейф леко скочи от платформата и отиде при Маргарет. Прегърна я през рамото и я привлече близо до себе си.

— Да — отговори тя, като не откъсваше поглед от лицето на баща си. — Наистина. Мисля, че ще бъдат много щастливи.

— Но не по-щастливи от теб и мен, Маги, любов моя — Рейф я целуна силно и след това я повлече към тази част на патиото, която се използваше за дансинг. Завъртя я под звуците на валса, като усмихнат я гледаше в очите.

Само след миг дансингът се изпълни с танцуващи двойки и Маргарет напълно се отдаде на удоволствието от музиката, която се лееше като шампанско. Да, позволи си тя да си помисли за първи път от една година насам, да, тя можеше да бъде много щастлива с Рейф. Можеше да бъде най-щастливата жена на света.

Рейф забеляза, че Хачър не си отива, след като и последните гости си взеха довиждане. Намръщи се на помощника си, като се питаше дали е изпълнил заповедта му да се оттегли за два часа, за да изтрезнее.

— Изтрезня ли достатъчно, за да шофираш, Хачър — попита го той направо, когато останаха насаме до отбивката пред къщата.

— Добре съм — измърмори Хачър. — Последните няколко часа не съм пил друго, освен сода. Само исках да ти кажа, че оставих в

кабинета ти папките по сделката Елингтън. Би било добре да ги прегледаш, колкото може по-скоро.

Рейф го изгледа.

— Има ли нещо ново?

Хачър кимна и отклони погледа си, за да проследи последната кола, която излизаше от отбивката.

— От днес. Всичко съм отразил и актуализирал в папката, така че самият ти трябва да я разгледаш. Не исках, нищо да ти казвам преди празненството. Виждаше ми се много грозно да ти го развалям.

— Да съм те молил някога да ме пазиш от лоши новини? Не за тази работа ти плащам и ти добре го знаеш.

Хачър стисна челюсти.

— Знам, но този път е различно, Рейф.

— И какво ще видя, когато отворя папката?

Хачър се двоумеше.

— Че е твърде вероятно от нас да изтича информация.

— Триста дяволи в ада! Сигурен ли си?

— Не, не напълно. Би могло да бъде и съвпадение, чиста случайност, че Муркрофт знае някои цифри, но трябва да вземем предвид и другата вероятност.

— Че някой му издава информация?

— Може би.

— Да, може би — Рейф гледаше как по дългата отбивка се загубват светлините от габаритните лампи на последните коли. — Мислех, че вече сме се справили с това, Хачър.

— И аз мислех същото.

— Когато открия кой ме предава, ще пусна да изтече малко кръв. Надявам се, че който и да е той, добре осъзнава на какъв риск се подлага.

— Още не знаем със сигурност, Рейф — побърза да каже Хачър. — Наистина би могло да се окаже най-обикновено съвпадение. Но независимо как точно е станало, не можем да избегнем факта, че трябва да се противопоставим на последния ход на Муркрофт, и то трябва да действваме бързо. Мислех, че ти самият ще поискаш да прегледаш цифрите.

— Ще го направя тази нощ и на сутринта ще бъда готов с отговор. Нищо не трябва да ни попречи за тази сделка с Елингтън,

разбираш ли? Трябва да се осъществи точно по плана.

— Добре, ами тогава, може би да си тръгвам — Хачър кимна още веднъж и извади ключовете от джоба си. — Ще говорим утре.

Рейф постоя известно време в успокояващия мрак, гледайки как колата на Хачър се загубва в далечината.

Чувството за мъст е странно нещо, помисли си той. Може по същия начин да обсеби душата на човека, както и любовта.

— Рейф?

Той се обърна в посоката, откъдето идваше меки питащ глас на Маги. Тя изглеждаше толкова красив застанала на вратата, на фона на светлината отзад. Неговата красива, горда Маги. Той имаше нужда от нея повече, отколкото пустинята се нуждаеше от дъждовните бури на лятото. Без нея се чувстваше човек без съдържание.

А ако тя можеше да разбере намеренията му спрямо Муркрофт, щеше да побеснее. Дори имаше вероятност пак да побегне от него. Трябваше да бъде много предпазлив, каза си той. Все пак всичко това оставаше между него и Муркрофт. Един малък въпрос на отмъщение и възстановяване на честта, който трябваше да се уреди.

— Идвам, Маги, любима — той тръгна към вратата. — Мама и татко още ли танцуват валс край езерото?

Маргарет се засмя.

— Без музика ли? Мисля, че са се отказали от валса в полза на малко сън, преди да отпътуват утре аз Седона.

— Идеята не е лоша — отбеляза Рей.

— Коя идея?

— За съня. Бих могъл да я приложа към себе си, а ти също. Лека нощ, Маги, любов моя — той я привлече в прегръдките си и я целуна.

Четиридесет минути по-късно той видя как от отсрещната страна на патиото светлините в стаята на Маргарет изгаснаха. Известно време се колебаеше дали да не отиде при нея.

Но папката, която го чакаше в кабинета му, беше много важна и не можеше да я пренебрегне. Беше казал на Хачър, че ще има отговор до сутринта.

СЕДМА ГЛАВА

Маргарет не можеше да заспи. Хвърляше се и се въртеше в леглото, заслушана в звуците на нощта, които проникваха през прозореца. В ума ѝ не се тълпяха ярките образи от успешното празненство, нито пък мисли за баща ѝ и за неговата любов. Не мислеше за тези неща, които биха могли да я държат будна.

Всичките ѝ мисли сега бяха насочени към коментара на Джули Касиди за брат ѝ, че е преодолял своята гордост на орел, за да открие начин да си върне Маргарет.

Дори само идеята, че Рейф Касиди е накърнил своята гордост заради жена, беше буквално потресаваща.

Маргарет лежеше, загледана в тавана. Даде си сметка, че никога не беше разглеждала събитията през изминалите няколко дни от такава гледна точка. В началото се почувства манипулирана, а и не можеше да се отрече, че до голяма степен той наистина я манипулираше.

Но какво ли беше коствало на Рейф да признае пред себе си, а и пред всички други, че иска тя да се върне?

Замисли се за първите няколко месеца след ужасната им раздяла — колко пъти ѝ се искаше да вдигне телефона и да му се обади. И всеки път я възпираше нейната собствена гордост. Нямахше за какво да му се извинява, постоянно си повтаряше тя. Не беше направила нищо нередно. Беше се опитала да обясни на Рейф своята гледна точка към създалата се ситуация, но той просто отказваше да я слуша.

А след това ѝ каза онези ужасни неща, които още бяха в състояние да я накарат да заплаче, когато ги извикаше на повърхността на съзнанието си.

Не, тя никога не би могла да му се обади и да го моли да се върне при нея, за да ѝ даде още една възможност. Това би означавало да пожертва цялата си гордост и чувството си за значимост. А който и да е мъж, щом очаква от нея разкаяние, не бе достоен да ѝ е приятел. Но за нея се оказа нова идеята, че по един или друг начин очевидно властните действия на Рейф в последно време можеха да значат, че той

потъпква своята гордост. Маргарет си даде сметка, че никога не ѝ е минавало през ума да разглежда поведението му в такава светлина. Истината бе, че всъщност никога не е признавал, че не е бил прав миналата година. Като се изключи неохотното му извинение за грубото отношение към нея, той в основни линии се придържаше към схващането си, че тя е виновна за предателството, и че тя е тази, която трябва до го моли за прошка.

Но пък не можеше да се отрече също така, че той беше този, който в края на краищата беше намерил начин да се съберат отново.

Разбира се, казваше си Маргарет, донякъде развеселена, тъй като Рейф си е Рейф, той измислил такъв план да я върне, който не изискваше унижителни молби от негова страна. Но както и да е, нали се беше решил. Вече пак бяха заедно, поне засега, и Рейф съвсем сериозно говореше за женитба.

Нещо повече, той наистина изглеждаше променен. Определено правеше усилия да ограничи вниманието, което посвещаваше на работата си. Този Рейф, с когото общуваше през последната седмица, просто беше различен в това отношение от мъжа, когото познаваше миналата година. Предишният Рейф никога не би отделил толкова време и не би проявил такава всеотдайност за организирането на празненството по случай годиша на майка си. Нито пък би прекарал толкова време, за да измисля развлечения за своенравната си любовница.

Любовница, любовник.

Тези думи заседнаха в ума ѝ. Какъвто и да бе по характер, Рейф неоспоримо беше любовникът на мечтите ѝ.

Снощи така ѝ се искаше да бъде с него. С Бев седяха и говориха до късно и после се прибраха и си легнаха. Маргарет дълго се бори с идеята дали да не изчака, докато всички светлини угаснат, да премине през патиото и да отиде тайно в стаята на Рейф. Но когато погледна навън, видя две познати фигури да се спускат в басейна, и промени намерението си. Баща ѝ и Бев вече бяха окупирали патиото със среднощната си среща.

Но тази нощ там нямаше никой. Маргарет отметна чаршафите си и стана от леглото. Погледна през прозореца и видя, че стаята на Рейф от другата страна на патиото е тъмна. Усмихна се, като си представи реакцията му, ако отиде при него и го събуди.

Представи си как спи гол в снежнобелите чаршафи. Сигурно ще е легнал по корем, а силните му, широки рамене красиво ще се очертават на лунната светлина. Когато разбере, че тя е в стаята му, ще се обърне по гръб, ще протегне ръце и ще я привлече върху себе си. Почти моментално ще се изпълни с напрегнатостта на желанието, както винаги, когато усетеше, че тя го иска. А тя ще изпита познатия до болка копнеж.

Маргарет престана да се колебае. Облече си новата ефирна памучна рокля, която беше купила, когато отидоха да пазаруват с Бев, и нахлузи на краката си чифт сандали. След това излезе в нощта.

Стигна до другия край на патиото и изведнъж разбра, че Рейф не си е в стаята. Влезе в спалнята му и видя, че леглото е оправено. Изпълнена с любопитство, тя излезе в коридора.

Вниманието ѝ бе привлечено от тайнствена светлина, която се процеждаше изпод вратата на кабинета. Изведнъж я обзе странно чувство за вина. Горкият, помисли си тя. Така ли трябваше да работи, за да ѝ докаже, че може едновременно да я обича и да се занимава с делата си? Дали е работил всяка нощ, откакто тя е тук?

Тихо премина през коридора и отвори вратата. В стаята светеше единствено екранът на компютъра, светлина, сякаш идваща от някакъв друг свят. Рейф се къпеше в тази странна светлина, облегал на стола си и сложил обувките си с ботуши крака на бюрото. Не беше се преоблякъл след празненството. Ризата му беше разкопчана, а ръкавите му — навити до лактите. Тъмната му коса беше разрошена.

Пред него на бюрото имаше папка, а на екрана на компютъра — някаква таблица. Той се обърна, когато чу вратата да се отваря. На електронната светлина строгите черти на лицето му изглеждаха помрачни от обикновено.

Маргарет се облегна на рамката на вратата и се усмихна.

— Знам, че съм много взискателна жена, но не съм чак толкова взискателна.

— Какво значи това? — Рейф небрежно затвори папката пред себе си и я сложи в чекмеджето.

— Когато казвах, че искам нашите отношения да получават малко повече внимание от твоя страна, отколкото работата ти, няхах предвид, че трябва да се измъкваш посред нощ, за да поработваш. Аз

наистина разбирам действителността на нормалния бизнес, Рейф. Защото работих в този свят няколко години, забрави ли?

Рейф се усмихна едва-едва.

— Повярвай ми, Маги, любима, напоследък нашите отношения са получавали пълното ми внимание. Това тук — той посочи екрана на компютъра, — е само нещо, което Хачър ме помоли да прегледам. Не ми се спеше, така че си помислих да се погрижа за това тази вечер — той спусна краката си на пода и натисна няколко клавиша на компютъра. Когато екранът изгасна, той се изправи. — Как ме откри?

Маргарет се усмихна в тъмнината. Той се приближи до нея.

— Отказвам да отговоря на този въпрос, за да не си помислиш, че прибързвам.

Той се засмя с приятен, гърлен смях.

— Що се отнася до мен, никога не би могла да прибързваш, госпожице, не и докато аз съм обект на твоето преследване — той застана пред нея и повтори с ръка линията на шията ѝ до извивката на рамото. Усмихна ѝ се съучастнически, като усети нейната тръпнеща реакция. — Ходила си в спалнята ми, нали?

— А-ха. Но тебе те нямаше там.

— Така че си тръгнала да ме търсиш. Хубаво. Така те искам — той я целуна леко по върха на носа, а след това докосна устните ѝ. Гласът му изведнъж стана по-дълбок. — Обещай ми, че винаги ще ме търсиш. Независимо от това какво може да се случи. Никога повече не бягай от мен, Маги, любима.

Тя го докосна по бузата.

— Дори и когато ме изгониш ли?

— Постъпих глупаво. Никога повече няма да допусна същата грешка. Научих си урока, но ми струваше много. Обещай ми, Маги. Закълни ми се. Кажй, че няма да ме оставиш, дори и ако между нас пак нещо не потръгне. Бори се с мен, накрещи ми, тръшкай врати те, цапардосай ме, ако трябва, но не ме оставяй.

Тя си пое въздух и след това на един дъх безразсъдно изрече думите, които той искаше да чуе:

— Няма да те оставя.

Той изстена дълбоко и я притисна така здраво до себе си, че не ѝ остави дъх. Но тя нямаше нищо против. Усети устните му по косата си, а после ръката му тръгна по гърба ѝ към тила, по разпуснатата ѝ коса.

Тя обви с ръце кръста му и вдъхна чувствения му мъжествен аромат. Целуна го по гърдите, където черната риза беше отворена, и го усети как потреперва.

— Маги, любима, толкова си хубава — Рейф отстъпи назад и се отпусна на стола си. Повдигна Маги на бюрото пред себе си, докато тя усети дървения му ръб под бедрата си. Ръцете му тръгнаха по краката ѝ.

— Рейф, чакай, недей. Не може така, тук ли? — тя задуши смеха си, който беше породен отчасти от вълнуващата мисъл, че може да ги заварят как се любят в кабинета му, и отчасти от възбудата от неговата близост.

— Защо не?

— Ами ако някой ни чуе?

— И какво от това? — той повдигна ефирния памучен край на роклята до над коленете ѝ. След това внимателно раздели краката ѝ с ръце и целуна чувствителната кожа в горната част на бедрото. — Ако някой, който има поне малко мозък в главата, случайно ни чуе, трябва да е достатъчно разумен, за да отmine.

— Да, но... — Маги потръпна, когато усети устните му от вътрешната страна на крака си. Беше повдигнал роклята ѝ до кръста. Чу нежния му смях, когато той видя, че няма нищо друго под роклята.

— Ах, Маги, любима, виждам, че си се наконтила специално за случая.

— А ти си развратен женкар, Рейф Касиди.

— Не, мадам, аз съм прост каубой със съвсем непретенциозен вкус. Няма нищо на света, което да ми харесва повече от едно чувствено препускане с теб на лунна светлина.

— Чувствено препускане на лунна светлина? Така ли наричаш това?

— Да. И знаеш ли какво? Най-много те харесвам, когато си чисто гола — той се наведе напред и пъхна езика си в малката вдлъбнатина на стомаха ѝ. След това устните му тръгнаха надолу до твърдите къдрички под кръста ѝ.

— Рейф, Рейф — ръцете на Маги се вкопчиха в раменете му. Тя се чувстваше невероятно разгулна и царствено привлекателна в позата, в която стоеше пред него, а той прегръщаше краката ѝ, разтваряйки ги със силните си ръце. Главата ѝ беше отметната назад, а косата ѝ се

спускаше като водопад зад нея. Затвори очи, когато целувките му станаха непреодолимо интимни.

— Толкова си хубава. Сладка и секси, и вече си изпълнена със страст — Рейф я опита с ръка.

Маргарет се стегна мигновено и извика нежно. Вече не издържаше да стои права. Отпусна се на бюрото, така че то да поеме натежалото ѝ тяло. Пръстите на Рейф нежно я разтваряха, а тя впиваше нокти в раменете му.

— Така те искам, Маги, любима. Искам да зная какво изпитваш. Каж ми, скъпа.

— Ти отдавна знаеш как ми въздействаш — прошепна тя, като дишаше учестено от удоволствие.

— Да, но искам да го чуя — очите му блестяха в тъмнината, когато вдигна поглед към лицето ѝ.

— Защо?

— Знаеш защо. Защото ме влудяваш.

Тя му отговори с полусмях, полустон и зарови пръсти в косата му.

— Ти влудяваш мен, Рейф. Истински подивявам. Аз просто се забравям, когато ме докосваш така.

— Хубаво — той се изправи бавно, като плъзгаше ръце по бедрата ѝ, след това по кръста до над гърдите ѝ и в същото време повдигаше роклята, докато стигна над главата ѝ. Съблече я и небрежно я захвърли пода.

Маргарет направи последен опит да бъде благоразумна.

— Стаята ти е само на няколко крачки отсреща. Бихме могли да...

— Не. Много ми харесва да си точно тук — той застана между краката ѝ и я повдигна така, че да седне на бюрото. Тя се подпря с ръце, когато той започна да я целува по раменете, спускайки се надолу набъбналите ѝ гърди.

Ръцете на Рейф се насочиха към колана на панталоните му. Маргарет чу резкия звук от отварянето на ципа.

— Няма ли поне да си събуеш ботушите? — попита го тя с дрезгав шепот.

— Не е нужно. И така е добре.

Тя погледна надолу, сякаш за да се увери, че не пречат.

— Ами предпазните мерки, които винаги вземаш...

— Имам тук — той бръкна в задния си джоб. Маргарет чу мекия звук от отварянето на опаковката.

— Винаги ли ги носиш със себе си? — прошепна тя.

— Абсолютно винаги, откакто пристигна. Искам да можем да се любим навсякъде и по всяко време.

— Боже Господи, Рейф — тя се разсмя, чувствай се по-дръзка и необузdana от когато и да било. — Не е ли малко скандално, че го правим така — на бюрото. Без да си събуеш ботушите?

— Нали това е моят кабинет, така че остави аз да отговарям за представлението — той нежно обхвана едното ѝ зърно със зъби.

Маргарет рязко си пое дъх.

— Да, разбира се, продължавай. Ти отговаряш за представлението. Моля — тя въздъхна, предавайки се, и престана да обръща внимание на необикновения декор.

Рейф я накара да легне на бюрото в съвсем откровено сексуална поза — с отворени крака, които го подканваха. Когато той се приближи плътно до нея, тя потрепери.

Маргарет го гледаше с присвити очи. Той я потърси нежно с палеца си и след това бавно се настани в нея. Тя чувстваше как възбудата пулсира във вените ѝ и не можеше да се начуди на тази магия. Винаги ставаше така. Когато Рейф я любеше, той сякаш я отвеждаше в някакъв необикновен свят — свят, в който тя беше необузdana, свободна и където задръжките ѝ се отрицваха, свят, в който тя знаеше, че макар и временно, е центърът на неговата вселена.

Маргарет се вкопчи в Рейф, когато той се потопи бавно, дълбоко в нея. Тя здраво го обгърна с краката си, а той се беше надвесил над нея, подпрял ръце от двете ѝ страни.

— Маги, любима. Маги! Толкова си сладка, и стегната, и, о, скъпа, толкова ми харесваш. Просто невероятно!

Тя гледаше мъжествените, оживени от страст черти на лицето му. Той се движеше в нея, докато тя повече не беше способна да съсредоточи вниманието си върху нищо друго, освен приливите на вълнение, които я изпълваха цялата. Отново затвори очи. Надигаше се, за да посрещне дивите му тласъци. Тогава усети как Рейф промушва едната си ръка между телата им.

Той я докосна с изключителна нежност и Маргарет просто загуби дъх. Цялото ѝ тяло се напрегна от дълбок спазъм и след това се отпусна в бавните вълни отлива, които докарваха сладкото усещане до всичките ѝ нервни окончания.

— Рейф!

— Да, любима. Да — тогава той се потопи в нея до краен предел. Устните му се изтеглиха настрана, така че се показаха зъбите му от усилието да овладее викът на чувствен триумф и освобождаване. Малко по-късно той се отпусна на стола и притегли Маргарет скута си.

Тя се сгуши в него. Усещаше отворения му цип да дращи голите ѝ бедра. Ръката на Рейф бавно, разсяно се плъзгаше по крака ѝ нагоре до кръста. Беше отпуснал главата си на облегалката на стола и бе затворил очи.

— Ти си дива и порочна жена — каза Рейф, без да отваря очите си. — Представи си само, влизаш в кабинета ми съвсем нагло посред нощ, когато се опитвам да работя, и ме съблазняваш на бюрото.

Маргарет се усмихна на една своя мисъл.

— Знаеш ли какво, Рейф?

— Какво? — Той изглежда още нямаше желание да се помръдне.

— Не бих могла да направя това, когато бяхме заедно миналата година.

Той отвори само едното си око.

— Какво не би могла да направиш? Да влезеш кабинета ми и да ме съблазниш ли? Грещиш. Аз съм твоя жертва. Винаги съм бил твоя жертва.

Тя разтърси глава.

— Не, не си. Винаги сме се любили по твое желание, а когато имаше много работа, аз винаги трябваше да те чакам, докато приключиш. Тогава не бих могла те прекъсна, както тази вечер поисках да изключиш компютъра, така че да се любим навред кабинета ти. Ако миналата година се бях опитала да направя нещо такова, ти би ме погалил снизходително по главата и би ми казал да почакам в спалнята, докато си свършиш работата.

— Сигурна ли си?

Маргарет вдигна глава и го погледна в очите. Там видя да искри смях.

— Сигурна съм, разбира се. Имам отлична памет.

— Миналата година трябва да съм бил кръгъл идиот. Не мога да си представя как мога да не ти обърна внимание, ако влезеш в кабинета ми, облечена само с нещо ефирно без нищо отдолу. Знаеш ли какво си мисля?

— Какво?

— Наистина миналата година дори не би се опитала да направиш такова нещо. Би ме изчакала много любезно, докато приключи работата си. Може би прекалено любезно. Миналата година ти беше една много овладяна, много резервирана бизнес дама. Разумна, учтива и благовъзпитана. Мисля, че писането на любовни романи ти се отразява добре. Някак те прави по-склонна да изискваш от мен.

— И мислиш ли, че това е хубаво? — Маргарет беше просто изненадана.

Рейф въздъхна. Погледът му в тъмното стана сериозен.

— Мисля, че е необходимо. Ти беше права, когато ми каза, че съм арогантен, деспотичен тиранин.

— Признаваш ли, че си такъв?

— Признавам. Свикнал съм да управлявам, скъпа. Свикнал съм също на първо място да поставям работата си. Като баща си. Не мога да отрека, че вървах по неговите стъпки. Майка ми се примиряваше с него. Но някак ми се струва, че ти никога няма да се примириш с мен.

— И нямаш нищо против?

Рейф се усмихна.

— Нека само да ти отговоря, че съм способен да се съобразя с теб.

— Не бива да мислиш, че съм напълно безучастна към изискванията на твоята работа, Рейф. Искам да го знаеш — Маргарет бе съвсем искрена. — Работила съм достатъчно време сред бизнесмени, така че много добре знам, че има неща, които не търпят отлагане и трябва да се спазват срокове. Но въпреки това не бих искала твоята работа да доминира в живота на двама ни, както беше миналата година.

Той прокара пръсти през разпиляната ѝ коса. В тъмнината очите му изглеждаха още по-тъмни и дълбоки.

— Няма да доминира, Маги. А ако все пак някога се случи, ти знаеш какво трябва да направиш.

Тя се усмихна, развеселена.

— Да вляза в кабинета ти и да те съблазня ли?

— Моята врата е винаги отворена за теб, Маги, любима — Рейф я целуна бързо по устата и леко я побутна.

— Вече ме изхвърляш? — Маргарет неохотно се изправи и се пресегна към памучната си премяна.

— Съвсем не. И двамата ще се оттеглим за нощен сън. Късно е, а и ти, и аз трябва да станем рано, за да изпратим майка ми и Конър за Седона, забрави ли?

Маргарет се прозя.

— Смътно си спомням. Ще ме съпроводиш ли до вратата?

— Ти си тази с чувство за благоприличие и би настояла да се събуждаш сама, когато родителите ни са наблизко. Ако зависи от мен, бих те съпроводил до моята стая.

— Имаш намерение да се измъкнеш и след това да се върнеш при компютъра, за да работиш, след като ме вкараш в стаята, нали?

Рейф разтърси глава и я поведе по коридора. Минаха през неговата стая и излязоха в патиото, огряно от луната.

— Не, вече видях всичко, каквото трябваше да видя, и отговорът ми за Хачър е готов.

— Много е мило от твоя страна, че не правиш на въпрос желанието ми да прекарам нощта в собственото си легло, Рейф.

— За теб бих направил всичко, Маги, любима. Освен това, нещата ще се променят, когато останем сами в къщата, нали? Аз съм търпелив човек.

Много по-късно Маргарет се събуди за малко. Неволно погледна през стъклената врата, където сноп лунна светлина напълно осветяваше спалнята на Рейф. Не можеше да разбере със сигурност, но й се видя, че леглото му все още е празно.

Конър и Бев си взеха довиждане веднага след закуска на следващата сутрин. Маргарет стоеше с Бев на отбивката, докато и последният им багаж беше натоварен в колата.

— Няма да ни има около една седмица, скъпа — каза й весело Бев. — Първо ще се отбием в Скотсдейл. Сега аз живея там повечето време. Тук ранчото е малко изолирано за моя вкус. Във всеки случай, там имам няколко приятели, с които искам да запозная Конър. И след

това ще тръгнем за Седона. По това време на годината там е хубаво за почивка. Много е по-хладно горе в планината. Има и няколко галерии, които обичам да посещавам, когато съм там.

— Пожелавам ти да прекараш чудесно, Бев.

Бев я погледна в очите.

— Ще останеш ли при Рейф?

— Имаш ли нещо против?

Бев се усмихна.

— Не, разбира се. Приятно ми е. Страхувах се, че може да се върнеш в Сиатъл. Всъщност аз дори казах на Конър да се откажем от плановете си, за да те накараме да поостанеш още малко с нас.

— А аз й казах да забрави тази идея — присъедини се към разговора им Конър, който минаваше с два куфара. След него дойде Том с още две чанти. — Исках да помогна на Касиди да те докара тук, но сега го оставяме сам да се оправя. Не смятам да му помагам в ухажването. Твърде съм зает с грижи за собствената си жена.

Бев игриво вдигна очи към небето.

— Чуй го какви ги приказва.

Конър се разсмя гръмогласно, докато слагаше куфарите в багажника. Той погледна към Рейф, който идваше с последната чанта.

— Хей, Касиди! Кажи на майка си, че отсега нататък сам можеш да се справяш с дъщеря ми. Тя се страхува, че Маги ще си тръгне в мига, в който ни види гърбовете.

Рейф срещна погледа на Маргарет.

— Маги никъде няма да ходи. Нали, Маги?

Маргарет почувства как се изчервява, защото, докато чакаха отговора й, всички я гледаха внимателно — Бев, Том, баща й и любовникът й.

— Ами, мислех да остана още няколко дни, но решението ми подлежи на промяна, ако тук стане напрегнато — информира ги тя сухо.

— Напрегнато ли? — Рейф зададе въпроса с вид на невинно обиден. — Защо напрегнато? Аз никога не съм създавал напрежение, Маги, любима. Само не трябва да забравяш, че ако си тръгнеш този път, аз ще бъда толкова нещастен, че след не повече от петнайсет минути идвам след теб.

— В такъв случай предполагам, че ще е по-добре да остана. Още повече така се случи, че поех светски ангажимент тук в понеделник вечерта.

Това изречение заинтересува всички.

— Какъв светски ангажимент? — попита Рейф. — Ти не познаваш други в Тусон, освен мен.

— Не е точно така, Рейф. Познавам още сестра ти и нейния приятел Сийн Уинтърс. Поканена съм на изложба на картините на Сийн.

— Каниш се да ходиш на някаква скапана изложба?

Маргарет се усмихна ведро.

— Дори си мислех, че ще ти е приятно да ме придружиш.

Рейф събра вежди така, че те образуваха дебела права черта. Той захлопна капака на багажника.

— Как ли не! Ще го обсъдим по-късно.

Конър се обърна към годеницата си:

— Нещо ми подсказва, че децата ни не ще скучаят, докато ни няма, скъпа. Мисля, че ще могат отлично да се забавляват и без нас.

Бев с любопитство погледна първо към Маргарет, която се усмихваше спокойно и предпазливо, а после към Рейф, намръщен като буреносен облак.

— А на мен нещо ми подсказва, че си прав, Конър.

Рейф стоеше до Маги, докато колата се отдалечаваше. Когато се изгуби от погледа им, той хвана Маргарет за ръката и решително я поведе към фойето.

— Я сега ми разкажи що за дяволска работа е това посещение на изложба на картините на Уинтърс.

— Джули и Сийн ме поканиха снощи, преди да си тръгнат. И аз приех — тя дълбоко си пое дъх. — От името на двама ни.

Рейф се облегна с едното си рамо на стената небрежната, заплашителна поза, която толкова му отиваше, и скръсти ръце пред гърдите си.

— Наистина ли?

Маргарет деликатно се изкашля.

— Да, наистина.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, Маги?

— Че те манипулирам, за да дадеш възможност на сестра си да си избере мъж за съпруг? — тя опита да се усмихне, за да разведри атмосферата.

— Точно така, искаш да ме манипулираш. Добре поне, че имаш доблестта да си признаеш. Но досега трябва вече да ме познаваш достатъчно добре, за да си направиш извода, че не обичам да бъда манипулиран, дори от теб. И какво, по дяволите, искаш да кажеш — сестра ми да си избере съпруг? Да не би да ти е казала, че всъщност възнамерява да се омъжи за онзи скапан художник?

— Снощи ми говориха за плановете си. Мисля, че имат твърдото намерение да ги осъществят, Рейф, независимо дали ти ги одобряваш или не. По-добре да се научиш да приемаш нещата по-благосклонно, защото иначе рискуваш да загубиш сестра си.

— Проклятие! — Рейф се отдели от стената и прокара пръсти през косата си. — Да се омъжи за него? Не знаех, че всичко е толкова сериозно. Мислех, че Уинтърс е поредният ѝ приятел. Джули винаги е била такава — един, двама все са по петите ѝ.

Маргарет го погледна с искрено съчувствие.

— Толкова време я гледаш, Рейф, а може би не си забелязал, че тя вече е пораснала. Джули е зряла жена. Тя сама избира как да живее.

— Избира само някои от нещата в живота си. Та тя дори не е способна да си избере работа, на която да се задържи повече от шест месеца. Този човек е художник, Маги. Защо тя да не може да си намери някой симпатичен, порядъчен... — тук той прекъсна рязко думите си и погледна Маргарет.

— Симпатичен, порядъчен бизнесмен ли? Който винаги носи костюм с жилетка, винаги е с връзка и пътува на всеки две седмици от месеца, така ли? Който се нуждае от привлекателна, жертвоготовна домакиня за съпруга, за да развлича гостите му, докато той сключва големите сделки, така ли?

Рейф се стъписа.

— Така ли мислиш, в такава съпруга ли ще те превърна? Жената на господаря?

— Това е едно от нещата, от които се страхувах, да!

— Трябваше да ми го кажеш.

— Опитах се, но ти не ме слушаше.

— Слушам те сега — каза Рейф спокойно. Погледът му се вкопчи в нейния. — Вярваш ли ми?

Маргарет бавно кимна.

— Да, мисля, че ти вярвам.

Рейф също кимна.

— Добре, това е уредено, но съвсем не означава, че ще си променя отношението към Уинтърс.

— Рейф, те не се нуждаят от твоето одобрение. Те могат да се оженят, и без да го получат.

— Така ли мислиш? — устните на Рейф се изкривиха. — А какво ли ще стане, ако Уинтърс получи Джули без зестрата от неограничена банкова сметка и един куп кредитни карти?

— Аз не мисля, че той се жени за нея заради парите ѝ.

— Откъде знаеш? Виждала си го само веднъж, и то снощи.

— Той ми хареса. А дори и да се ожени заради парите ѝ, не можеш нищо да направиш. Така че за теб ще е най-добре, ако запазиш добрите си отношения със сестра си, независимо дали решението ѝ е правилно или погрешно.

— Винаги бих могъл да се опитам да купя Уинтърс — каза Рейф замислено.

— Не мисля, че би било много умно от твоя страна, Рейф. Джули ще те намрази. Преди да пристъпиш към такива драстични мерки, първо се опитай да дадеш възможност на Сийн да се сблизите. Ела с мен на изложбата.

— Защо? Какво ще промени идването ми?

— Ще му дадеш възможност да се срещнете на негов терен, а не на твой. Щом ще става член на семейството ти, би трябвало да си направиш труда да надникнеш в неговия свят.

— Престани да говориш така, сякаш женитбата им вече се е състояла.

— Рейф, ти съвсем съзнателно проявяваш упоритост и дебелоглавие. Дай на човека тази възможност. Много добре знаеш, че трябва да го направиш.

— Така ли? А защо пък трябва да го направя? — попита я той предизвикателно.

— Защото мислех, че да бъдеш справедлив към другите е един от основните принципи в моралния кодекс на Запада.

Той се нахвърли свирепо на нея.

— Сега пък за какво, по дяволите, говориш? Какви са тези глупости за някакъв морален кодекс?

Тя пак му се усмихна.

— Ами за тези основни правила, които вероятно си научил още когато си седял на коленете на баща си. Същите, които той пък от своя страна е научил от баща си, и така нататък. Правилата, които би трябвало да управляват разните чувства, които изпитва мъжката половина на човечеството, като чувството за мъст, за чест и справедливост, за почтена игра.

Рейф изруга отново и започна да крачи из фойайето. Спря се на другия край, обърна се бързо и я погледна оттам кратко, но напрегнато.

— Очакваш да играя по моралния кодекс на Запада, така ли? Добре, ще го преглътна. Но нека да започнем с една проста справедлива размяна. Щом искаш да ми се наложиш и да ме накараш да отида в тази проклета галерия, ти трябва да си платиш цената.

Маргарет започна да го гледа внимателно.

— Каква цена?

Рейф се усмихна заплашително.

— В замяна на съгласието ми да отида на изложбата ти трябва да се съ согласиш да ми разрешиш да съобщя нашия годеж. Искам всичко да стане официално, Маги. Стига сме протакали.

Маргарет въздъхна дълбоко.

— Добре.

Рейф я гледаше с неприкрито удивление.

— Ти си съгласна?

— Сделката е сключена, каубой!

Рейф нададе победоносен вик.

— Е, хайде, мадам, време е — той направи една огромна крачка към нея, вдигна я на ръце и я понесе по коридора към най-близката спалня.

Този път си свали ботушите.

ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин в ранни зори Рейф оседла най-добрия си кестеняв кон. С угълчето на окоето си, с приятно чувство гледаше как Маги нагласява седлото на сивата кобила. Истинско удоволствие му доставяше компетентността, с която тя се справяше с такъмите и с животното. Конър беше прав. Дъщеря му се чувстваше в конюшната като риба във вода. Рейф са упрекуваше как е могъл да прекара с Маги цели два месеца миналата година и да не научи точно този важен факт за нея.

Обаче тези месеци изминаха неусетно в заплетената паяжина на внезапно избухналата всепоглъщаща страст, на фона на опасната игра на корпорации, в която действаха милиони долари. Имаше твърде малко време, за да научи тези мили подробности за личността на новата си приятелка. А и нямаше търпение да прекара оскъдното свободно време, с което разполагаше, с нея в леглото.

Рейф откри, че парите и любовта са много опасна комбинация. Жалко, че отпреди не се беше научил да ги разделя. Но ако трябваше да бъде честен към себе си, допреди миналата година не му се беше случвала двете да се съчетаят така фатално.

Но този път знаеше какво прави. Щеше да овладее и любовта, и парите си.

— Готова ли си? — попита той, след като провери подпруга на седлото си.

— Готова съм — Маргарет хвана юздите и поведе кобилата си към изхода на конюшната.

— Ще яздим по подножието на планината към изток. Искам да ти покажа земята, която възнамерявам да продам — Рейф изведе кестенявия кон навън, където вече се развиделяваше. С лекота се метна на седлото. Обърна се, за да се порадва на тялото на Маргарет, привлекателно опнато в джинсите, докато се качваше на кобилата си. Изглеждаше много добре като ездачка. Почти толкова хубава, колкото в

леглото. Рейф ръгна коня си с коляно и той с готовност енергично запрепуска напред.

Рейф си помисли, че денят ще бъде много горещ. Винаги е бивало горещо по това време на годината. Но в този ранен час пустинята беше невероятно красива — достатъчно прохладно бе, за да може човек да се любува на необятния простиък пейзаж. Този пейзаж винаги силно го привличаше и събуждаше в него някакви дълбоки чувства. Никога не бяха обсъждали това, но той усещаше, че баща му и дядо му са имали същото отношение към земята.

Те язدهа в доброжелателно мълчание, докато стигнаха до място, откъдето се откриваше широка панорама към ранчото. Виждаше се само малко добитък. Тук в пустинята животните се нуждаеха от огромни поляни, на които да пасат, и затова много често се разпиляваха.

Рейф спря коня си и изчака Маргарет да застане с кобилата си редом с него. Когато дойде, тя започна да оглежда надиплените пред тях предпланини.

— Каква част от тези земи принадлежат на семейство Касиди? — попита тя.

— Ами почти всичко, което виждаш — отговори ѝ Рейф. — Земите ни стигат чак горе, до планината. С по-голямата част от тях се е сдобил прадыдо ми. А дядо ми и баща ми добавили още. Всички са отглеждали добитък и са имали малко мини в планината! Тази земя винаги е била щедра към семейство Касиди.

— Но сега ти искаш да я продаваш, така ли?

Рейф кимна.

— Само една част. Би било изгодно. Истината е, че скотовъдството вече не е така доходно, както е било в миналото, и вероятно никога повече няма да бъде. А мините вече са изчерпани. Ако бях по-далновиден, щях се отърва от имота още преди пет години. Можех да го продам на един предприемач, който искаше да вложи пари в игрища за голф и съответните съоръжения!

— И защо не го направи?

— Не знам — отговори той простиъко. — Бог ми свидетел, че не се нуждая от няколко хиляди декар пустиня. Аз печеля пари от сделки по закупуване продажба на предприятия, а не от гледане на добитък. В сравнение с другите ми инвестиции заниманието с животни е повече

като хоби, отколкото препитание. Но кой знае защо не можах да се настроя да обявя земята за продажба.

— Може би защото дълбоко в себе си съзнаваш, че не е твоя, за да я продаваш. Ти си я наследил и се чувстваш отговорен за нея, че трябва да я поддържаш и да я предадеш на следващите поколения на семейство Касиди.

Рейф се изненада от нейното наблюдение. Права е помисли си той. Абсолютно е права.

— Като във феодализма, нали?

— Може да се каже, че звучи малко старомодно — съгласи се Маргарет. — Но разбирам предимствата на тази философия. Когато погледнеш тази земя, започваш да мислиш по-принципно, нали?

— Така е. Когато бях по-млад, често яздех насам и наистина мислех така. След това се отделих за известно време. Но миналата година пак се върнах към този си навик.

— Заради мен ли?

— Точно така.

Маргарет погледна юздите, които държеше в ръцете си.

— И аз много мислих. Едва не полудях от мислене.

— Знам какво си изпитала — Рейф замълча, доволен, че еднакво са страдали през изминалата година. — Знаеш ли, наистина трябваше да продам този огромен къс пустиня. Има много предприемачи, които биха ми броили цяло състояние.

— Не ти ли стига едно състояние?

Рейф сви рамене.

— Да, напълно ми стига.

— Тогава не продавай земята. Поне засега — Маги му се усмихна с лъчезарната си усмивка, която винаги го караше да поиска да я сграбчи и да я целува, докато остане без дъх. — Кой знае, може би следващото поколение на семейство Касиди няма да се справя така добре в света на бизнеса, както това поколение. Твоите наследници може да се нуждаят от земята много повече, отколкото ти — от парите. Никой не може да предвиди бъдещето, а земята е сигурно и дълготрайно капиталовложение. Задръж я и остави на потомството да реши дали да я продаде, ако имат нужда.

— Искаш да кажеш, че истинската причина да я задържам, е, защото искам да я предам на следващите поколения от семейството?

— Да.

Рейф огледа ширналите се земи пред него. Изведнъж простичкото обяснение на Маги му се стори много логично. Испита облекчение, че може да си каже, че в момента няма належаща нужда да продава земята с цел печалба.

— Мисля, че точно това ще направя. Защо ли не съм се сетил за тези аргументи досега?

— Защото, както обикновено, мислиш за изгодата от сделката. Но има и други не по-малко важни неща. Едно от тях е наследството на едно семейство. Баща ми е продал земята си, защото не е имал друг избор и се е оказало, че е много по-добър инженер и бизнесмен, отколкото земевладелец. Но дълбоко в себе са винаги е съжалявал, че се е лишил от земята си. А ти не си принуден от обстоятелствата, така че защо да продаваш?

Рейф протегна ръка, така, както конете им бяха наблизо, и я прегърна през врата. Наведе се и здраво я целуна. Но трябваше веднага да я пусне, защото конят му разтръска главата си и се изправи на задните си крака. Рейф бързо го усмири и се усмихна на Маги.

— Напомняй ми в бъдеще да се съветвам с теб, ако се появят някакви проблеми в бизнеса, Маги, любима. Харесва ми начинът ти на мислене.

— Ето какво значи да получиш комплимент от самия Цезар — тя се засмя меко и някак снизходително. — Даваш ли си сметка, че това е първият и единствен път, когато ме молиш да ти кажа мнението си по някакъв делови въпрос?

— Очевидно ще трябва да те питам по-често.

Рейф се подвоуми известно време, защото не беше сигурен дали трябва да изрече на глас мисълта си. По дяволите, той изобщо не беше сигурен дали иска да я каже.

— Маги, за нашата сделка...

Тя го погледна изненадано.

— Какво сделка?

Той се подразни, че вече е забравила.

— Не се прави на разсеяна, госпожице. Говоря за сделката, която сключихме оня ден. Дето се съгласих да отида на изложбата на Уинтърс ако ти се съгласиш да ми позволиш да обявя официално нашия годеж. Или този незначителен въпрос е изскочил от ума ти?

Тя замига, стъписана от разпалеността, с която той говореше.

— Почти. Предполагам, че не съм погледнала на това като на сделка.

— Ама разбира се, че беше истинска сделка.

— Добре, нека така да е било. Донякъде. Но какво те притеснява в нея, Рейф?

Той въздъхна тежко. Искаше му се да не си отваря устата, докато не бе станало късно. Но думите сами се изговориха:

— Не искам да се сгодяваш за мен, само защото сме направили сделка, Маги. Не искам да те накарам да си мислиш, че трябва да се сгодиш за мен, само за да защитиш Джули от дебелоглавия ми инат.

— О, Рейф, наистина не си мисля така.

— Все едно, исках да ти кажа, че ще отида на тази проклета изложба, без да се чувстваш задължена към мен, без никакви условия. Ще бъда справедлив към Уинтърс и ще му дам тази възможност. А колкото до нас двамата, не си длъжна да ми обещаваши нищо, докато не му е дошло времето. Искам да имаш толкова време, колкото смяташ за необходимо, за да се убедиш, че исках да се омъжиш за мен.

— Ти ме изненадваш, Рейф.

— Това е очевидно — той още беше раздразнен. — Не трябва да изглеждаш като вкаменена от факта, че мога да бъда без предразсъдъци, щом поискам!

— Ами...

— Смяташ ли, че съм способен да бъда справедлив към този човек? Смяташ ли, че единственият начин, по който действам, е да се налагам, ако случаят го позволява?

— Ако трябва да бъда съвсем откровена, Рейф...

Той нетърпеливо вдигна ръка и я прекъсна.

— Остави. Не съм сигурен, че искам да чуя истинското ти мнение. Важното е, че в момента правя всичко, на което съм способен, за да си призная греховете, така че дай ми възможност да го направя.

— Добре — тя му се усмихна мило.

Коженото седло изскърца в тишината, докато той изучаваше лицето ѝ на утринната светлина.

— Искам да се ожениш за мен. Но искам да дойдеш при мен на добра воля, Маги, любима. А не защото съм те принудил — Рейф си пое дълбоко въздух и изговори неразумните си думи, преди да може да

ги обмисли. — Разполагай с времето така, както искаш и колкото искаш, за да вземеш това решение.

— Стига решението да е такова, каквото очакваш, нали? — очите ѝ го гледаха палаво.

Той бавно се усмихна и душата му се отпусна.

— Точно така. Стига да вземеш решението, което аз очаквам от теб — сутрешното слънце се издигаш в небето и вече започваше да се усеща жегата. Рейф огъна периферията на шапката си така, че да засенчва, очите му, и насочи кафявия кон към ранчото.

Стана очевидно още когато Маргарет и Рейф влязоха в претъпканата галерия, че изложбата на картините на Сийн Уинтърс се приема с успех. Обширната, престижна зала беше изпълнена с добре облечени хора, които пиеха шампанско и разговаряха компетентно за съвременното изкуство. Маргарет видя в спокойните очи на Рейф неговото одобрение и се усмихна.

— Май очакванията ти не се сбъдват, а, каубой?

— Добре де, признавам, че човекът очевидно има публика и добре се пласира. Залата е препълнена. Всичко това на стените трябва да са негови работи. Нека да ги разгледаме, преди Джули да открие, че сме тук.

Творбите на Сийн Уинтърс определено спадаха към югозападната школа, изпълнени с богатите, наситени със слънце цветове на пустинята. Рисунките му в по-голямата си част бяха абстрактни, с интересни нюанси на сюрреализъм. Имаха необикновено мъжествено излъчване, което ги отличаваше от произведенията на други художници, отразяващи същите теми. Маргарет беше запленена от картините му.

— Тези са великолепни — възкликна тя, като не можеше да скрие благоговението си. — Погледни този каньон, Рейф. И това вечерно небе над него.

Рейф се приближи до картината и занаднича в нея.

— Сигурна ли си, че е каньон? На мен повече ми прилича на ситни плескавици от боя.

— Озаглавена е Каньон, мърморко такъв. И да не си посмял да играеш ролята на некултурен, недодялан селски каубой пред мен,

Рейф. Тази картина е хубава и ти го знаеш. Признай си.

— Интересна е. Поне това определение заслужава — Рейф сбърчи вежди, като прочете цената на етикета, залепен до картината. — А също така скъпа. Ако Уинтърс наистина може да продаде това нещо за такава пара, голяма печалба трябва да пада.

— Почти колкото от купуването и продаването на компании.

Рейф ѝ се намръщи заплашително. Точно в този момент към тях бързо се приближи Джули, за да ги поздрави.

— Успяла си. Така се радвам. Надявах се, че ще го накараш да дойде, Маргарет — Джули се обърна към брат си с очи, изпълнени с надежда. — Благодаря ти, че си дошъл, Рейф. Наистина високо оценявам вниманието ти.

— Благодарни на Маргарет. Практически тя ме върза за краката и ръцете и ме довлече. Знаеш, че не си падам много по разни претенциозни творби.

Навъсеното лице на Джули поразително много напомняше една от физиономииите, които бяха от арсенала на Рейф.

— Няма да ти позволя да принизяваш изкуството на Сийн, като го наричаш претенциозно. Чуваш ли ме, Рейф? Той е много талантлив художник и най-малкото, което можеш да направиш, е да покажеш малко уважение към него.

— Добре, де, добре, успокой се. Нали съм тук? Имам желание да дам на човека възможност.

Джули поглеждаше неуверено ту към брат си, ту към Маргарет.

— Така ли?

— Разбира се. По кодекса на Запада и разни други такива.

— За какво говориш, Рейф?

Рейф се усмихна лъчезарно на Маргарет, която му се мръщеше с неодобрение.

— Няма значение.

Джули се отпусна и с жест показа картините, които ги заобикаляха.

— Каж ми истината, Рейф. Сега, като имаше възможност да ги видиш, какво мислиш за работите на Сийн? Не са ли великолепни?

Маргарет не се довери на отговора, който Рейф се готвеше да даде и смисъла, който видя в очите му. Тя бързо се намеси, за да отговори на въпроса на Джули.

— Рейф тъкмо ми казваше колко силно впечатление са му направили. Нали, Рейф?

Рейф отмина думите ѝ без коментар, срещна пак погледа ѝ и очевидно промени решението си.

— А, да. Точно това ѝ казвах — той се огледа, сякаш търсеше допълнително вдъхновение. — Тълпата е голяма тази вечер.

— О, винаги е така на неговите изложби. От известно време има солиден пазар за картините му, но напоследък му посвещават много внимание в разни обзори и статии. Неговата кариера определено процъфтява.

Рейф кимна.

— Но успехът в света на изкуството е на приливи и отливи, нали? Не е много сигурна работа. Един художник може да бъде на гребена на вълната една година, а следващата изобщо да забравят за него, сякаш е умрял.

Маргарет видя как Джули стисна устни, готвейки се да се нахвърли на Рейф. Но това се оказа ненужно. Точно в този момент се приближи Сийн Уинтърс и чу мъдрата забележка за художниците. Той се усмихна хладно на Рейф.

— Нищо не е сигурно нито в света на изкуството, нито в който и да е друг свят. Ето защо аз посвещавам такова голямо внимание на моите инвестиции, след като направих първата си продажба.

— Така ли? — Рейф грабна една чаша шампанско от минаващия с поднос сервитър и предизвикателно погледна Сийн. — И в какво си влагаш парите, Уинтърс, в бои ли?

— Мисля, че може и така да се каже. Притежавам тази голяма снабдителна къща за материали за художници, където Джули работи като управител. Печалбата ни за миналата година беше половин милион долара, а тази година за първото тримесечие стокооборотът ни надвишава предишното тримесечие. Или поне така ме информираха. Току-що прегледах финансовите отчети. Не се занимавам пряко с това. Джули се справя с всичко.

Рейф едва не се задави с шампанското си. Маргарет любезно го потупа по гърба. Той я изгледа.

— Съжалявам. Силно ли беше? — тя му се усмихна с лъчезарна невинна усмивка.

Рейф се обърна към Уинтърс.

— Джули за теб ли работи? И ти притежаваш тази фирма, която тя управлява от няколко месеца, така ли?

— Тя е най-добрият ми управител.

— А колко са всичко?

— Двама. Миналия месец открихме нов магазин във Финикс. Джули ще наглежда управлението и на двата клона. Не ми е приятно да се занимавам с деловата страна на нещата, така че изцяло съм се облегал на сестра ти. Тя изглежда е наследила семейния ви талант за бизнес.

— Разбирам — каза Рейф. Той пак пийна от шампанското си и огледа залата. — Ние разгледахме картините ти. Маги ги харесва.

Сийн се усмихна.

— Благодаря ти, Маргарет.

— Те са невероятни. Харесват ми. Ако можех да си позволя, бих купила Каньон, без дори да се замислям. За съжаление малко надвишава финансовите ми възможности.

Сийн трепна от разочарование.

— Знам. Смешно, нали? Дълго време дори аз самият не можех да си позволя да купувам собствените си картини. Оставям определянето на цените на картините си на Сесил.

— Кой е Сесил?

— Той притежава тази галерия и още една в Скотсдейл. Но ако трябва да ви кажа откровено, Сесил е безпощаден човек — Сийн се усмихна на Рейф. — Като става дума за него, на теб сигурно ще ти хареса, Касиди. Дватама несъмнено имате много общо. Искаш ли да те запозная с него?

— Защо не? Бих искал да чуя нещо повече за кухнята на бизнеса с изкуство — Рейф остави празната си чаша на Маргарет и се отдалечи със Сийн.

Двете известно време гледаха как мъжете си проправят път през залата, а след това Джули възбудено се обърна към Маргарет:

— Рейф ще върти на шиш Сийн, знам си го.

— На твоето място не бих се притеснявала. Имам чувството, че Сийн е способен добре да се грижи за себе си.

Джули изглеждаше изненадана, но след това се отпусна.

— Права си. Въпросът е в това, че вече ми е станало навик да защитавам и пазя приятелите си от Рейф. Ставам нервна, когато се

срещнат. Така се получава, че той ги кара панически да избягат през най-близкия изход. И сега, когато взех решение да се омъжа за Сийн, просто съм ужасена, че Рейф може да го наплаши и прогони.

— Няма никаква опасност — възрази ѝ Маргарет безгрижно. — Сийн не е от хората, които могат да бъдат лесно наплашени — тя се обърна, за да разгледа Каньон още веднъж. — Защо не си казвала на Рейф, че всъщност работиш за Сийн?

— Искан да се уверя, че мога да се справя успешно с работата, преди да кажа на Рейф или на майка ми. Знаеш ли, това е първата работа, която сама си намерих. Рейф винаги се е нагърбвал да ми намира работа. Дори ми пазеше нещо подходящо до деня, когато завърших колежа. Каза, че това е подаръкът му по случай моето завършване. И всеки път, когато напуснех, той използваше връзките си, за да ми намери нова работа.

— Рейф си е Рейф, такъв е той. Ако му позволиш, започва да господства и да управлява всичко и всички.

Джули въздъхна.

— Проблемът е в това, че много го бива да върти бизнес. Не можеш да отречеш, че за това има природна дарба. Но когато започне да се меси в работите на хората, става опасен.

Маргарет се засмя.

— Разбирам за какво говориш.

— А вие двамата как я карате горе на ранчото, без майка ми и Конър да ви светят?

— Бавно, но сигурно постигаме мирно споразумение.

Джули се усмихна.

— Радвам се. Брат ми може да е труден човек, но аз искам да бъде щастлив. А той определено не беше щастлив през изминалата година. Маргарет, искам пак да ти благодаря за всичко, което направи за тази вечер. Надявам се, че не е трябвало да отстъпваш от принципите си, за да ни помогнеш. Беше много мило от твоя страна.

— Не се притеснявай. Рейф по принцип е добър човек. Просто от време на време се нуждае от някоя малка лекция по практическо приложение на теорията за управление на човешките ресурси. Но ако трябва да знаеш истината, той дойде заради теб, Джули. В края на краищата ти си му сестра.

— Не — възрази ѝ Джули с усмивка, — не е дошъл заради мен. Направил го е заради теб.

Рийф потреперя силно и заглуши вика си на чувствено удовлетворение, надвесен над Маги. Ехото на нейните стонове още се носеше във въздуха заедно с ароматите на телата им. Само миг преди това той усети нежните тръпки на нейното освобождаване, които го доведоха до забрава.

Винаги му действаше така, мислеше си Рейф, докато бавно се връщаше към действителността. Тя притежаваше властта да отрица онзи бурен поток на физическа и емоционална реакция, който се криеше в него. Винаги, след като се любеха, той се изпълваше с невероятно чувство за лекота и удовлетворение. Нищо друго на света не можеше да се сравни с това усещане.

Рейф се откъсна от великолепното ѝ голо тяло и легна по гръб, като подложи ръка под главата си. Другата му ръка продължаваше да лежи на приятно закръгленото ѝ бедро, изпълвайки го с усещането, че я притежава.

Дълго време лежах мълчаливо, както често правех по време на сутрешните си разходки с коне до подножието на планината. В много отношения любенето му напомняше тяхната близост, когато яздеха заедно, помисли си Рейф и неочаквано се усмихна в нощния мрак, изпълнен с лунна светлина.

— Кое е толкова смешно? — Маги се протегна с удоволствие, обърна се към него и сложи ръка на гърдите му.

— Нищо. Просто си помислих, че когато сме така с теб, това ми напомня как яздим заедно.

— Не искам да слушам разни грубиянски сравнения на любовта ни със среднощно родео.

— Дадено, мадам. Никакви грубиянски сравнения — той пак се усмихна. — Среднощно родео ли каза? Откъде си научила този израз? Сигурно тайничко си слушала много радиостанции за кънтри музика, нали?

— Отказвам да отговоря на този въпрос — тя се сгуши в него. — Но може да се протоколира, че си страхотен на седлото.

— Аз съм ездач по рождение — отбеляза Рейф с явно лицемерна скромност. — А ти си единствената малка кобилка, на която искам да се качвам.

— А-ха. Нека така да бъде. Кажете ми за какво си говорихте със Сийн Уинтърс в галерията тази вечер.

— Мъжки разговор — отговори й Рейф надменно и веднага беше наказан с жестоко дръпване на космите на гърдите му. — Ох, добре де, добре, престани да ме мъчиш. Ще ти кажа.

— Да?

— Говорихме за бизнес.

— За бизнес ли?

— Да. За бизнеса в света на изкуството. Там човек за човека е вълк, знаеше ли това? Също като в моя бизнес с корпорациите. Говорихме и за неговото намерение да се ожени за Джули. Независимо дали аз ще одобря или не.

— И?

Рейф леко се размърда.

— И какво?

— Ти опита ли се да го откажеш?

— Това не е твоя работа.

— Опитал си се, нали? — Маги рязко се надигна и седна, като го гледаше. — Рейф, предупредих те да не се държиш така с него.

Той изучаваше гърдите й, осветени от луната. Има красиви гърди, каза си, като се опитваше да ги оцени обективно. Съвършено прилепваха към дланите му.

— Не се притеснявай. Уредихме въпроса.

— Кой въпрос?

— Картините на Уинтърс се продават, но той — не — обясни й Рейф лаконично.

Маги се отпусна на възглавницата си.

— Нали ти казах.

— Е да, каза ми. А на тебе никой ли не ти е казвал, че това е много лош навик? — попита я Рейф между другото.

— Дето казвам „нали ти казах“ ли? — тя се обърна към него и му се усмихна дръзко. — Но ме бива за това.

Той я плесна влюбено по красивото бедро и се прозя.

— Бива те, така е. Но както изглежда, трябва да призная, че скоро в редовете на семейство Касиди ще влезе художник.

— Сийн започва да ти харесва, нали?

— Бива го.

— И ще кажеш ли на Джули, че ти харесва и го одобряваш?

— Вероятно — съгласи се Рейф. Чувстваше се твърде самодоволен и преситен, за да спори за каквото и да е в този момент.

Маги се изкиска от удоволствие в тъмното.

— Обичам те, когато си такъв.

— Какъв?

— Благоразумен.

Рейф изведнъж бе обзет от студени тръпки. Доволството, което изпитваше допреди малко, изчезна. Сети се за папката в кабинета си и за предстоящите ходове, за които тази сутрин беше инструктирал Хачър. Той се подпря на лакът и погледна някак отстрани жената до себе си.

Тя веднага усети промяната в него.

— Рейф? Какво има?

— А какво ще стане, ако не съм благоразумен по твоите критерии, Маги? — попита я той. — Пак ли ще ме обичаш?

Тя го погледна. Очите ѝ излъчваха нежност в здрача.

— Да.

Рейф си пое дълбоко дъх и си помисли, че тя го казва искрено.

— Кажи ми го с цяло изречение. Искам да чуя истинските думи.

— Обичам те, Рейф — тя го докосна по рамото. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по ръката му в нежна ласка. — Никога няма да престана да те обичам, макар че с всички сили се опитвах да те забравя, признавам си.

Рейф се отпусна на възглавницата и я привлече върху гърдите си. Прокара пръсти през разпиляната ѝ коса и обхвана с длани главата ѝ.

— Обичам те, Маги. Искам винаги да помниш това.

— Добре, Рейф.

Той лежеше така, загледан в нея, и обзелото го напрежение постепенно започна да изчезва. Върна се ведрото му настроение.

— Това означава ли, че най-после сме сгодени?

Тя се усмихна едва доловимо.

— Ами да, мисля, че означава.

— Сигурна ли си? — настоя той. — Готова ли си да определим датата?

Маги кимна.

— Да. Ако ти си съвсем убеден, че искаш да се ожениш за мен.

— Никога за нищо в живота си не съм се чувствал толкова убеден — както я държеше за главата, той я привлече, за да я целуне. Тя с готовност откряхна устните си и прие целувката му, допускайки го дълбоко в себе си, за да може той да даде израз на най-интимните си помисли. Рейф изръмжа нежно, тъй като почувства, че пак я пожелава. Маги прихна.

— Защо се смееш, госпожице?

— Защото ми приличаш на тигър, когато ръмжиш така.

Той се претърколи до края на леглото, повличайки я със себе си. След това се изправи и я понесе, без да я пуска от обятията си. Маги се смееше и се гушеше в него.

— Какво правиш? Къде отиваме?

— Да плуваме.

— Но сега е три часът през нощта.

— Можем да спим до късно.

— Ама и двамата сме чисто голи.

Той се усмихна и погледна с одобрение тялото ѝ.

— Да, така е.

— Ти си просто невъзможен, знаеш ли?

— Но ти ме обичаш и такъв, нали?

— Точно така — Маги го гледаше в очите, докато я носеше до басейна. После разбра намеренията му и се изплаши.

— Нямам нищо против да плувам посред нощ, но да не си посмял да ме пускаш във водата, Рейф!

— Тя не е студена.

Маргарет го погледна с укор.

— Все едно, не обичам да влизам в басейни, като ме хвърлят в тях.

— Гледай на това просто като на малък пограничен конфликт.

— Рейф, да не си посмял! Но, все пак, за какъв пограничен конфликт говориш?

— За интригата да ме насадиш в галерията тази вечер.

Тя невинно ококори очи.

— Но ти се съгласи да отидеш на изложбата, и то без да поставяш никакви условия. И каза, че Сийн ти е харесал, след като си го опознал.

Рейф замислено поклати глава.

— Не в това е въпросът. Въпросът е, че ти се опита да ме насадиш там нарочно. Опита се да ме манипулираш да се държа според твоите очаквания. Ако смяташ да ми играеш такива игри, Маги, любима, трябва да си готова да платиш съответната цена — той отвори обятията си и я остави да падне в басейна.

Тя изпищя, за негово удоволствие, докато падаше във водата. Щом излезе на повърхността, веднага започна да го плиска, като се смееше възторжено на опитите му да се предпази.

Рейф също се разсмя, а след това се гмурна във водата. Мислеше си, че тази нощ е една от най-красивите през целия му живот.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Рейф изчака, докато фигурата на Маргарет се отдалечи между щандовете на голямата книжарница, и сякаш случайно отиде на секцията за любовни романи. Застана там и дълго гледа, изгубен в океана от ярко илюстрирани корици. Тогава забеляза познатото име, изписано с преливащи се двуцветни релефни букви от фолио. Маргарет Ларк. Заглавието на книгата беше „Безмилостният“.

След още един бърз поглед, за да се увери, че Маргарет продължава да прелиства някакви книги на щанда за детективски романи, Рейф разгледа корицата на най-новата ѝ книга. На нея бяха изобразени мъж и жена, вкопчени в страстна прегръдка. Мъжът беше свалил сакото на оловносивия си костюм, а вратовръзката му артистично висеше около врата му. Официалната му бяла риза бе разтворена до кръста, а ръката му, зад гърба на жената, ловко плъзгаше надолу ципа на елегантната ѝ модна рокля.

Двойката явно се намираще в хола на луксозна мансарда. През прозорците се виждаха силуетите на огромни сгради, извисени в тъмното небе, на фона на което искряха светлините на големия град.

Рейф отгърна на първата страница и зачете:

„Това не е тайна, Ан. Този човек е акула. Просто попитай някой, работил в която и да е от компаниите, които Роурк Коуди е успял да измъкне от фалит през последните пет години. Той може да е спасил фирмите, но го е постигнал чрез уволнението на повечето от мениджърските и консултантски кадри. Всички сме обречени да останем на улицата до една седмица, помни ми думата.“

Ан Джейсън взе купчината папки от бюрото си и погледна притеснения си помощник.

— Успокой се, Брад. Коуди е назначен, за да оправи фирмата, а не за да тормози персонала. Вероятно е добър,

щом е постигнал репутацията, която има. А сега, моля те да ме извиниш, но е време да тръгвам. Трябва да бъда в кабинета му след пет минути.

— Ан, ти не ме чуваш. Този човек е безмилостен. Не разбираш ли? — Брад я последва до вратата. — Вероятно те вика в кабинета си, за да ти съобщи, че те уволнява. И след като свърши с теб, следващият ще бъда аз. Ще видиш.

Ан се правеше, че тревожните предположения на нейния асистент не ѝ влияят и вървеше самоуверено по коридора, но истината бе, че не се чувстваше така сигурна, както изглеждаше. Тя също като Брад знаеше добре каква репутация има Коуди. И не само знаеше, а всъщност беше направила някои проверки.

«Безмилостен» наистина беше най-точната дума, за да се характеризира този специалист по саниране на фирми, който се бе настанил тук, в дирекцията на корпорацията «Сийко Индъстри». Където и да отидеше да работи, Роурк Коуди оставяше след себе си множество уволнения. Всъщност той не беше нищо друго, освен един ликвидатор по професия, чието оръжие биваше наето от всяка компания, която можеше да си го позволи.

Три минути по-късно Ан беше въведена в кабинета на ликвидатора. Тя затаи дъх, когато висок, слаб, тъмнокос мъж, застанал до прозореца, бавно се обърна с лице към нея. Само един поглед — и сърцето ѝ се сви. Тя се готвеше да му се противопостави смело, да говори на професионална основа, но всъщност знаеше цялата истина за този човек от момента, когато го видя за първи път. Нямаше никаква милост в светлокафявите му, златисти очи — никакво съчувствие в това мъжествено, мрачно лице.

— Добро утро, господин Коуди — поздрави тя с такава любезност и добронамереност, с каквата човек би поздравил група войници, които ще изпълнят смъртната му присъда. — Както разбирам, вие вече сте започнали преследването на дивеча и сте поканили на вечеря по-голямата част от ръководния персонал.

— Не е по-голямата част от управляващия персонал — дълбокият глас на Роурк изговаряше думите едва забележимо провлачване като на западняк. — Поканил съм само вас, госпожице Джеймисън. В седем часа тази вечер — той се усмихна някак невесело. — Мисля да обсъдим непосредственото ви бъдеще.

Ан просто остана с отворена уста от шока.

— Господин Коуди, аз не бих могла да...

— Може би трябва да поясня, че няма да обсъждаме само вашето бъдеще — каза той меко, — а и на всички хора, които ръководите.

В този миг Ан изведнъж разбра с пълна сила какво изпитва животното, избрано за плячка.“

— Какво правиш, за Бога? — прошепна остро Маргарет в ухото на Рейф.

— Чета една от книгите ти — Рейф затвори „Безмилостният“ и ѝ се усмихна угоднически. — Струва ми се нещо твърде познат този приятел Роурк.

За негова изненада Маргарет пламна до яркочервено.

— Ти си въобразяваш. Остави книгата и да отидем да поръчаме кафето, което ми обеща.

— Чакай малко, искам да я купя — Рейф извади портфейла си, приближавайки се към щанда.

Маргарет забърза след него.

— Имаш намерение да купиш „Безмилостният“? Но, Рейф, моят роман не е от тези, които ти обичаш да четеш.

— Не съм много сигурен.

Тя глухо изръмжа от недоволство и се предаде. Отиде да го чака до вратата, докато той плати. Един момент по-късно, с опакованата книга в ръка, Рейф излезе с леката си походка в охладената от климатична инсталация пазарна алея.

— Добре, хайде да отидем за кафе.

Маргарет тръгна решително към малкото кафене близо до един фонтан и седна.

— Наистина ли смяташ да я четеш?

— А-ха. Защо не отидеш да напазаруваш, след като си изпиеш кафето? А аз ще остана тук, за да почета.

— Какъв е този внезапен интерес към моите книги?

— Маги, любима, искам да науча за теб всичко, което може да се научи от романа ти. Освен това съм любопитен да разбера дали спасявам „Сийко Индъстри“.

— Дали ти спасяваш компанията! — задъха се тя от гняв. — Рейф, недей прибързано да решаващ, че съм те използвала за прототип на моя герой.

Рейф не обърна внимание на думите ѝ. Извади „Безмилостният“ от сака си и го сложи на масата пред себе си.

— Е, хайде, Маги, любима. Светлокафяви очи, тъмнокестенява коса и провлачено произношение на западняк, нали? С кого се будалкаш, кажи ми!

— Мога да ти съобщя, Рейф, че около нас има милиони мъже, които напълно отговарят на това описание.

— Да, но аз съм единственият, когото познаваш — каза той добродушно. След това поръча две кафета на сервитьорката, която се въртеше наоколо.

Маргарет го погледна с раздразнение.

— Искаш ли да чуеш нещо? Повечето от героите ми изглеждат като Роурк Коуди. А аз бях написала най-малко три романа, преди да се запозная с теб.

— Нима? Тогава няма нищо чудно, че падна направо в прегръдките ми в деня, когато се запознахме. Защото съм твоят любим герой, който е оживял. Мъжът на твоите мечти.

— Защо ти, нагъл каубой такъв, изобщо...

— Я ми подскажи някои неща — прекъсна я той съвсем непринудено. — Героинята спи ли с този Роурк с надеждата да го убеди да не я уволнява, нея и хората, които ръководи?

— Естествено, че не — Маргарет очевидно беше скандализирана от неговото предположение. — Това би било изключително неетично. Никоя от моите героини не би направила такова нещо.

— Хмм. Но той се опитва да постигне това нещо, нали?

Маргарет вдигна лицето си.

— Роурк Коуди е доста безмилостен в началото. Той опитва всякакви подмолни, непозволени средства, за да подмами героинята.

— И?

— И какво?

— Успява ли с тези подмолни, непозволени средства да подмами героинята, както аз си послужих с подмолни, непозволени средства, за да те накарам да дойдеш тук, в Тусон?

Маргарет скръсти ръце и се облегна на масата. Наведе се напред и го погледна войнствено.

— Нямам намерение да ти разказвам сюжета.

— Иди да напазаруваш, Маги, любима. Аз ще те чакам тук — Рейф вдигна единия си крак на стола, който беше на удобно разстояние от него, облегна се назад и разгърна „Безмилостният“.

Маргарет прекара повече от час в живописните магазини в югозападен стил. Пазарният комплекс, охладен от климатичните инсталации, беше препълнен с хора, които искаха да се спасят от обедната жегата.

Дрехите, аранжирани на витрините, бяха по-ярки и по-ежедневни по стил от тези, които беше свикнала да вижда в Сиатъл. Това ги правеше по-интересни и на Маргарет ѝ беше приятно умишлено да се забави повече по магазините с надеждата Рейф да се отегчи и да се изпълни с нетърпение.

Но когато се върна в закътаното до тротоара кафене, натоварена с няколко пакета, за свое разочарование видя, че той все още задълбочено чете „Безмилостният“.

Каза си, че би трябвало да тълкува интереса му към нейната книга като ласкателен или поне като забавен. Но всъщност я притесняваше. Рейф веднага бе отгатнал истината. Той беше героят на „Безмилостният“, както и на всички други книги, написани от нея. Маргарет тъкмо пишеше историята за отношенията между Роурк и Ан, когато се запозна с Рейф. А я завърши малко след като Рейф ѝ се разсърди и я обвини, че го е предала. Не беше лесно да съчини щастлив край, когато собствената ѝ любов беше опустошена.

Но дълбоко в себе си тя намери достатъчно оптимизъм, за да измисли такъв финал, какъвто съдбата ѝ бе отказала в реалния живот. Въпреки че нейните собствени отношения се провалиха напълно, тя

все пак в мечтите си пазеше представата какви трябва да бъдат едни хубави отношения. Истинската жена трябва да вярва в бъдещето си.

— Не си ли свършил? — Маргарет стоеше пред Рейф.

Той бавно се откъсна от книгата и я погледна.

— Почти. Готова ли си да тръгваме?

Тя кимна.

— Бих поплувала.

— Хубава идея — Рейф се изправи и пусна „Безмилостният“ в хартиената торбичка. — Знаеш ли, този приятел Роурк започва много добре в началото. Идеята му за спасяване на фирмата „Сийко“ е много добра. Когато положението стигне дотам, човек трябва да не се стъписва и да изсече много гнили дървета. Но имам чувството, че му скрояват номер, за да го провалят.

— Скрояват му номер, за да върши всичко добре — измърмори Маргарет.

Рейф поклати глава. Изглеждаше изненадващо сериозен.

— Проблемът е, че той позволява на хормоните си да участват във вземането на решения. Започва да става отстъпчив — Рейф се разсмя. — Но не и в леглото. Повярвай ми, там той се държи просто великолепно. Но когато се стигне до бизнес, загубва равновесие. Сигурно ще трябва да се гръмне, ако не се върне към първоначалната си идея.

— Той се влюбва в героинята и тази любов го кара да се промени — възрази му Маргарет.

— Кара го да се държи глупаво.

— Рейф, за Бога, това е само една измислена история. Не я вземай толкова на сериозно.

— Бизнесът в реалния живот не се прави така.

— Но това е само една история, Рейф, любовен роман.

— Знаеш ли — каза Рейф замислено, докато излизаха от пазарния комплекс. На паркинга ги лъхна обедният пек. — Баща ти беше прав. Добре си направила, че си престанала да работиш в света на бизнеса, Маги. Не си достатъчно груба за него.

— Баща ми ли е казал това? Ще го разпъна на кръст.

— Каза го при един от първите ни разговори и аз съм напълно съгласен с него.

— Вие и двамата сте надути пуяци.

— Може би жените изобщо не са достатъчно груби, за да се справят в света на бизнеса — продължи да философства Рейф. — Човек трябва да бъде безмилостен, наистина безмилостен, защото иначе ще бъде изяден от по-големите акули. Жените, и то особено жените като теб, просто нямат тази нагласа на акули, ако разбираш какво имам предвид.

Маргарет се спря наскре нажежения паркинг и застапа точно пред изненадания си приятел. Бе по-разгорещена от асфалта, на който стоеше. Гневът ѝ изведнъж се превърна в огнена буря.

— Ти не си нищо друго, освен един женомразец, дебелоглав селянин и каубой. Винаги дълбоко в себе си съм чувствала, че не приемаш жените, които работят в света на бизнеса, и ето че най-после тази твоя предубеденост излиза на бял свят. Значи ти мислиш, че жените не могат да се справят с работата си, така ли? Ти не мислиш, че жените могат да преуспеят в големия бизнес. И че не сме достатъчно безмилостни, нали?

— Слушай, скъпа, аз само изразих едно свое наблюдение.

— И това твое наблюдение е изкривено от предразсъдъците ти, то е предубедено наблюдение на мъж, според който жените са некадърни. Но ако искаш да знаеш, Рейф Касиди, съвсем скоро жените не само ще жънат големи успехи в света на бизнеса, но ще го променят изцяло.

Рейф запремига и вдигна ръка, за да придърпа периферията на своята шапка Стетсън по-ниско над очите си.

— Нима?

— Точно така. Вие мъжете го управлявате достатъчно време и на жените вече им е дошло до гуша да играят по вашата свирка. На нас ни идва до гуша тази атмосфера на високо напрежение и злостна конкуренция — уморени сме от тази игра, чиито правила удовлетворяват егоизма на мъжете.

Рейф сви рамене.

— Ами че този свят си е такъв, Маги, любима. Той е една истинска джунгла.

— Само защото мъжете са го превърнали в джунгла. Моето предположение е, че след като сте се цивилизовали и сте престанали да изпитвате удоволствие от истинския лов, вие е трябвало да си създадете нови преживявания, за да изпитвате същата тръпка. Така че

сте вкарали цялата агресивност на мъжките си инстинкти в законите на бизнеса. Но това ще се промени, когато жените вземат надмощие.

— Ох, Маги, любима, тук май е доста горещо. Какво ще кажеш, ако се върнем в ранчото и продължим тази очарователна дискусия в басейна?

— Твоята сестра е един чудесен пример на бизнес дама от новото поколение. А Сийн Уинтърс показва, че е здравомислещ, като ѝ поверява управлението на своите магазини. Можеш да се поучиш от него.

Рейф се усмихна едва-едва. Очите му светеха изпод ниско спуснатата периферия на шапката.

— Да не би да искаш да ти поверя управлението на „Касиди и Компания“?

— Разбира се, че не. Не искам да имам нищо общо с твоята компания. Имам си своя собствена кариера и писането на книги ми харесва. Но, заклевам се в Бога, Рейф, ако имаме дъщеря и тя покаже интерес към семейния бизнес, ти най-добре ще направиш, ако я допуснеш до него.

Рейф бавно се усмихна.

— Дадено, приемам сделката. Хайде да се прибираме вкъщи и да се заемаме с работа по нея.

Маргарет го гледаше намръщено, доста объркана. Той я хвана за ръката и я поведе към мерцедеса.

— За какво говориш?

— За нашата дъщеря. Нека да си ходим в къщи и да се заемем с нея. Нямам търпение да видя този нов променен свят на бизнеса, където жените ще вземат надмощие. И колкото по-скоро започнем да създаваме бъдещата жена-управител, толкова по-скоро ще видим какъв ще бъде този променен свят.

Маргарет се чувстваше така, сякаш някой не ѝ позволяваше да си поеме въздух. Тя просто се задъхваше.

— Дъщеря ли? Рейф, ти да не би да ми говориш за бебе?

— Ами да. Имаш ли някакви възражения?

Тя се изкашля леко, за да прочисти гърлото си, все още замаяна от внезапната смяна на темата на разговора. Бебе — от Рейф. Едно малко момиченце, което ще наследи империята му. Маргарет се отърси от първоначалното си стъписване и започна да се смее възхитена.

— Нямам, Рейф. Изобщо нямам възражения.

Рейф се чувстваше изключително добре два дни по-късно, когато вървеше по коридора към кабинета си. Далеч беше от каквото и да е лошо предчувствие за някакви неприятности. Но всъщност той се чувстваше така всеки ден, откакто пристигна Маргарет. Сега, когато бяха останали сами в къщата, той си позволяваше лукса да се събужда сутрин до нея. Обичаше това време на денонощието, когато в ранни зори лежаха заедно в усуканите бели чаршафи и наблюдаваха как слънцето облива с лъчите си планината.

Само след няколко дни всъщност трябваше да започне да ходи в офиса си редовно, каза си той. Но в общи линии, ако трябва да признае истината, той бе леко изненадан колко добре вървяха нещата във фирмата, докато си беше дал почивка.

Засмя се вътрешно на мисълта си, че може и да не е толкова необходим в управлението на „Касиди и Компания“, колкото винаги му се е струвало. Маги не би се колебала да му изтъкне този факт, ако й даде възможност.

Когато завиваше край ъгъла, погледна часовника си. Хачър беше отишъл до колата си, за да донесе още една папка. Бяха работили през последните два часа, след това прекъснаха за малко, за да си починат. Сега щяха да продължат, докато свършат работата. Рейф нямаше търпение да отиде при Маргарет край басейна.

Той влезе в кабинета си. Намръщи се, като откри, че вероятно го е забравил отворен. А може би Хачър се беше върнал от колата.

Но не Дъг Хачър стоеше до бюрото и гледаше съсредоточено отворената папка и разпечатките от компютъра до нея. А Маргарет... Само като погледна лицето ѝ, Рейф вече знаеше, че е видяла твърде много.

Той въздъхна. По-добре би било, ако тя не беше открила какво става, но пък с това не идваше чак краят на света. Тя го обичаше и беше логично твърдо да застане в неговия лагер.

— Какво правиш тук, Маги? Мислех, че си отишла да плуваш.

Тя го гледаше с широко отворени очи. В техните сини дълбини се зараждаше буря.

— Дъг ми каза, че си в кабинета си. Искан да поговорим. Но вместо това ето какво открих — тя със сърдит жест посочи отворената папка. — Какво, по дяволите, става, Рейф? Какво си наменил да правиш с Елингтън? Какви са всичките тези бележки за Муркрофт?

— Това е просто работата ми, Маги, любима. Ще свършим след около половин час. Нали ми каза, че ще имаш разумно отношение към това колко време отделям за работата си. Защо не продължиш за басейна?

— Значи върху това си работил онази вечер, когато те намерих тук след годишното празненство, нали? Затова Хачър идва да те вижда всеки ден. Аз държа да разбера какво става.

— Защо?

— Защо ли? Защото е ясно, че всичко това има връзка с Муркрофт, а аз зная, че той не ти харесва — тя присви очите си. — А също така добре зная, че си способен да замислиш отмъщение. Каж ми истината, Рейф. Конкурирате ли се с Джак за сделката по Елингтън?

Той сви рамене и седна на бюрото.

— Би могло и така да се каже.

— Какво значи това? Конкурирате ли се или не?

Рейф затвори злополучната папка и погледна загрижено приятелката си. Беше ядосана, но още не беше избухнала в пламъци.

— Както казах, Маги, това е просто работата ми. Тя не те засяга.

— Сигурен ли си? Ако това наистина е работата ти, както обикновено, то тогава имаш право. Тя не ме засяга. Но ако си замислил някакво отмъщение срещу Джак, няма да ти позволя.

Рейф отпусна лактите си на стола и опря един в друг пръстите си. Беше преодолял първоначалното си притеснение и сега започваше да се дразни от нейната реакция.

— Да не би да мислиш, че трябва да защитиш Муркрофт? Както направи миналата година?

Тя трепна от думите му.

— Не, разбира се, че не. Аз вече не работя за него и нищо не му дължа, обаче...

— Ти си права. Нищо не му дължиш, най-малко му дължиш да бъдеш лоялна към него. Този път това трябва да ти стане кристално

ясно. Така че остави го да си поеме рисковете в джунглата на бизнеса, Маги. Той е свикнал с това, както и аз.

— Рейф, всичко това не ми харесва. Ако си намислил нещо, смятам, че трябва да ми кажеш.

— Сега ти си писателка на любовни романи, а не ръководен кадър в бизнеса. Не ти е нужно да знаеш нищо за това.

— Дявол да го вземе, Рейф, да не си посмял да се отнасяш към мен със снизхождение. Не ти вярвам, че третираш Муркрофт както всеки друг конкурент в бизнеса. Не и след случилото се миналата година. Искам да знам — тя рязко прекъсна думите си, гледайки към отворената врата.

Рейф проследи погледа ѝ и видя Хачър, застанал на прага. Той изглежда се колебаеше как да постъпи.

— Ще дойда по-късно, Рейф.

— Не — отговори му Рейф. — Маги тъкмо си тръгва. Хайде, влизай, Хачър. Искам днес да приключим по сделката Елингтън.

Маргарет се подвоуми, а след това явно реши, че ще е по-добре да не прави сцена пред Хачър.

— Ще го обсъдим по-късно, Рейф — тя се обърна и тръгна към вратата. Елегантната линия на гърба ѝ беше решително изправена от гняв.

Хачър я гледаше, по-притеснен от всякога.

— Тя знае ли за сделката с Елингтън?

— Влязла е тук и е видяла проклетата папка на бюрото.

Хачър побледня.

— Съжалявам. Знам, че не искаш тя да разбере за тази сделка.

Рейф изруга.

— Не си виновен ти. Няма значение, ще се оправя с Маги по-късно. Мога да ѝ представя фактите в малко по-розова светлина и да я успокоя. Хайде да се заемаме с работа.

Хачър си пое въздух дълбоко.

— Рейф, мисля, че има нещо, което трябва да знаеш.

— Какво? — Рейф натисна един клавиш на компютъра и, присвил очи, се вгледа в познатата таблица, която се появи на екрана.

— Пак имаме случай на изтичане на информация.

Думите му привлякоха вниманието на Рейф. Той погледна помощника си.

— Много ли е лошо?

— Поредица данни от последните предложения. Тези, които извлякохме през седмицата. Според моята вътрешна информация Муркрофт ги притежава.

— Този път ние бяхме много, много предпазливи, Хачър — отбеляза Рейф загрижено. — Единствено ти и аз знаехме тези цифри, а ги има написани само в тази папка. Изтрихме ги от компютъра, когато направихме изчисленията.

Хачър дълго гледа компютъра, а след това вдигна погледа си. В очите му се четеше отчаяние.

— Ти сигурно ще поискаш да ми отрежеш главата, ако кажа това, което смятам, че трябва да ти кажа, Рейф.

Рейф го погледна. На този човек се доверяваше напълно вече цели три години.

— Просто го кажи и да свършваме.

— Има друг човек в къщата ти и този човек има достъп до цифрите в продължение на повече от седмица. Много ми е неприятно, че аз трябва да бъда този, който ще ти го изтъкне, но фактите са, че истински лошото изтичане на информация започна, след като тя дойде тук.

Рейф така се стъписа, че известно време дори не беше способен да мисли. Обвинението срещу Маргарет бе последното, което очакваше да чуе. Беше подготвен за нещо съвсем различно.

Един дълъг момент той само гледаше Хачър. След това стана от стола, хвана изненадания си помощник за яката на безупречната му риза и го блъсна в посока към бюрото.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш?

В очите на Хачър блесна страх.

— Рейф, съжалявам. Не трябваше нищо да ти казвам. Но беше необходимо някой да ти изтъкне този факт. А след като сме стигнали дотам, има още нещо, което трябва да знаеш.

— Още нещо ли? — Рейф затегна повече хватката.

Хачър погледна възлестите мускулести ръце на Рейф и пак вдигна очи.

— Моите източници ме информираха, че тя се е видяла с него, малко преди да напусне Сиатъл и да отпътува за насам.

— Хачър, кълна се, че ще ти счупя врата, ако ме лъжеш.

— Истина е — задъха се Хачър. — Знам за срещата им от няколко дни, но се страхувах да ти кажа. Сега, след като излезе, че ме обвиняваш като проводник на изтичащата информация, редно е да се погрижа за собствения си престиж. Попитай я. Иди, попитай я дали не е говорила с Муркрофт, преди да се качи на самолета за Тусон.

— Няма начин да е говорила с този негодник!

— Нима? Попитай я дали Джак Муркрофт не ѝ е предложил някоя тлъста пачка в замяна на информацията, до която може да се добере тук, относно нашите намерения. Искаш да откриеш предателя, нали? Тогава не ме гледай мен. Аз съм твой човек от деня, в който започнах да работя за теб. Доказвал съм ти своята лоялност повече от стотина пъти. Опитай се да го търсиш по-близо до себе си.

— Дявол да те вземе, Хачър, ти не знаеш какво говориш!

— Не, много добре знам. И то от няколко дни. Просто се страхувах да ти го кажа, защото знаех, че няма да искаш да го чуеш. Но ти ми плащаш не за да се съгласявам с теб за всичко, Рейф. Винаги си ми казвал, че очакваш от мен да говоря това, което мисля, и да ти казвам фактите такива, каквито ги виждам. Е добре, точно това правя сега. Тя веднъж те предаде и сега пак те предава.

Рейф усещаше как загубва самообладание. Никога не се беше чувствал толкова близо до точката на избухване от деня, в който завари Маргарет с Муркрофт.

Насили се да пусне Хачър. Дъг си пое въздух дълбоко и бързо отстъпи назад, като пригладдаше дрехите си.

— Махай се оттук, Хачър!

Хачър нервно погледна към папката.

— А какво ще стане със сделката с Елингтън? Нужни са ни още изчисления, и то трябва да ги направим веднага. Трябва да направим последния ход през следващите четиридесет и осем часа.

— Казах, махай се оттук!

Хачър кимна припряно, взе си куфарчето и излезе. На вратата се спря. На лицето му се четеше силна болка.

— Рейф, съжалявам, че стана така.

— По-бързо си тръгвай, чуваш ли?

Хачър пак кимна и си тръгна, без да се обърне назад.

Рейф дълго гледа в стената. След това отвори най-долното чекмедже на бюрото и извади оттам чаша и бутилка уиски.

Много внимателно наля от алкохола в чашата, а след това сложи краката си на бюрото и се облегна на стола. Глътна голяма глътка от силния скоч и се опита да не мисли за нищо.

Когато почувства, че го обзема ледено спокойствие, разбра, че възвръща самообладанието си.

— Рейф?

— Влез, Маги — отговори й той, без да се обръща.

— Чух, че Дъг си тръгва — тя влезе в кабинета и седна от другата страна на бюрото. Красивите й чисти очи срещнаха неговите. — Искам сега да продължим нашия спор, Рейф. Искам да знам какво става и какви са плановете ти за Муркрофт. Защото ако си решил да му отмъщаваш за случилото се миналата година...

— Маги!

Веждите й рязко се събраха, когато той я прекъсна.

— Какво?

— Маги, трябва да ти задам няколко прости въпроса, но не искам дълги заплетени лекции или обяснения. Отговаряй ми само с да или не.

— Рейф, добре ли си? Да не би нещо да не е наред?

— Да, нещо не е наред, но до това ще стигнем по-късно. Сега само отговаряй на въпросите ми.

— Много добре. Какви са въпросите?

— Срещата ли си се с Джек Муркрофт в Сиатъл, преди да вземеш самолета за Тусон? Той помоли ли те да ме шпионираш?

Шокът, който се изписа в очите й, му беше достатъчен като отговор. Рейф изруга тихо и отпи още една голяма глътка от уискито.

— Откъде научи? — прошепна Маргарет, невярваща на ушите си.

— Има ли значение?

— Да, дяволски голямо значение има — изкрещя тя, като удари с юмрук по бюрото. — Бих искала да знам какво става тук и кой ме шпионира. Бих искала да знам също така точно в какво съм обвинена.

— Някой предава информация на Муркрофт за сделката с Елингтън. Ти, аз и Дъг Хачър сме единствените, които сме имали достъп до папката през последните няколко дни. Толкова ли много ме намрази след случилото се миналата година, Маги, любима? Достатъчно много ли, за да се върнеш при мен, с цел да си отмъстиш?

— Как смееш? — Маргарет скочи на крака. — Как смееш?

— Седни, Маги.

— Няма да седна, невернико измамен, ти си един... — тя се задъха. — Няма да мога да преживея същото още един път. Чуваш ли ме? Няма да ти позволя пак да ме разкъсваш парченце по парченце, както направи миналата година. Не се налага да ме изхвърляш, Рейф. Този път не се налага. Защото вече си тръгвам.

Тя се завъртя и избяга от стаята.

Рейф довърши последната глътка уиски и захвърли чашата срещу стената. Тя се разби на стотици блещукащи парченца, които се разпиляха по пода.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ярост, жестока, изгаряща ярост, която се превърна в агония, накара Маги да излезе от кабинета. Чу ѝ се звук от счупване на чаша, но не му обърна внимание. Носеше се като вихър по коридора към спалнята си, втурна се вътре и захлопна вратата.

Задъхваше се, горещи сълзи пареха в очите ѝ. Тя се отпусна на леглото. Миг след това скочи отново и закрачи из стаята, като се обгръщаше отчаяно с ръце. Как можа да ѝ стори това за втори път, питаше се тя като луда. Как можа да се усъмни в нея точно сега?

Трябваше да се маха оттук. Не можеше да понесе мисълта да остане и миг повече под един покрив с Рейф. Маргарет отиде бързо до огледалния гардероб, и заотваря вратите му. Намери куфара си, измъкна го и го запрати на леглото. Завъртя се, грабна дрехите си и започна да ги хвърля в отворения куфар.

Рейф ѝ нямаше доверие. Ето до какво се свеждаха нещата. След всичко, което са преживели по време на раздялата си през тази година и след като най-накрая бяха преоткрили любовта и един към друг, той все още ѝ нямаше доверие. Готов беше да повярва, че е дошла тук да го шпионира.

И все пак, проклет да е този Муркрофт. Само да не беше я намирал тогава в Сиатъл! Само да не се беше съгласявала да пие с него кафе!

Но ако пък не беше се състояла тази злополучна среща, той сигурно щеше да се хване, по-рано или по-късно, за нещо друго. Рейф очевидно беше готов да повярва на най-лошото.

А явно има основание да се страхува от шпионин на Муркрофт, помисли си Маргарет със злорадство. Той подготвяше някакво отмъщение срещу стария си съперник. Тя беше сигурна в това. Отново се оказа вклинена между двамата мъже. Беше бясна. Нямаха право да я поставят в такова положение.

Ще вземе мерцедеса, каза си Маргарет. Ключовете бяха на масата в коридора. Рейф дяволски добре можеше да се справи със

задачата да измъкне колата си от паркинга на летището.

Беше непоносимо обидно, че посмя да се съмнява в причините, заради които е дошла в Тусон. Преди всичко нали той беше този, който насила я накара да дойде!

Маргарет хвърли един сандал в куфара и се заоглежда за другия. Коленичи на пода, за да надникне под леглото, и за неин ужас сълзите ѝ рукнаха. Това вече беше прекалено.

Тя дълго плака така на пода, докато се стопи всичката ѝ ярост. След това, изтощена, се изправи и отиде в банята, за да си измие лицето.

Като се видя в огледалото, направи гримаса и посегна да си вземе четката. Питаше се дали Рейф е все още в кабинета.

Мина ѝ през ума, че вероятно няма да тръгне след нея за втори път. Не, в никакъв случай. Веднъж вече бе пожертвал своята гордост, за да я върне, макар и по свой собствен начин. Но това е най-много, което можеше да се очаква от него. В края на краищата той беше груб, арогантен каубой, непреклонен и неспособен да прощава като самата пустиня. А тя го обичаше.

Бог да ѝ е на помощ, обичаше го. Маргарет се гледаше в огледалото и мислеше, че ако този път си отиде, той няма да тръгне след нея.

Имаше само един начин да се спаси положението. Тя беше достатъчно женствена по природа, за да усети, че този път трябваше да се издигне над собствената си гордост.

Опита се да обмисли всичко, което се бе случило през последните няколко дни. Не трябваше да забравя, че имаше промяна в Рейф от миналата година насам. Опитваше се с всички сили да промени начина си на работа, към който беше привикнал, и да преразгледа стойностите в живота си. Стараеше се много да ѝ угоди, за да я накара да се влюби в него отново. По свой начин се мъчеше да ѝ докаже, че я обича.

Маргарет бавно върна четката на плота. Обърна се на пети, мина през спалнята и излезе в коридора. За първите няколко крачки трябваше да събере цялата сила на волята си. Инстинктът ѝ подсказваше да се откаже и пак да побегне, но тя продължаваше да върви.

След ъгъла на коридора видя Рейф, облегнат на рамката на отворената врата на кабинета, пъхнал палец в колана си. С другата си ръка безразлично си играеше с ключовете на мерцедеса. Гледаше я с непроницаем поглед. Маргарет се спря. Един миг се гледаха взаимно, а след това Рейф наруши напрегнатото мълчание.

— Ключовете ли търсиш? — попита я той и пак ги подхвърли.

— Не — отговори му Маргарет, като умишлено се приближи малко към него. — Не, не искам ключовете на мерцедеса.

— А как ще стигнеш до летището? Да не би да очакваш аз да те закарам?

— Няма да бъде необходимо. Не отивам на летището.

— А къде другаде? Искаш да избягаш, точно както направи и предишния път.

— Дявол да те вземе, Рейф, аз не избягах от теб миналата година, аз бях изхвърлена.

— Предполагам, че така изглежда само от твоя гледна точка.

— Не зависи от никаква гледна точка, защото си е факт — Маргарет се спря точно пред него и вдигна и двете си ръце, за да го хване за отворената яка на ризата му. Повдигна се на пръсти и лицето ѝ се оказа много близо до неговото. — Слушай, каубой! Има още няколко факта, които трябва да ти съобщя. А ти, Бог да ми е свидетел, този път ще ме слушаш внимателно.

— Така ли?

— Така — тя го блъсна назад в кабинета, толкова разярена и твърдо решила да проведе мисията си, че не забеляза колко лесно се поддаде той. Продължи да го блъска назад, докато го докара до стола. След това сложи ръцете си на раменете му и го блъсна надолу. Рейф седна.

Маргарет го пусна и заобиколи от другата страна на дървеното бюро. Облегна се с ръце на полираната му повърхност и се наведе напред.

— Ако това беше любовен роман, а не се случваше в реалния живот, тази малка сцена щеше да бъде излишна. Защото, виждаш ли, заради нашата велика взаимна любов ти щеше да ми имаш безрезервно доверие. Щеше да знаеш, без да е необходимо да ти се казва, че никога не бих спала с теб и след това да се обърна и да те шпионирам, за да докладвам на Муркрофт.

— Така ли? Да не би твоите герои да са способни да четат чужди мисли?

— Хората, които са свързани с такава любов, са интуитивни, чувствителни и проникателни. А ти да не си посмял да ми се надсмиваш, Касиди!

— Мисля, че добре ти дадох да разбереш, че не съм от онези модерни, чувствителни типове.

— Добре, добре, приемам факта, че това не е любовен роман и че ти не си най-схватливият и интуитивен мъж, когото някога съм познавала.

— Не съм герой от любовен роман, това е съвсем сигурно.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Също така приемам факта, че не мога да очаквам да тръгнеш след мен, ако сега си отида. Ти беше този, който се бореше за тази втора възможност, Рейф. А сега е мой ред да ти дам третата. Единствената ми надежда е, че това няма да ни стане навик за бъдеще. А сега, нека да изясним нещо важно. Не съм приемала никаква сделка с Джак Муркрофт.

Рейф я слушаше в ледено мълчание. Няма да бъде лесно, помисли си Маргарет. Тя решително събра целия си кураж.

— Не бях нито виждала, нито чувала Джак Муркрофт от деня на онзи порой, който се изля над главата ми миналата година. Изведнъж той се появи като гръм от ясно небе в събота, преди да тръгна за насам.

— Просто приятелска визита, така ли?

— Не, много добре знаеш, че не беше приятелска визита. Каза, че мисли, че ти кроиш заговор срещу него. Каза ми, че от миналата година насам има чувството, че сякаш някои го преследва с насочено оръжие. Той смята, че си решил да му отмъстиш.

— Никога не съм казвал, че Муркрофт е глупав човек. Във всичко дотук е прав.

— Каза също така, че би дал много, за да научи точно какви са плановете ти.

— А защо никога не си споменавала този незначителен факт, че си се видяла с него, преди да дойдеш тук?

— Ти шегуваш ли се? Последното нещо, което бих искала да направя, би било споменаването на името на Муркрофт пред теб. Мълчанието ми беше чисто и просто като израз на самоотбрана.

Последният път, когато застанах между двама ви, бях премазана, ако благоволиш да си спомниш.

— По дяволите, Маги!

— Освен това, казах му веднага да се изпарява. Дадох му ясно да разбере, че съм извън тази игра. Вече не работя за него. Казах му, че отивам в Тусон, защото си имам свои лични основания, и толкоз.

— А той как прие отговора ти?

— Рейф, кълна ти се, не съм имала никакви връзки с него след онази събота и не съм му предавала никоя от твоите скъпоценни тайни. Аз дори не знам твоите тайни.

— Ти си видяла папката по сделката с Елингтън.

— Видях я за първи път днес следобед — Маргарет затвори очи и после ги отвори, за да го прикове с отчаяния си поглед. — Рейф, нищо не мога да ти докажа. Моля те да ми повярваш. Щом до Муркрофт са стигнали данни, които не би трябвало да знае, ти трябва да повярваш, че той ги е получил от някой друг. Моля те, Рейф. Обичам те твърде много, за да те предам.

— Желанието за отмъщение е много силно чувство, Маги — най-сетне тихо каза Рейф.

— По-силно е за теб, отколкото за мен, Рейф.

— Откъде си толкова сигурна?

— Аз те обичам. Когато се върна отново в живота ми, отвори рана, за която се надявах, че отдавна е заздравяла. Първо се разсърдих и изплаших. А и още не знаех дали мога да ти се доверя. Но след първата нощ със сигурност разбрах, че още те обичам.

— Маги...

— Почакай, нека да свърша. Джули каза нещо за това колко много ти е струвало да преодолееш гордостта си, за да ме върнеш при себе си. Тя е права. Сега си давам сметка, че стоя тук пред теб и потъпквам собствената си гордост, защото искам да те накарам да ми се довериш, да ми повярваш. Моля те, Рейф, не разрушавай постигнатото. То ми е твърде скъпо и е нещо изключително, което се среща рядко. Моля те, имай ми доверие. Не съм те предавала.

— И ме обичаш?

— Обичам те.

— Добре, тогава значи е бил Хачър.

Маргарет замига.

— Моля? Какво каза?

— Казах, че сигурно Хачър е бил този, който е съобщил данните на Муркрофт. През последните шест месеца се държи странно, но не можех да бъда сигурен, че ще има наглостта да ме продаде. Хачър не е човек, който би могъл да бъде наречен мъжко момче. И все пак, в нищо не мога да бъда сигурен, така че тенденциозно вмъкнах някои изопачени предварителни данни в папката по сделката Елингтън, за да видя какво ще се случи.

— Рейф, моля те да замълчиш за момент. Трудно ми е да участвам в този разговор.

Той повдигна вежди.

— Защо? Нали ти го започна?

Тя го изгледа предпазливо, защото не беше сигурна в какво настроение е. За миг само ужасена си помисли, че всъщност ѝ се присмива. Но пък не виждаше смисъл в това.

— Да не би да искаш да кажеш, че ми вярваш?

— Маги, любима, вероятно бих ти повярвал, дори ако ми кажеш, че на екуатора вали сняг.

Тя остана като втрещена. Бавно се отпусна на най-близкия стол.

— Не те разбирам. Щом ми вярваш сега, защо не ми повярва преди малко, когато ме попита дали съм се виждала с Муркрофт?

— Маги, аз и тогава ти повярвах — напомни ѝ той търпеливо. — Попитах те дали си го виждала, преди да тръгнеш от Сиатъл, и ти, с твоята обичайна прямост ми каза, че наистина си виждала Муркрофт, помниш ли? Не го отрече.

— Но ти не ме остави да ти обясня. Каза да отговарям само с да или не.

— Добре, виновен съм, че ти исках прости отговори. Трябваше да се сетя, че твоите обяснения могат да бъдат всякакви други, но не и прости. Винаги около теб има някакви сложности, нали, Маги? А ти избяга от кабинета, без да си правиш труда да ми обясняваш. Какво можех да си помисля?

— Че никога не бих дошла тук, за да си отмъщавам — заяви Маги, а гласът ѝ звънесе. — Би трябвало да ме познаваш достатъчно, за да допуснеш такова нещо за мен.

— Маги, аз много добре знам до какви крайности може да достигне човек, който иска да си отмъсти. А също така знам колко

много исках да се върнеш при мен. Толкова много, че е напълно възможно да съм се заблудил, като си мисля, че наистина съм успял да те убедя да се върнеш. Само един Бог знае колко много искам да се върнеш, достатъчно много, за да се самозалъгвам с някакви лъжи. Но когато ти не отрече, че си се виждала с Муркрофт...

— Няма значение — прекъсна го тя нетърпеливо. — Не го изричай. Съжалявам. Трябваше да си отстоявам позицията и да ти крещя, докато ми повярваш, че съм невинна.

Рейф леко се усмихна.

— Дори не е нужно да крещиш. Аз винаги съм готов да те слушам.

— Ха! Как ли пък не. Миналата година не ме слушаше.

— Не е така, слушах те — Рейф въздъхна. — Миналата година ти пак ми каза истината. Слушах много добре всяка твоя проклета дума. Когато те заварих в офиса на Муркрофт, ти веднага си призна, че току-що си му казала за моите апетити към Спенсър, помниш ли? Каза, че си била длъжна да го предупредиш и че това е било твой дълг като лоялен служител на Муркрофт.

— О, да, наистина ти казах всичко това.

— Проблемът миналата година далеч не беше в това дали ме лъжеш или не. Ти дори беше прекалено открита, ако искаш да знаеш истината. Ще ти кажа нещо. Миналата година душата си бих продал на дявола, за да чуя няколко сладки лъжи от твоята уста. Повече от всичко друго на света исках да повярвам, че ти смяташ за свой дълг да си лоялна не към Муркрофт, а към мен.

Маргарет затвори очи. Чувстваше се съвсем нещастна.

— Никога ли няма да ми простиш това, Рейф? Не знам дали ще можем да продължим отношенията си, щом ти не си способен да разбереш защо съм направила това, което направих.

— По дяволите, да, прощавам ти — Рейф извади две чаши от чекмеджето на бюрото и наля в тях уиски. Подаде едната на Маргарет, която я стисна с двете си ръце. — Не ми е приятно да го призная, Маги, любима, но миналата година идиотът бях аз. А искаш ли да чуеш още нещо?

— Какво? — попита го тя настръхнало.

— Не мислех, че някога бих могъл да изрека това, но аз се възхищавах на поведението ти тогава. Ти беше права. При тогавашната

ситуация ти наистина дължеше лоялност на Муркрофт заради това, че работеше при него. Ти беше негова служителка, която получава заплата от него, и в този момент беше повярвала, че предаваш интересите му, като говориш твърде свободно пред мен. Ти постъпи правилно, като отиде при него и му каза всичко. Бих искал по същия начин да мога да разчитам на моите работници и те да притежават своята етика.

Маргарет не можеше да повярва на ушите си. Цялата изпадна в еуфория и засия.

— Благодаря ти, Рейф. Много благородно от твоя страна.

Рейф глътна от уискито.

— Имай предвид, че можех да те удуша тогава и трябваше да минат месеци, докато се успокоя, но това не променя фактите. Ти направи онова, което смяташе за правилно, дори когато всичко беше вече решено. Ти си силна, Маги.

Тя бавно се усмихна.

— А вие тук, в Дивия запад, се възхищавате на силните жени, нали?

— Така е, дявол да го вземе. Тук няма място за кекави жени.

— Мисля, че ми каза, че съм мека и отстъпчива. Твърде отстъпчива за света на бизнеса.

— Това е нещо различно. Ти си жена. Да бъдеш отстъпчива не означава, че не си силна.

Маргарет стана, остави чашата на бюрото и го заобиколи, за да отиде при Рейф. Седна на коленете му. Обви с ръце врата му и облегна челото си в неговото.

— Ти си безнадежден женомразец и анахроничен, ретрограден каубой, но въпреки това аз те обичам.

— Знам — отговори ѝ той, а гласът му беше спаднал до ниските си, леко хрипливи тонове, които винаги караха Маги да тръпне. — Бях сигурен в това през цялото време, но съвсем се убедих, когато ме сграбчи за яката на ризата преди малко, блъсна ме да седна на този стол и ме помоли да те изслушам.

— Не съм те молила.

Той се усмихна.

— Обърна се с молба към мен?

— Никога. Е, може би до известна степен.

Усмивката му широко откри зъбите му.

— Всичко е наред, Маги. Аз също те обичам. Повече от всичко друго на божия свят. И само за да ти докажа колко проникателен, чувствителен и интуитивен мога да бъда, ще ти кажа, че разбирам какво си преживяла преди малко, когато влезе тук и ме закова на стола.

— Наистина ли?

— Скъпа, зная от собствен опит какво значи да потъпчеш гордостта си.

— Всъщност като експеримент не се оказа толкова лошо, колкото очаквах.

— За това не мога да кажа нищо. Лично аз не бих искал да се повтаря прекалено много. Веднъж ми стига.

Тя го погледна в лицето.

— А Хачър?

Рейф наведе главата ѝ към рамото си и я целуна по откритата се шия.

— Не се притеснявай за него. Нищо лошо не му се е случило. Казах ти, че го оставих да има достъп до фалшива информация. Сделката за Елингтън е в пълна безопасност.

— Да, но, Рейф, не мислиш ли, че би трябвало да се опиташ да разбереш защо го е направил?

— Много добре разбирам защо. Защото е гадно жълтокореместо влечуго.

— Но, Рейф...

— Казах ти, не се тревожи за него — той я целуна по устата с пълна, дълга, бавна целувка, която я накара да започне да тръпне в обятията му. — Ето, сега е по-добре — каза Рейф. — Защото заслужих пълното ти внимание.

Той стана, държейки я в обятията си, и я понесе по коридора към нейната спалня.

Много по-късно Маргарет се раздвижи сред чаршафите, отвори очи и премигна от ярката светлина на жезкото, лениво слънце, което огряваше патията зад стъклената врата. Тя усещаше, без да вдига глава, за да погледне лицето на Рейф, че е буден. Беше я прегърнал с

едната си ръка, притискайки я към себе си, но погледът му бе отправен към ярката светлина, която се отразяваше от вълните в басейна.

— Мислиш за Хачър, нали? — попита го Маргарет.

— Да.

— Какво ще правиш, Рейф?

— Ще го уволня.

Тя не се помръдна.

— А сделката с Елингтън?

— Ще се оправя.

— Но не просто за да сразиш Муркрофт, нали?

— Не.

— Рейф, разкажи ми за плановете си. Искам да знам защо тази сделка с Елингтън е толкова важна за теб.

— Не те засяга, Маги, любима. Не се занимавай с нея.

Тя седна в леглото, прикривайки гърдите си с чаршафите. Погледна го в очите.

— Засяга ме. Чувствам, че мога да ти помогна. Моля те, кажи ми истината, Рейф. Трябва да знам какво става.

Той дълго я гледа, без да й отговори.

— Няма да ти хареса, Маги. Ти си твърде деликатна, за да разбереш защо постъпвам така.

— Нали съм силна, забрави ли? Разкажи ми.

Той сви рамене примирено.

— Добре, ще ти обясня всичко. Но след това да не ме упрекнеш, че не съм те предупредил. Сделката с Елингтън е първото домино от една поредица от фирми, което трябва да падне и да повлече падането на останалите, последната от които ще бъде „Муркрофт Индъстри“.

Маргарет се вцепени.

— Какво говориш?

— Подмавих Муркрофт така, че да се окаже в много неизгодно положение. Ипотекирал е напълно имотите си. Участието му в сделката с Елингтън ще го довърши. Няма начин да избегне откупуването на компанията му, когато аз се подготвя да го предприема.

— Искаш да го извадиш от бизнеса? Да разрушиш „Муркрофт Индъстри“? — Маргарет беше ужасена. — Рейф, ти не можеш да направиш това.

— Ще видиш не мога ли.

Потресена, Маргарет го хвана за голото рамо.

— Правиш го заради мен, нали? Намерението ти е да разориш Джак Муркрофт заради случилото се миналата година. Той беше прав. Съперничеството в бизнеса между вас двамата се е превърнало в нещо друго, в нещо много грозно.

— Това е само между Муркрофт и мен. Теб не те засяга.

— Ти да не си полудял? Как другояче мога да се чувствам, ако не засегната? Нали аз съм причината за тази бъркотия?

— Не си ти.

Маргарет поклати глава.

— Това не е истина. Отговори ми на един въпрос, Рейф. Сега би ли замислил този заговор за откупуването на акциите на „Муркрофт Индъстри“, ако не се беше случило онова фиаско миналата година?

Той я погледна замислено.

— Не, нямаше.

— Значи го правиш заради мен.

— Маги, любима, не се разстройвай. Нали те предупредих, че няма да ме разбереш.

— Много добре те разбирам. Даже прекалено добре те разбирам. Ти си решил да си отмъстиш. През цялото време мислиш за отмъщение.

— Той трябва да си плати, Маги. Независимо по какъв начин.

Гласът му прозвуча толкова остро, че сякаш я сряза.

— Не можеш да го обвиняваш заради лоялността, която аз съм проявила към него. Рейф, това не е честно. Аз съм тази, която трябва да бъде наказана.

— Не е твоя вината, че си била лоялна към него — възрази й Рейф нетърпеливо. — Казах ти. Ако това може да те успокои, аз не обвинявам и Муркрофт. Или най-малкото не го обвинявам заради твоята лоялност.

— Тогава защо замисляш тези машинации, за да го разориш? — попита го Маргарет, разярена.

— Заради всичко, което каза и намекна за теб онази сутрин, когато ти излезе от офиса.

Сега Маргарет се почувства истински разтърсена.

— О, Боже Господи! Говориш за това, дето каза, че съм негова метреса? Но, Рейф, той те е излъгал.

— Знам. Искам да видя как си плаща за обидите и лъжите, които наговори по твой адрес.

— Значи ти правиш всичко това, за да отмъстиш за моята чест, така ли? — Тя се задъха, най-сетне разбрала всичко.

— Ако искаш така да го формулираш, да, така е. Не трябваше да казва всички тези неща за теб, Маги.

Замаяна, Маргарет стана от леглото и взе дрехата, която ѝ попадна, за да се прикрие. Случи се ризата на Рейф. Тя си мушна ръцете в дългите ръкави, седна на края на леглото, вкопчила длани една в друга. Планът му за отмъщение беше чудовищен. Маргарет едва не се задуши от тази мисъл.

— Рейф, ти не можеш да направиш това — прошепна тя накрая.

— Разбира се, че мога. По моралния кодекс на Запада, помниш ли?

— Тук няма нищо смешно. Не се опитвай да се шегуваш, това са сериозни неща. Рейф, не мога да поема това върху съвестта си — тя поклати глава. — Цяла компания в развалини само заради няколко зловни забележки, направени от мъж, който се перчи с последната си победа. Не мога да понеса да стана причина за такова разорение. Напълно съм съгласна, че Муркрофт не е трябвало да ти наговорва онези неща.

— Проклет да е, така е.

— Виж какво, той нарочно ти се е присмивал, защото е бил горд, че е спечелил сделката със Спенсър. Нали ги знаеш мъжете, винаги се бутат, блъскат се, пробиват си път и гледат да излязат напред. Всичко прекарват през призмата на победата или загубата, а когато се окажат победители, искат да се поперчат и да натрият носовете на съперниците си.

— Благодаря за предоставената ми възможност да чуя проницателния ти анализ на мъжката психология, госпожице. Обаче на мен повече ми харесва кодексът на Запада, който прилагам. Доста е по-прост.

— Това е защото в твоето мислене всичко е или черно, или бяло. Рейф, дори и баща ми прецени бъркотията от миналата година като една сложна смесица от черно и бяло, та чак сиво, макар че той самият

е привърженик на крайностите на черно-бялата теория. Щом той може да прости, защо да не можеш и ти. Нали сега си принадлежим. Това е всичко, което има значение.

— Муркрофт трябва да си плати, Маги, и толкоз. Ти не се меси.

— Не мога да не се меса. Аз съм причината. Самият ти го казваш, и то доста често. Помисли си какво правиш. Не ще и дума, че не е било редно Муркрофт да ти наговори всичко това, но не заслужава чак да бъде разорен. Той е вложил целия си живот в „Муркрофт Индъстри“, точно както ти си вложил своя живот в „Касиди и Компания“. Освен това, десетки хора ще останат на улицата. Знаеш, че така ще се получи. Защото тези неща стават с цената на голяма безработица. Ще пострадат невинни хора.

— За Бога, не ме карай да изпитвам съжаление към него или към компанията му.

— Тогава се опитай мен да съжалиш — възрази му тя. — Ще трябва да нося този товар на съвестта си до края на живота си.

— Дяволска работа! Точно от това се страхувах. Казах ти, че си прекалено отстъпчива, когато допре до такива неща, Маги. Обаче така се действа в света на бизнеса и всички постъпват по този начин.

— Искаш да кажеш, че мъжете постъпват така.

— Все едно. Ние все още сме тези, които управляват света на бизнеса.

Маргарет скочи на крака от негодувание.

— Не мога да понеса това. Никога през живота си не съм срещала друг толкова упорит, дебелоглав и неразумен човек. Рейф, ти си невъзможен! Чисто и просто невъзможен!

— Какво, по дяволите, очакваш от мен? Да се държа като този твой герой със замъглено съзнание Роурк Коуди от „Безмилостният“ и да оставя една сделка за милиони долари да отиде на вятъра, за да угодя на една жена ли?

Маргарет го гледаше, застанала до леглото с ръце на кръста.

— Да, по дяволите, точно това очаквам.

Рейф я гледаше с премрежен поглед.

— А ако не се съглася да постъпя, както искаш?

— Ще ме вбесиш.

— Не ме интересува, ако те ядосам. Въпросът, който ме засяга, е дали ще ме оставиш.

— Не, няма да те оставя, но много, много ще ти се разсърдя и няма да се подвоумя да ти го покажа — извика тя.

— Докажи ми го!

— Како да ти докажа? Че съм ти сърдита ли? Как? Да те ударя? Или да счупя лампата над главата ти? Повярвай ми, склонна съм да го направя.

— Не. Докажи ми, че няма да ме оставиш.

— Единственият начин е да ти позволя да проведеш този свой нелеп замисъл за отмъщение. Но аз не мога да ти позволя. Ще се боря с теб и няма да отстъпя, обещавам ти.

Рейф подложи ръце под главата си и се облегна на възглавниците.

— Ти все пак не разбираш. Искам да се омъжиш за мен. Още сега. Тази нощ. Можем да вземем самолета за Вегас.

Маргарет отстъпи с една крачка, шокирана.

— Да се омъжа за теб! Тази нощ! Защо? Това какво ще докаже? Ти вече знаеш, че те обичам. Защо трябва да бързаме?

Усмивката на Рейф всяваше ужас.

— Може би все още не съм съвсем сигурен в теб. Може би искам да видя, че няма да ме заплашиш, че ще отложиш сватбата ни като средство да ме манипулираш и да ме накараш да постъпя така, както ти искаш. Може би искам да знам, че този път ме обичаш достатъчно, за да се омъжиш за мен, макар че си ми толкова сърдита.

Маргарет избухна.

— Ти си един жалък негодник. Не ти ли стигна онази сцена преди малко в коридора, когато ти паднах на колене? Искаш съвсем да си потъпча гордостта, така ли?

Рейф поклати глава.

— Не. Само искам да знам, че ще се омъжиш за мен, даже ако съзнаваш, че не можеш да ме промениш и че невинаги ще ти харесва моето поведение.

Маргарет направи жест на отчаяно примирение.

— Добре, ще се омъжа за теб.

— Още сега ли? Тази нощ?

— Щом така искаш. Но ти обещавам, че по време на целия път до Вегас и обратно ще продължа да споря с теб за плана ти за разоряването на Муркрофт.

Рейф се ухили.

— Дадено, сделката е приета. Обличай се, докато аз се обадя по телефона на аеролиниите, за да видя кога можем да тръгнем.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни след сватбата Рейф мина покрай две изумени секретарки и влезе право в кабинета на Муркрофт. Муркрофт погледна натрапника първо с раздражение, но след това веднага лицето му придоби предпазливо изражение.

— О, здравей, Касиди. Какво те носи насам, в Сан Диего?

Рейф хвърли папката по сделката Елингтън на бюрото пред него. След това свали перленосивата си шапка Стетсън и я закачи на настолната лампа в моден италиански стил.

— Имаме да довършим някои работи — обясни Рейф, като се отпусна на черния кожен фотьойл.

Муркрофт се подвоуми, но после отвори папката. Прегледа набързо съдържанието ѝ, като светкавично съобразяваше и си правеше изводи. Когато вдигна поглед, лицето му беше каменно.

— Значи ти през цялото време си знаел за моя канал до офиса ти? Знаел си, че Хачър ме информира?

— Съобразих, че става нещо нередно. Някога беше добър служител. Един от най-добрите. Но напоследък се промени.

— Може би защото ти си се променил — Муркрофт се облегна на стола си. — А на него тази промяна не му е харесвала.

— Така ли? — Рейф не принудено вдигна ботушите си със сребърно тюркоазни шарки на изисканото полирано бюро на Муркрофт. — Какво не му е харесвало?

Муркрофт въздъхна престорено.

— Не разбираш ли? Ти си бил неговият идол, Касиди. Най-добрият стрелец в целия Запад. Хачър е смятал, че работи за най-добрия, и му е харесвало винаги да е на страната на печелившия. Но сега той мисли, че през изминалата година ти си загубил своя хъс.

— Без майтап?

— Страхувам се, че е сериозно. По негово мнение си станал маниак по някаква жена и това те е направило слаб. Един млад човек с големи амбиции да се издигне не може да е доволен, когато открие, че

идолът му има ахилесова пета. Ти за него вече не си този великолепен стрелец, за когото е започнал да работи преди три години. Вече не си най-грубият, най-злюбният и най-бърз разбойник по крайбрежието.

Рейф кимна.

— Мисля, че схващам.

— Очевидно през последните шест месеца всичко, което си свършил, е да замислиш отмъщение срещу мен и как да върнеш госпожица Ларк обратно в леглото си. Желанието ти за отмъщение може да се разбере, но не и праволинейното ти поведение да спиш с една определена жена.

— Изглежда, че съм се провалил като модел за подражание.

— Нещо такова. И това не му е давало покой, Касиди. Когато се свързах с него просто на късмет, да пробвам дали мога да го подкупя, открих, че крушата е готова да падне в ръцете ми.

— И си му предложил възможност да доказва своята лоялност към новооткрития си идол?

— А какво друго очакваш да направя?

— Точно каквото си и направил, предполагам.

Муркрофт сви рамене.

— И ти на мое място би постъпил така. Вътрешната информация е алфата и омегата на нашия бизнес, Касиди. Ти добре го знаеш. Така че ние я получаваме от източниците, до които можем да се доберем.

— Така е. Ще го назначиш ли, ако дойде при теб да си търси работа?

— В никакъв случай, дявол да го вземе. Защото доказва, че е от този тип, който би предал шефа си. За какво ми е такъв човек?

— Предполагах, че ще го кажеш.

Муркрофт погледна към папката с данните за Елингтън.

— Обаче в този случай ми се струва, че Хачър е действал малко преждевременно. Почти от самото начало ми е изпращал фалшива информация, нали?

— Да.

— И особено през последните две седмици. И за мен вече е твърде късно да те парирам, нали? Моите поздравления, Касиди! По всичко изглежда, че печелиш тази сделка. — Муркрофт се пресегна зад стола и отвори малък, дискретен шкаф за алкохолни напитки. — Според Хачър пиеш скоч. Мога ли да ти предложа една чаша?

— Разбира се.

Муркрофт наля уиски в две чаши и плъзна едната по бюрото към Рейф. След това вдигна своята за наздравица.

— Пия за тръпката от победата. Мисля, че сега сме квит, нали? Миналата година аз получих Спенсър. А тази година ти печелиш Елингтън.

— Не е толкова просто, Муркрофт. Прегледай разпечатките в края на папката.

Муркрофт се подвоуми и след това отново отвори папката. Разлисти я бързо до последната страница и прегледа подробните финансови прогнози, както и таблицата, която намери там. След това пак вдигна поглед към Рейф.

— И тъй?

— И тъй, Елингтън просто е първата фирма. Това го виждам. Брискен ли е следващата? А след това Карлайл.

Муркрофт присви очите си.

— Карлайл ли? Какво ще правиш с тази фирма?

— Познай!

Муркрофт бавно затвори папката.

— Карлайл в момента заема водещо положение в Муркрофт Индъстри. Щом завладееш контролния пакет на тази фирма, това значи, че ме имаш целия.

— Добре си разбрал.

Муркрофт изпи останалата част от уискито си на една голяма глътка. Пръстите му здраво стиснаха чашата, после внимателно я остави пред себе си.

— Значи съм бил прав, нали? — попита той тихо. — Ти си се прицелвал в мен.

— Такъв беше планът ми — съгласи се Рейф. Той гледаше очертанятията на сградите на Сан Диего, които се виждаха през прозореца. — Елингтън, Брискен, Карлайл и след това Муркрофт. Доминото е наредено в една спретната малка редичка.

— Защо ми разкриваш всичко това предварително? По този начин ми даваш време, за да маневрирам. Защо го правиш?

— Защото се отказвам от плановете си. Промених си решението. В края на краищата няма да събарям моето грижливо подредено домино. Само исках да знаеш какво щеше да ти се случи — Рейф се

усмихна едва-едва. — И това е единственото удовлетворение, което ще получа.

— На какво дължа този неочакван изблик на душевна щедрост? — Муркрофт изглеждаше по-предпазлив от когато и да било.

— На моята съпруга. Тя не искаше да става причина за събарянето на твоята огромна империя. Може да се каже, че тя е меко, нежно създание — Рейф се усмихна и отпи от уискито. — Но затова пък има силен дух. И е адски войнствена и заядлива. Не мога да кажа, че съм преживял кой знае какво в сравнение с това, което преживях през първата брачна нощ — булката цяла нощ ми изнася лекции по етично поведение в бизнеса.

— Ти говориш за Маргарет Ларк, доколкото разбирам, така ли? Ти си се оженил за нея! — Муркрофт изглеждаше малко объркан.

— Завчера.

— Моите поздравления — каза Муркрофт сухо. — Ти си човек с късмет. А мисля, че и аз не съм лишен от късмет, ако тя е причината да се откажеш от отмъщението си. Май ме е спасила от разорение. Значи тя се е притеснявала за мен толкова, че те е накарала да промениш целия си план за битката с мен. Интересно.

— Не се вълнувай толкова много — посъветва го Рейф. — Тя не за теб се тревожеше. А за всички други невинни хора, които щяха да пострадат покрай теб. Защото винаги при случаите на такива съпернически откупвания на фирми се пуска много кръв. Добре го знаеш.

— Не би искала това да тежи на съвестта ѝ.

— Точно така.

— Тя е истинска дама, нали?

— Да. Че е дама, дама е, но ти го беше забравил миналата година.

Муркрофт кимна.

— Не трябваше да казвам някои неща тогава.

— Не трябваше — съгласи се Рейф, без да откъсва поглед от гледката през прозореца.

— А знаеш ли защо ти ги наговорих?

— Разбира се. Защото си я желаел, но в същото време си знаел, че никога няма да я имаш — отвърна му Рейф кратко.

— Никога, дори да се старая един милион години. През цялото време, докато работеше за мен, никога не е давала и признак за някакъв интерес към мен. Изцяло парираше всичките ми опити да се доближа до нея. След това на сцената се появи ти и тя падна право в обятията ти.

— Да, така беше. Но ако това може да те успокои, ще ти кажа, че в мен тя е виждала нещо, което ти не притежаваше.

— И какво е то? — Муркрофт с отвращение погледна към ръчно изработените ботуши на Рейф.

— Бях мъжът на нейните мечти. Излязъл направо от книгите ѝ.

— Жени.

— Да — Рейф остави чашата си на бюрото и се усмихна мимолетно. — Маги казва, че скоро те ще поемат от нас управлението в света на бизнеса и ще ни покажат как трябва да работим.

— Просто нямам търпение това да стане. — Муркрофт погледна към папката по сделката с Елингтън, а после към Рейф. Намръщи се и го попита: — Наистина ли това всичкото между нас е приключило, Касиди?

— Почти — Рейф спусна краката си от бюрото, изправи се и съблече сакото си. След това започна да навива ръкавите си.

— Какво, по дяволите, си намислил? — Муркрофт бавно се изправи.

— Ами да приключа — Рейф се усмихна. — Можеш да задържиш фирмата си, но не мога да те оставя ненаказан за това, че потъпка честта на жена ми. Независимо по какъв начин, ти трябва да си платиш за това, Муркрофт. Знаеш ги добре тези работи — кодекса на Запада и разни такива.

— Предполагам, че няма да ми помогне, ако ти напомня, че тогава тя още не беше твоя жена.

— Никак. Защото няма значение, че не ми е била жена. Въпреки това ми принадлежеше. От деня, в който се запознахме, независимо дали тя го е съзнавала. Не искаш ли да си съблечеш сакото, за да не се омърля? Платът ми се струва хубав.

Муркрофт дълго го гледа. След това въздъхна отново, свали си сакото и разкопча златните бутонели на маншетите си.

Рейф отиде до вратата и я заключи.

Когато излезе от кабинета десет минути по-късно, той се спря за малко, за да нахлупи шапката марка Стетсън ниско над очите си. Усмихна се лъчезарно на двете секретарки.

— Шефът ви днес повече няма да приема, госпожици.

— Женени ли сте? Какво значи това, дявол да го вземе? Как така сте женени? — изрева Конър Ларк на дъщеря си, когато слезе от колата и отиде от другата ѝ страна, за да отвори вратата на Бев. — Ние се отделихме за няколко дни, за да ви дадем възможност да изгладите различията помежду си, а вие да вземете да се ожените. Не можахте ли поне да почакате да се върнем?

— Съжалявам, татко, Рейф бързаше. Здравей, Бев! Как беше в Седона?

— Просто фантастично — Бев я прегърна набързо, а после се отдръпна, за да се полюбува на снаха си. — Наистина ли този мой син се ожени за теб, докато ни нямаше?

— Евтино и сиромашки, Бев. Сватба във Вегас, и нищо повече. Но поне беше истинска — Маргарет се усмихна топло на по-възрастната жена, но дълбоко в себе си изчакваше да се увери, че Бев ще одобри брака им. „От теб ще излезе по-добра метреса, отколкото съпруга“.

— Скъпа моя, не бих могла да бъда по-доволна — каза мило Бев. — От теб ще излезе великолепна съпруга. И Рейф го знаеше през цялото време. Трябва да му го признаем, нали така? Не се притеснявай, че сватбата е била евтина и бедняшка. Ще компенсираме с един чудесен прием. Нямам търпение да започна да го организирам.

— Е, няма защо да бързаме — увери я сухо Маргарет. — Младоженецът дори не е в града.

Конър вадеше един куфар от багажника.

— А къде, по дяволите, е отишъл?

— Тази сутрин замина, без дори да ме целуне за довиждане. Само обяви по време на закуската, че ще вземе самолета за Калифорния. Оттогава не съм го виждала. Можете ли да си представите? След всичките си обещания, че повече работата му няма да заема първо място в живота му, още щом името ми беше написано

на брачното свидетелство, той тръгна. Предполагам, че меденият ни месец е свършил.

Бев се намръщи.

— Наистина ли, скъпа? Наистина ли е заминал по работа? Не мога да повярвам, че може да направи такова нещо.

— А аз мога — Маргарет се усмихна. — Но в този случай съм склонна да му простя. Защото мисля, че се досещам къде е отишъл.

— Така ли? — Конър се обърна към дългата отбивка, като чу познатия звук на приближаваща се кола. — И къде е отишъл?

Маргарет гледаше как мерцедесът се приближава към тях. Изпълваше се с чувство на дълбоко удовлетворение.

— Трябваше да се погрижи за една несвършена работа в Сан Диего.

Мерцедесът спря и от него слезе Рейф. Маргарет се затича и се хвърли в обятията му.

— Тъкмо навреме се връщаш — прошепна тя, заровила лице в гърдите му, докато го прегръщаше бурно.

Рейф си пое въздух и леко трепна.

— Спокойно, скъпа.

Маргарет го погледна разтревожено.

— Рейф, добре ли си?

— Никога не съм се чувствал по-добре — той пак се усмихваше. Наведе се и силно я целуна.

— Страхувах се, че тази вечер няма да се прибереш.

— Хей, та нали сега съм женен мъж. Имам си домашни задължения. — Той погледна към Конър и Бев и приятелски им кимна за поздрав. — Май тази нощ се събираме едно голямо щастливо семейство. Дяволска работа. Надявах се да бъдем за малко сами. Нали знаеш, това трябва да бъде нашият меден месец.

— Не се притеснявай, Касиди, майка ти и аз няма да стоим много — увери го Конър. — Сега сме на път за Калифорния и се отбихме за малко. Само искахме да направим една малка проверка да не би вие двамата да сте се хванали за гушите, докато ни няма.

— Както виждате, Маги и аз изгладихме различията помежду си. Почакай малко.

Рейф пусна Маргарет, за да отвори вратата на мерцедеса. Пресегна се и извади оттам огромен, плосък пакет.

— Какво е това? — попита го Маргарет с любопитство.

— Сватбен подарък.

Маргарет нетърпеливо помъкна пакета към къщата и го разопакова, докато всички други, наобиколили я, я гледаха. Тя се усмихна на Рейф с неподправено задоволство. След това отстъпи малко назад, за да се полюбува на картината „Каньон“ на Сийн Уинтърс.

— Красива е, Рейф. Благодаря ти.

— Аз все още мисля, че не е нищо друго, освен безсмислени завъртулки, но ще се опитам да гледам на нея като на инвестиция в кариерата на бъдещия ми зет.

Много по-късно през нощта Маргарет се гушеше в мъжа си. Очертаваше някакъв странен кръг върху голите му гърди и се усмихваше в мрака.

— Днес си ходил при Джак Муркрофт, нали?

Рейф хвана палавите й пръсти и ги целуна.

— Аха.

— Казал си му, че вече не е с примка около шията? Че няма да го разориш, нали?

— Е, добре, точно това му казах.

Маргарет се подпря на лакът, за да го погледне в очите.

— Рейф, така се гордея с теб, че можа да се справиш с тази ситуация по зрял, разумен и цивилизован начин.

— Такъв съм си аз — съгласи се той с устни на вътрешната част на китката й, — зрял, разумен и цивилизован човек.

Маргарет с любов изучаваше лицето му, когато изведнъж я обхвана неоснователно подозрение.

— Ти наистина си се държал зряло, разумно и цивилизовано, когато си отишъл при него, нали, Рейф?

— Естествено — сега той целуваше рамото й, като леко я побутваше надолу към възглавницата.

— И не си прилагал моралния кодекс на Запада, нищо такова? — настояваше тя, тъй като усещаше, че се поддава на неговата чувствена магия. — Рейф, нали не си направил нещо необмислено по време на посещението си при Муркрофт?

Той я целуна по шията, а след това я погледна надолу със светещи очи.

— Маги, любима, аз съм бизнесмен, а не стрелец или някакъв престъпник. Твоето романтично въображение понякога ми приписва малко повече.

— Не съм много убедена. А когато става дума за теб, моето романтично въображение улучва точно в десетката — тя вдигна ръцете си, обви ги около врата му и го привлече надолу към себе си. — Напомни ми сутринта да изпратя телеграма на едни приятелки.

— Добре. Всичко, каквото кажеш, Маги, любима. Между другото няма ли да кажеш да си устроим още едно среднощно родео?

— Звучи ми като чудесна идея — прошепна тя, като го гледаше, събрала цялата любов на света в очите си.

Катрин Инскип Хоторн получи телеграмата си, докато закусваха папая със съпруга си на Аметистовия остров.

Сара Флийтуд-Трейс намери своята вкъщи, когато се върна от медения си месец, прекаран в търсене на съкровища.

„Омъжих се за каубой. Определено старомоден. Кодексът на Запада и др. такива. Малко недодялан, но фантастичен на седлото. Нямам търпение да се запознаете. Предлагам всички да отидем на Аметистовия остров тази година.

С обич: Маги“

Сара веднага взе телефона и набра Аметистовия остров.

— Маги ли? Тя се е оставила да бъде убедена да я наричат Маги? Катрин се засмя в слушалката на другия край на телефона.

— Очевидно е влюбена. А какво ще кажеш за ваканцията тук, на острова?

— Звучи ми чудесно — каза Сара, като гледаше Гидеон. — Всички ще отидем да търсим съкровища.

— На мен ми се струва — отговори ѝ Катрин, — че вече сме намерили своите съкровища.

— Мисля, че си права.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Истинският мъж
ИК „Коломбина прес“, София, 1999

Американска. Първо издание

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-011-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.